

تول حقوق محفوظ دي

نیمکړي اړمانونه

د کتاب نوم:

پروپېز شېخ

لیکوال:

مئي 2014ء

اشاعت:

حبيب الرحمن (صافی)

کمپوزنګ:

(200)

شماره:

اعراف پرنترز محله جنگۍ پیښور

پرس:

0312-5945568

(400) روپۍ

بیعه:

د موندلو در ګونه

يونیورسٹی بک ایجننسی پیښور

يونیورسٹی بک شاپ

دانش کتب خانه ډهکۍ نعلبدی پیښور

ماته د ماضي یادونه مه ستایه
مادا اړمانونو خولي ګنډلي دي
ستایادونه توں د اسویلو سره
يو په یوم تاله در لېږلي دي

د پښتو ناول

نیمکړي اړمانونه

پروپېز شېخ

(اېم اے اردو، انگلش)

Ex. Subject specialist in English

& Principal (r)

Mobil #: 0343-9643320

﴿دومې باب﴾

دَرمي توره اوږده شپه اوَد سوکړي ترخه یخني وه . په تول
چاپېریال کښي چې چپيا او مکمله خاموشي وه . د توري شپي د
توروزلفو تورغلاف په دنيا او مافيها خور شویه وو . په دغه تور
بخ ملي غلاف کښي یو خواستوري لکه د مقىشي ګلونو څلپدل او
خندپدل ، بل خواسماني مخلوق شېطاني مخلوق سره جنگپدل اوَد
سر و سکروتلو او شنو تو غندو ګوزارونه یې پري کول . توله دنيا لکه د
غتېي توري بلا په دروند خوب اوده وه اوَد خپل حاله اوَد چاپېریال د
احواله خبرنه وه . د هغې د تنفس نه داسي معلومېده چې د راخکلي
شوې چاري لاندي لتي تکوي ، خنېږي ، درزېږي او وينې تري بهيرېي .
دغه درني ساه تول ما حول یرونکے او روح بو ګونکے جور کړي وو .
ځنګلې ځناور خپلو غارونو او سور و کښي ننوتی وو او مرغو
په جالو کښي په خپلو وزرو کښي سرونه ورکړي وو . تول میدان
شیطانانو او پېریانو ته خوشے پاتے وو او په مختلفو طریقو او
شكلونو یې د هغه د یرولو کوشش کوو . یو خل د هغه خوا کښي یو
کړپ او شو هغه چې مخ ورواره وو او هغه خواته یې او کتل نو هیڅ
یې اونه ليidel . یوساعت پس هغه ته داسي محسوسه شوه لکه چې د
هغه شاته خوک ولار دی اوَد هغه په اوږده یې لاس اینسي دی ، خو
هغه چې شاته او کتل نو هېخوک نه وو . دې سره د هغه بدن زیگ
زیگ او تول وېښته یې نیغ او درېدل . هغه چې په یره مخ مخکښي

ټبون :

دې په مينه د خپل خوب او مخلص ملګري ، د بناغلي
سرتاج صېب په نوم ، چې د ژوند په هر ډګر کښي او زما د
ادبي کاوشونو په لړ کښي یې زما ډاډ ګيرنه کړئ ده .
پرویز شیخ
۲۰۱۳ / مئی ۱۰

زامن نور هم وو. دیو نوم فاروق اعظم او دبل نوم عمر اعظم وو. فاروق اعظم په دولسم جماعت کبني سبق وبلے او عمر اعظم په لسم جماعت کبني لګیاوو. دزامنونه علاوه داعظم خان دوه لونه هم وي، د مشری نوم عاليه اعظم او د کشري نوم سعدیه اعظم وو. عاليه اعظم په وېمن یونیورستی پېښور کبني په خوارلسم جماعت کبني سبق وبلې او سعدیه اعظم په اووم جماعت کبني وه. شان د پېښور یونیورستی، نه شپاپسм جماعت په امتیازی نمبرو پاس کړے ووا په دغه یونیورستی، کبني لکچر شو سه هم وو خود سی اپس د تیاري په وجہ د خلور میاشتو په چھتی، وو. د خائسته شکل وصورت او سیرت نه علاوه خُدایه هغه له پېرنې ذهن ورکړے وو. هغه د خُدائے ددے نعمتونو دو مرہ قدر کو و چې طبی او ذهنی طور یې خان د هر قسم دنیاوی گندگی، نه پاک ساتلے وو. د هغه پېژندګلو بی شمار وو خو دوستان یې دیو لاس د گوتو په شمار وو او دغه تبول لکد د هغه خاموش طبعه او قلار وو. د هغه د تعلیم د تکمیل او نوکری، نه پس د هغه مورپلار غوبیتل چې په خپل ژوند د هغه ناوې کورته راولی. د هغه مور طاهري بې بې خو خو څله هغه ته د واده اورونه کړې وه او دې د پاره یې ورته د کلې او د کلې نه به رد خپل خپل اونو تولو جینکونومونه واره په واره اخستي وو خو هر خل به د خه جواب ورکولو په خا مه هغه مسکے شو او بهرته به او تو. د هغه خور عاليې هم د مور په مشوره د خپل کلاس جینکو له خو خو

واره وونو هغه سره نزدي د جهارې په یو بوتي کبني ورته دوه واره واره بلبونه بنکاره شو. دا بلبونه د هغه سترګو ته نیولي شوي وو او هغه دو مرہ مفلوج شو سه وو چې منځ یې تربنې اړولے نشو. د هغه په زړه کبني راغله چې دا ځنګلې ځناور دے او درنګ ساعت له په هغه حمله کونکے دے. د دے خیال په راتلو سره په یخه یخنی کبني په هغه خوله راغله خو حوصله یې اونه بائېلله. د خپلې دفاع د پاره یې یو کانے را خستو او چې ګوزارته یې خان جوره وونو دواړه بلبونه مرءه شو. هغه ته معلومه شو هغه په لاس کبني نیولے وو. یوه شیبه ختمه نه وه او کانے لاهفسې هغه په لاس کبني نیولے وو. پس د هغه شاته یوه بنکالو او شو. هغه چې بنکالو پسې شاته او کتل نو د هغه مخې ته یو تو خے او شو او بیا تو خې پسې تو خې شروع شول. داسي معلومه چې د هدېږي تول مري د قبرونو نه راوتي دې او تبول په جمع تو خېږي. تو خې کېدل، غارې تازه کېډې، شپیلي وهلي کېدل خو هغه هیڅوک نه لېدل. دا زلمے خوک وو چې د شیطانانو، پېریانو او بدره وړو په ګېړه کبني راغلے وو؟ دا زلمے یو اعلیٰ تعلیم یافته، دیوپ لوپ او قدر منې کورنې د سترګو تور او د زړه تکور شان وو.

د شان پوره نوم شان اعظم وو خو په خپله کورنې کبني د شان په نامه نومېدو. شان د ملک اباد د ملک شپراعظم نوسے او د ملک محمد اعظم خان مشرزو سه وو. شان نه علاوه د محمد اعظم خان دوه

خبره هغه کتاب بند کړو، یو خواته یې کېښدو او ورته یې اووسي، ”بنه امي وايه، خنګه مو تشریف راټرو او دالپونۍ دې ځان سره خنګه راوسته؟“ طاهره بي بي خاندي او په خندا کېښي وائی، ”يې زويه، زه چې خه خبرې پسې راغلې یم هغه تانه پته نه ده. او دا لپونۍ م دے د پاره راوسته چې ليونے پخود کړي.“

شان: ”چې دوه ليونې په جنګ شي نو خلاصي به درته گران شي امي“. دې سره هغه هم خاندي او طاهره بي بي او عاليه هم خاندي. طاهره بي بي په خندا خندا کېښي هغه ته وائی، ”زويه، مونږ دي د پاره راغللو چې یامونږ له واک راکړه یاراته خپله خوبنځه اووايه چې تاله ناوي راولو“.

شان: دومره توندي د خه خبرې ده امي. طاهره بي بي: ”زويه زمونږ د مرګ اوژوند هیڅ پته نه لګي. معلومه نه ده چې زمونږ د نامي پرچې مونږ پسې کله رائي. بنې خبره داده چې په غرېدلو سترګو ستاخوشحالی اووینو.“

شان: داسي د مایوسې خبرې ولې کوي امي. ته به ژوندي یې اوتل به ژوندي یې. زما د زړه د پاره او مونږ تولو د پاره. خُدا مه که چې ته لاره شي نو په ژوند کېښي به خه پاتې شي. ژوندي لاشونه ...؟

طاهره بي بي: ”زويه، وړاندې روستو تګ دے، دې کېښي هیڅ شک نیشته خوزه دا ویم چې هسي نه ستاد واده ارمان م د کورنه ګورته یوسې؟... پلار دے مونږ دواړه په دے غرض را پېلے یو چې ستا

څله په دې غرض دعوت ورکړي وو که د هغه پکېښي خوک خوبنځه شي نو رله به یې او غواړي. دې نه علاوه د پرو جينکونه یې تصویرونه هم راټري وو او هغه ته یې بندولې وو چې که د هغه پکېښي خه خوبنځه اوشي. جينکو به خو په خوبمه د عاليې نه د هغه د انتخاب په حقله تپوسونه کول خو هغې تولې په وېټنګ لیست کېښي ساتلي وي څکه چې د هغه د انتخاب سلسله لاتکمیل ته نه وه رسپدلي.

یوه ورځ د هغه مور او خور په داسي وخت کېښي د هغه کمرې ته ورغلې چې هغه په خپله مطالعه کېښي داسي بوخت وو چې د ځان او جهان نه خبر نه وو. هغوي دواړه په یره یره کېښاستي او په چې خوله یې هغه ته کتل. د هغوي په ناسته کېښي دې وخت تپرسو خو هغه د کتاب نه سراوچت نکړو. چې اونشوه نو طاهرې یې بې د هغه د پام راګرڅولو د پاره غاره تازه کړه. د هغې د غاره تازه کولو سره هغه داسې اوچت توب او کړولکه په بې خیالې کېښي چې د چاپه خواکېښي تریخ ډز اوشي. د هغه په توب و هلوباندې عاليه مسکى شوه خود هغه د خاطره یې خپله مُسکا په توخي بدله کړه. هغه چې هغوي ته اوکتل نو مسکے شو اووسي وئيل: ”اوه تاسو؟ تاسو کله راغلي یې؟“ طاهره بي بي مسکى شوه او هغه ته یې اووې، ”يې زويه، دا بنې ده چې ما غاره تازه کړه اوستا پام م را اوګرڅو ګينې معلومه نه ده چې ترڅو به دغسې چې خوله ناست وو“. د هغې په

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

خونېخه معلومه کړو. هغه وائي چې ته خوک په ګوته کړه نورکار زماده. زويه چې خوک دې په زړه کښې وي نو مونږ ته اوواي، قربان شم درنه.“.

شان: زهه به درته خه اووېم امي.

طاهره بې بې: د خپل زړه خبره اوکړه او مونږ ته صفا صفا اوواي.

شان: امي چې صفا خبره درته اوکړم نو خفه کېږي خوبه نه؟

طاهره بې بې: نه زويه، موربه د زوي نه خنګه خفه شي؟ چرې هم نه.

شان: صفا خبره دا ده چې ترڅو ما سی اپس نه وي کړے نو د واده نوم به راته نه اخلي.

طاهره بې بې (په حیرانتیا) یه زويه، دا خهه د ناپوهه خلقو خبرې کوئے ستا سی اپس ته به ستا واده بند وي؟ او تاته د سی اپس اپس خهه ضرورت ده؟ ستانوکري د سی اپس اپس د نوکري، نه کمه ده خهه؟

شان: موري، سی اپس اپس پاس کول زما د زړه ارمان ده. او دا ارمان به پوره کوم انشاء الله خودابه هله کېږي چې ستادعا رسه وي.

طاهره بې بې: یه زويه د سی موربه لاهم وي چې خپل اولاد ته به دعانه کوي. د اولاد نه زیات خوږ خهه کېډېشی؟ زما د عاده چې خُدا ده ستا او زمونږ تولو تول ارمانونه پوره کړي.

شان او عاليه: امين.

شان: بله خبره دا ده چې کله وخت راشي نوزه به درته خپله خونېخه په خپله اووېم او کېډېشی تاسو زما په خونېخه باندي خونېخه شي.

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

طاهره بې بې: کومې جينکۍ چې تالیدلي دي په دغه کښې ستا

خوک خونېخه دي؟

شان: کومې چې ستا په ذريعه ماليدلي دي یام د هغوي تصویرونه ليدلي دي، په دغه تولو کښې یوه هم زما د خونېخه نیشته، البته کومه چې ماليدلے ده، په هغې خبرې هم کېډېشی او د هغې امکانات هم کېډېشی.

عالیه (خاندی) بنه لالاجي، لکه تازمونږ نه پتې په پتې خان له مېړلے وه او زمونږ نه دې پتې ساتلے وه.

شان (خاندی) داسې پتې چې ته د هغې تصور هم نشي کولې.

عالیه (خاندی) لالاجي، د دغه شهزادګۍ موبائل نمبر ماله راکړه چې زهه ورسره ستا په باره کښې خبره اوکړم.

شان: نه او سنه، نمبر به هله درکوم او ته به ورسره هله خبره کوي چې زهه د CSS نه فارغ شم.

عالیه: خبره خو به شاید تاسو کړي وي خو هسي به یې او وينم چې ستا انتخاب خنګه ده؟

شان: خبره شوې ده خو ستاسو خونېخه ناخونېخه او ستاسو مرضي ضروري ده.

طاهره بې بې: یه زويه، چې ستاخونېخه ده نوزمونږ په سرستړګو

قبوله ده. بنه مونږ درنه خو خو پلارته ده خهه اووايو؟

شان: باباجي ته هم دغه اوواي، خهه چې درته ما اووې.

طاهره بی بی (پاسی) ډبره بنسه ده، ځه زویه موږ درنه څو، خدا سے ده ستاده زړه تول ارمانونه پوره کړي.
شان او عالیه: امین.

د هغه مور او خور هغه سره خبره اوږده نئه کړه ځکه چې هغوي ته پته وه چې هغه دیوې خبرې سړے ده د هغه ”وو“ وو وي او د هغه ”نا“ ناوي. چې خه وائي هغه کوي او چې خه نشي کولې نود هغې ذکر هم نه کوي. په دې وجهه هغوي د هغه چېړل او په خپله خبره زور اچول مناسب اونه ګنل او چې په چېډ اووتنې. د هغه پلار هم د هغه خیال سره متفق شو، هغه هم غوبنتل چې د هغه زو سے د سی اپس اپس افسر شي او په تربورانو کښې د هغه سراوچت شي نو هغه هم د هغه دامتحان پاس کېدو پوري د هغه د واده په باره کښې خپله اراده او ځندوله. شان خپل مصروفیات او خپلو دوستانو سره ملاقات شاته کړي وو او په خپله مطالعه کښې یې شپه ورڅي یو کړے وه. په ده غرض هغه خپل موبائل هم بند کړے وو چې نه چاته کال کوي او نه د چا کال اخلي خو بیا هم د هغوي نه خلا صېدو. ترهغې به یې ورته د گېټ تلی. ټنګوله چې ترڅو به ورله هغه راوتسه نه وو. بیاد یو د پاسه بل او د بل د پاسه بل. دغه رنګي د هغه څو خو ورځي تشي لارې. چې د هغوي د بیا بیا راتلونه ډېرنګ شونو ځان سره یې خپل کتابونه واختستل او د یونیورستې په هاستېل کښې ډهپره شو. د هغه قابلیت او محنت کښې هېڅ شک نه وو خود ده دا

مطلوب نه دهه چې د هغه کامیابي یقینی ده او بیا دا خبره چې ترڅو هغه سی اپس اپس نه وي کرمے ترهغې به هغه واده نه کوي. د هغه ده منطق ته د هغه مورپلار، خویاندي او رونونه علاوه د هغه دوستان هم حیران وو. که بالفرض د هغه سی اپس اپس اونشي نو بیا به خه کوي؟ بیا به تول عمر مجرد ګرځی؟ د هغه دوستان به کله د هغه په جنون حیران شو او کله کله به یې ورپورې خاندل. کله کله به پکښې دا خبره هم راغله چې آیا دا واقعی شرط ده او که د واده نه کولو یوه بهانه ده؟ که دا واقعی شرط وي نود هغه عزت په خپل خایه خودا سراسر حماقت ده او که دا هسې بهانه وي نود بهانی خونوری طریقې هم شته. په مناسبه طریقه خپل جواز پېش کولے شي او د واده نه انکار کولے شي. هسې توله کورنۍ ولې پېشانه کوي. سی اپس اپس پاس کول نئه د هغه بهانه وہ او نه په حقیقت کښې د هغه ارمان وو بلکه دا د پلوشې ارمان وو او هغه په هر حالت کښې د هغې ارمان پوره کول غوبنتل ځکه چې هغه په ایم اپس سی کښې د هغه کلاس فېلو هم وه او د هغه ډېره خوبه ملګري هم وه. د هغوي طبی خپلو کښې داسې لګېډلې شوې وي چې په یونیورستې کښې د هغوي د رفاقت دوه کاله د دوو خوبو لمحونه زیات نه وو. داسې معلومېده لکه چې د هغوي وجودونه بېخې دیوې ختیې نه جوروی. لکه چې د هغوي په سینو کښې یوزړه وي، د هغوي په خولو کښې یوه ژبه وي، د هغوي په ذهنونو کښې یو خیال او د هغوي په وجودونو کښې یو روح وي. د

ختمېدونه پس کله د یونیورستی، په کېفی کښي کبدواو کله د یونیورستی، په لوی گروند کښي. دواړه به د نورو خلقو نه یو خواته څان له ناست وو ګلونو سره به یې لوبي هم کولي، خپلو کښي به یې خبرې هم کولي او د یوبل نه به یې مشوري هم اخستي. په شروع شروع کښي به د هغوي خبرې د کورس، استاذانو، کلاس فېلوز وغېره په باره کښي وي او ذاتي خبرې به پکښي ډېرې کمې بلکه د نیشت برابر وي. وخت تېریدو سره پکښي ذاتي خبرې هم راغلي او ذاتي مسلی هم او بياخوبه اکثر دغه ذاتي خبرې او مشوري کېدي.

د اېم اېس سی کولو نه پس پلوشی CSS کول غوبنتل څکه چې د هغې پلار عاصم شاه، د هغې رور طارق شاه او نعيم شاه هم د CSS افسران وو. د هغې پلار غوبنتل چې هغه هم CSS افسره شي او د هغې خاوند هم CSS افسروي. په د مې غرض هغه د هغې ذهن د مخکښي نه دغه طرف ته مائل کړے وو. یوه ورځ په خبرو خبرو کښي هغې هغه ته د خپل پلار د خواهش خبره داسي او کړه چې، ”شانه زمامور پلار غواړي چې زه د اېم اېس سی نه پس، CSS او کرم ...؟“

شان: دېرنې خیال د مې خو ته خه غواړي؟

پلوشه: زه غواړم چې د هغوي دغه ارمان پوره کرم.

شان: زبردست. دېرنې خیال د مې. خدا مې ده هغه او کړي خه چې

ته او ستامور پلار غواړي.

پلوشه: شانه، ستاد د خپل مستقبل باره کښي خه خیال د مې؟

پرکشش شکل و صورت نه علاوه د هغه لویه خوبی د هغه قابلیت، ایمانداری او اخلاق وو. کله کله به یې خپلو استاذانو سره په ځینې نکتو دومره مدلل او زړه پوري بحث کوو چې هغوي به ورته ګوته په خوله شو. د خپل قابلیت په وجه هغه په خپل کلاس کښي د آئن ستائين په نامه مشهور شو. هم دغه وجهه و چې د هر استاذ په غې موجود ګئي، کښي به هغه کلاس اخستو او که د هغه د لکچر په دوران کښي به استاذ راغي نو یو خواته به غلې غوندي کېناستو او د هغه جائزه به یې اخسته. چې کله به هغه ته د استاذ د راتلو احساس او شو نو مسکے به شو، سوری به یې اوو مې او په خپل سیت به کېناستو د خپل قابلیت او حسن اخلاق په وجه هغه د تولو استاذانو، هلکانو او جینکو په زړونو کښي ځائے پېدا کړے وو. لکه ځنګه چې هغه د نورو په زړونو کښي ځان ځایه کړے وو دغه رنګي د هغه په زړه کښي پلوشی خپل کور جوړ کړي وو او هغه تنها دغه کور مالکه وه. او ولې نه، هغه لائنه هم د دې وه. دنګه څوانۍ، هسکه غږي، توري غزالۍ، سترګې، او برډه بانۍ، سورسپین مخ، سره اناري انګۍ، نړۍ پوزه، غونډه زنه، ګل پانې شونډې، توري او بودې زلفې، په مخ د سپرلو د رنګونو ګډا او په خوله فطرتی معصومانه مُسکا، دا وه پلوشه. داسي معلومېده چې د سپورډې پلوشې په شاتو، شودو، وېمو او د سپرلي په رنګونو کښي په نازکو، پستولاسونو اخلي شوي دي او هغه تري جوړه شوي دي. د کلاس روم نه علاوه د هغوي لوې ملاقات به د کلاس

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شخ

شان:.. پلوشی زما شوق درس و تدریس سره دی . زما دژوند لو سے ارمان دادے چې د هاغه کلاس مخي ته دیو استاذ په چې او درې برم چرته چې زئه او س دیو شاگرد په چېت ناست یم .

پلوشہ:.. شانه، زئه غواړم چې مونږ دواړه همپشه همپشه د پاره یو خامه یو او په یوه محکمه کښې دیوبل د ستړګو وړاندې یو. زما مطلب دی چې مونږ دواړه سی اېس اېس افسران شو، ستاخه خیال دی؟

شان:.. پلوشی، چې زړونه یو بل ته نزدي وي نو طبعي جډائي برداشت کېډېشي خو چې زړونه دیوبل نه لري وي نوکه مونږ یو بل سره خنګ په خنګ هم ناست یو خودیوبل نه به ډېر لري یو.

پلوشہ:.. شانه کله کله ستاله خوازم په زړه د مایوسی، تیرې خورې شي لکه چې زما اوستا ترمینځه خُدای مئه که یو خلیج پېدا کېدونکې وي ”.

شان(خاندې) پلوشہ او تیاره؟ illogical Combination . پلوشہ، پلوشہ وي او تیاره، تیاره وي چرته چې پلوشہ وي نو هلتہ به خنګه تیاره شي؟

پلوشہ:.. تئه زما په خبره خاندې؟ I am serious shan? شان:.. زماله خوانه مطمئنه او سه پلوشی البتہ ستا متعلق هیڅ نشم ویلې .

پلوشہ:.. داتئه وائی شانه؟ How you done say so? تئه داسې خبرې ولې کوي شانه؟ زماتانه د اتوقع نه وه. تئه زما په وفا شک کوي؟

پروپری شخ

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

وېري سوری فارييو”.

شان: اوه نو، نو داسې هیڅ خبره نېشتہ پلوشی خو ستا بې خایه خدشې زئه په دهه جواب مجبور کرم .

پلوشہ:.. خُدای دې اوکړي چې زما خدشې بې خایه وي خوکله کله زه داسې محسوسوم چې خوک یوالاس زما په خوله ابدی او په بل لاس تازما د خنګ نه بیلوی .

شان:.. داسې هیڅ خبره نېشتہ پلوشی . داستا وهم دې . د دنیا یو طاقت هم مونږ دواړه دیوبل نه نشي بېلوی .

پلوشہ:.. خوزه یړې برم شانه، چې هسي نه خدا مئه که دغسي اوشي نوبیا به خه کېږي؟

شان:.. که دغه زمونږ قسمت وي نو قسمت سره نه جنګ کېډېشي او نه د قسمت نه تېخته کېډېشي . د صبر او برداشت نه علاوه نور هیڅ نشي کېدې .

پلوشہ:.. اوه مائی ګاډ (هغه خپل سرپه دواړه لاسه کښې نیسي) ... شانه یوه خبره م منې؟ هغه سراوچت کري او هغه ته نېغ نېغ ګوري.

شان(مسکے شي) ”یوه خبره؟ جان من د خبر او شرطونو فهرست جوړ کړ او ماله یې راکړه . زئه بې یو په یو ستاتولي خبرې منم او ستاتولي شرطونه به پوره کوم نو هله به خان ستاد مينې مستحق ګئم . خبره کوه پليز .

پلوشہ:.. شانه تئه زما د پاره سی اېس اېس کولي شي؟

شان: اوه مائی ګاډ (مسکے شي) ”دومره معمولي سوال“؟

او که نشي خوازه به تاسره مينه کوم . که ته هر چرته بې خوستاد ميني په پلوشو به زما دَزره شيش محل روښانه وي ... که ته يې او که نه يې ، ما د پاره ستا یادونه کافي دي . ستا په یادونو کښي دومره خواړه دي چې د هغې تصور هم نشي کېدي ... پلوشي په سی اېس اېس کښي زما هیڅ دلچسپی نېشته خوکه داستا ارمان وي نو ستادا ارمان زه خپل ارمان ګنډ اوستا د خوشحالی د پاره به دا ضرور پوره کوم . انشاء الله .

پلوشه :.. شانه ، ستاد شکريه اداکولو د پاره ماسره الفاظ نيشته . ته یو عام انسان نه بلکه ما د پاره آئيکون (icon) يې .

شان : (مسکے شي) زه چې خه یم نو ستا په وجهه یم . ته چې خه ويني نو داستاد پلوشو انعکاس ده .

پلوشه :.. داسي مه وايه پليز ... ”شان د هغې د خولي نه خبره اخلي او وائي“ ”د شګې یوه ذره د نمر په پلوشه خليري او پې قيربي . داسي ده که نه ده“ . دې سره دواړه خاندي ، پاسي او روانېږي . دې نه پس هغوي په دې موضوع بیا خبرې اونکړي . چې کله د هغوي د ايم اېس سی امتحان او شو او نتيجه او وته نو پلوشي فرسټ ډوېژن و اخستو او شان امتيازي پوزيشن و اخستو . د پاس کېدو سره هغه په یونيونيورستۍ کښي لکچر شو او د هغه کلاس مخي ته او درې دو په کوم کښي چې هغه شاگرد پاتې شوي وو . چې کله د هغه دَزره ارمان پوره شو نو بیا یې د پلوشي ارمان پوره کولو د پاره د سی اېس اېس تياريې شروع کړه .

★★★★

پلوشه :.. دا معمولي نه دې شانه ، دازمالو سه ارمان ده چې ته سې اېس اېس او کړه .

شان : د سې اېس کولونه بغیر هم زه ستا هر ارمان پوره کولے شم . زما سې اېس اېس کولو سره ستاخه تعلق دي ؟

پلوشه :.. شانه ، ستاد سې اېس اېس ماسره زما د مستقبل او زما د ژوند سره ډير لو سه تعلق ده ... شانه ، زما مور پلار زما واده هغه چا سره کول غواړي چې د سې اېس افسروي .

شان : او که زه سې اېس اېس اونکړي شم نو بیا؟

پلوشه :.. داسي مه وايه پليز . ته هر خه کولے شه . ستاد پاره هېڅ مشکله نه ده . شانه ، دازما او زما د مور پلار شرط او ګنه پليز ؟ ا don't want to miss you.

شان :.. پلوشي زه تاسره بي فنا مينه کوم خود ميني د پاره واده شرط نه ده . مينه هغه اور دې چې د دوو مئينو په زړونو کښي تل ترتله بليېږي . دا اور نه کميېږي ، نه زېږي او نه ختمېږي بلکه وخت تېرې دو سره تازه کېږي او نور هم زياتېږي . واده د ميني تكميل ده . د جنسی لذت لالچ ده ... او په مينه کښي د مطلب پرستي ، خودغرضي او ذاتي لالچ ګنجائش نيشته . مينه بس مينه وي نور هیڅ نه . پلوشي که ستانوم پلوشه نه وونو مابه درته بیا هم پلوشه وېلے . ته پلوشه یې ... د سپرلي د زې په مازې ګر طلائي پلوشه ، د سپورډي . د سپین مخ نوراني پلوشه ، د فطرت یوه حسینه کرشمه ... پلوشي که ته زما شې

﴿دوبم باب﴾

ملک آباد، خان آباد، غریب آباد او میار کلی، داخلور و انه کلی دیو بل نه په لړه لړه فاصله باندي دیوی لوی هدیری نه چاپېره پراته وو. ملک آباد د شیراعظم خان پلار خان اعظم بابا آباد کړي وو. په دغه کلی کښې تول ملک خپل او د هفه او لاد وو. د ملک خپلونه علاوه په دغه کلی کښې د هغوي کسب ګریعني نایان، شاخبلان، کولالان، ترکانیان، لوہاران او بتیاران وغېره آباد وو. دغه تول د ملک خپلو کسب ګرهم او همسایه هم وو. دی نه علاوه د هغوي دهقانان او زمیداران هم په دغه کلی کښې او سپدل. ملک خپل اگر چه دیو نیکه او لاد وو خواوس هغوي نه پنځلس کورنی جوړې شوې وي. اوس هغوي خپلو کښې تریوران بللي کېدل. د جائیداد په لحظه پکښې غتی کورنی درې وي. رومبې کورنی د اعظم خان وه. دویمه د میراعظم خان وه او درېمه کورنی د ګل اعظم خان وه. د ملک خپلو شناخت د هغوي دنګ قدوقامت او د هغوي دنوم نه ډېره په اسانه کېدو. د هغوي د تولو په نومو کښې به د اعظم تکی خامخاراتلو. دغه رنگی خان آباد د موجوده خانانو ستر نیکه فتح محمد خان آباد کړے وو. دغه کلی څه موده د هغه په نامه یادېدو خو بیا روستو ترینه د هغه نوم لرې کړې شو او صرف خان آباد پاتې شو. په دسے کلی کښې هم لکه د ملک آباد اکثریت د خانخپلو وو خو دی سره سره د هغوي زمیدار او کسب ګر هم پکښې او سپدل. دا کلی ډېرزور ووو

تلری لري خور وو. خانخپل په ډپرو خبلونو کښې تقسيم شوي وو او دغه رنگی جائیداد هم تقسيم شوی وو. او س هغوي تش په نوم باندي خanan وو خود خانۍ جائیداد پکښې د چا هم نه وو. البته یوه د سکندر خان کورنی پکښې د نورو په نسبت غوره وه. خه تیل تکره زمکه یې هم پاتې وه او خه نوکری هم پکښې وي. غریب آباد کښې هېڅوک ملک خپل یا خانخپل نه وو. دازمکه دنن نه خه موده مخکښې د خان آباد د خانانو شاملات وو، هغوي خپلو کښې تقسيم کړو او تولو خپله خپله برخه خرڅه کړه. په دسے کلی کښې تول خواران، غریبانان او مزدوران آباد شو نو په دې وجهه د دی نوم غریب آباد کښې د شو. دغه شان میان کلی د میان کریم بخش بابا په نامه "میان کلی" مشهور شو. دازمکه دفتح محمد خان بابا و خو هغه میان صیب له د سپری په چېت ورکرې وه. میان صیب او د هغه او لاد په دغه علاقه پریو تل او دغه زمکه یې و پریا خورله. او س د هغه د او لاد نه لوی کلی او ډېر خپلونه جوړ شوی وو. دا تول کلی اگر چه بیل بیل وو خود تولو هدیره او د جنائزی جمات یووو. هغوي تول به د یوبل مرې ژوندي او غم بنادي، له تلل او تولو یوبل پېژندل. په دغه کلو کښې به چې کله هم څه بنه بدہ پېښه شوہ نو په سترګه رپ کښې به بل کلی ته رسپدلې وه. بیا به په حجره، جمات او لارو کو خو په هغې خبرې کېدې او د یوی نه به دوہ او د دوونه به خلور جوړ پدې او خور پدې. هم دغه رنگی یوه افسوسناکه واقعه په غریب

نېټه معلومه وه . د بیل بیل موسم د روخو شپوا او بدوالی او لندوالی ورته معلوم وو . په پښتو، انگریزی، اردو، عربی او فارسی کښی ورته اکثر توری، د هغوي سلسنه نمبر، د هغوي اصل (origin) او د هغوي ابجدي قيمت يادوو . هغه یو عجيبة سره سے وو او د عجيبة ذهن خاوند وو . هغه د خپلو لوپو نومونه د هغوي د خائست او رنگ ډهنج مطابق د حروف ابجد په حساب اينسي وو . د هغه د مشري لور ابجدي نوم 133 وو، د دويمى 151 وو، د دريمى 415 وو، د خلورمي 467 وو او د پنځمي 565 وو . هغه به اکثر د تعلیم یافته هلکانو نه د دغه نمبرو په باره کښي تپوسونه کول او چي هغوي به جواب ورنکرو نوبایا به یو ورپوري خاندل . چي کله هغه د اعظم خان د تماکو په بهتی کښي هغه سره منشي وونوشان به یو په دغه نمبرو کښي ګير وو او بایا به یو ورپوري خاندل .

دغه شان د خپلو تولو استاذانو او هم جماعت هلکانو نومونه، د هغوي د والدې نومونه او د هغوي کورکو خه ورته معلومه وه . د ملک د هر ګورنر جنرل، وزیر اعظم، صدر او د خلورو وارو صوبو د ګورنرانو نومونه ورته ياد وو . دې نه علاوه د پاکستان نقشه به یو په پن داسي چوړوله لکه چي په ګراف پېپر جوړ شوي وي . د چهتاکۍ نه واخله تر سپره پوري ورته د دالو او وروژو د دانو، د تیلو د پبلی تیلي او د جهارو د ډکو تعداد ياد وو . مجال شته چي دوکاندار به هغه سره په تول يا شمېر کښي ګوته کړے وه . او که بالفرض د غصې به او شوہ

اپاد کښي توانی کاکا ته هم پېښه شوہ او په لمحو لمحو کښي د غریب اپاد نه علاوه خان اپاد، میان کلے او ملک اپاد ته اور سپدہ او بیا پري خلقو خپلې خپلې تبصري کولي . توانی کاکا د پنځوست او شپيتة کالو ترمینځه یو پوخ عمره سري وو . لور ډنگ وجود، سو سه لو سه نوکار سه مخ، توره حضابي بونډي بيره، بې بنو چوچۍ ستړګې، په ستړګو د نظر چشمې، په سراورې ژمي سپينه توپې، سپورتندې، په تندي دوه متوازي کربنې، د کربنسو لاندې د روخو په مینځ کښي یو عمودي کربنې چې د هغې بره سوکه متوازي کربنې سره لګبدلي وه . سپيني ريمني جامي او په پښو کښي توري پنجي داري خپلې، دا وي د توانی کاکا د شخصيت د پېژندګلو یو خو نښخي پتې . هغه یو وزر سه بوډا سره سه وو او پنځه بال بچ ترینه چاپېره وو . په دغه پنځه بال بچ کښي د هغه یو هم نارينه اولاد نه وو بلکه تولې جينکي وي . هغه معمولی ليک لوست وو خو کاغذ او پن به ورسه هروخت په جيږ کښي وو د اخباريوه پنيل شوي تپوته به ورسه هروخت په لاس کښي وه او په مودو مودو به ئې لاس کښي ګرڅوله . چي کله به یو د یو واقعې خبر او لوستلو نو بیا به دوکان په دوکان ګرڅېدو او هغه واقعه به یو په افسانوي رنگ او داستاني خوند بیانوله .

قابل دومره وو چې د کال د دولسو میاشتو عیسوی، اسلامی هندی او د پښتو نومونه ورته ياد وو . د هرې میاشتې د راختو او ختمیدونې ته ورته ياد وه . د موسم په لحاظ ورته د نمر د ګرڅېدو

دکور په خواتبرېدو. او که چرې هغه به په لاره کو خه کښې اولیدواو خپلې پېسې به یې ترینه اوغوسټلے نو جواب به یې ورکړو "درېه یې کړم مړه خورم یې درنه نه. خه موران ده راکړي دی خويو خو کاغذونه ده راکړے ده" چې هغه به ورته غصه شو او دوه خلور کسان به راغونډه شو نوبیا به یې ورته په خندا کښې اوو مه، "یه ګله، ته ګوره کنه ما خودرته پلے وو چې ما پسې به اواز نه کوئے اوستا کورله به درخې. ماته ستا پېسې یادې دی او کوشش کوم چې دې یو خورخو کښې یې دراړم. خه ګله خه، هیڅ غم مه کوه، کورته به درخې".

چې هغه به ترینه لارو نو لارو خلقو ته به یې په خندا کښې اوو مه، "یره په دې نه پوهېږم چې ده کلې لاخنګه خلق دی. چې دوه خلور روپې، قرض حسنې درکړي نوبیا به ده شرموي. ما په کراچۍ کښې دوپشت کاله تېر کړي دی خو هلته داشې نېشته. چې خوک قرض حسنې درکړي نوبیا یې دغونبتو طمعه نه کوي او دا خلق توبه، توبه، دوي خودرنه جامې او باسي. دې کښې بنيادي وجه د علم کمې او د دوي جهالت ده. که دا خلق د قرض حسنې د ثواب نه خبر شو نوبیا به یې دغونبتو هدو نوم نه اخلي. دا زمونږ د مهذب یوه مهمه مسله ده خودا خلق پرې نه پوهېږي. البته د ملک اباد اعظم خان په دې مسله پوهه ده چې په زرگونو روپې یې راکړي دی نو هدو تپوس یې نه کوي زهه ده خلقو ته دا وايم چې اسے د خدای

نو چې کورته به لارو او د هغه خیزد تعداد شمبر به یې او کړونو واپس به یې ورله یورو او هله به یې اوړو چې هغه خیز به یې ورته پوره کړو. د هر اورې په شروع کښې به یې د پېسې یوبوتل اخستو او تراخره پورې به چلېدو. د اورې موسم به تېر شو خود هغه بوتل به ختم نشو. چې خه خاص ميلمه به یې راغې او د پېدو یاتختېدو لاره به یې ورکه شوه نو د دېوال چنې سره به یې ورته کت واقچو او د شریت د پاره به کورته لارو. د کورنه به یې په یولاس کښې ډک جام او بې راوري او په بل لاس کښې په ګلاس کښې یو تراوے شریت. چې مېلمه به د او بو جام او خکونو نوبیا به یې ورله د شریت ګلاس ورکړو او ورته به یې اوو مه، "دا شریت ورپې او خکه چې د خولې خوند ده بنې شي" که په ژمي کښې به مېلمه راغې او د چایې ضرورت به پېښ شو نو د کورنه به یې چای راوري او د دوکان نه به یې په کاغذ کښې بېکري. چې مېلمه به چاپ او خکله او رخصت به شو نو هغه پاتې بېکري به یې دوکاندار له واپس یوړه. هلته به یې ورسه د ککوري ککوري حساب او کړو او خپلې بقایا پېسې به یې ترینه و اخستې.

چې د چانه به یې خه پېسې قرض غونبتو لے نو د پېسو اخستونه پس به یې ورته داو مه چې، "ماته به نه وردبو مه او نه به را پېسې او اواز کوئے. دوه خلور ورخو کښې به دا پېسې ستا کورله درخې". هغه دوه خلور ورخو کښې به دوه خلور میاشتې او بیا دوه خلور کاله هم تېر شو خونه به یې پېسې ورکولے او نه به د هغه

روزگاره شو. دې نه پس یې دېنځی په مشوره ګونکري پخول او په کلو کښي به یې خرڅول. هغه د چا خبره چې کته به ورباندي وه نو کټوي به هم باندي وه او چې کته به کوزه شوه نو کټوي، به هم کوزه شوه. که د باد باران، یاد روغرنځور او مرۍ ژوندي په وجه به یې چې ورڅ ماته شوه نومول به هم لارو او سود به هم لارو.

چې په دې اونشوه نوبایا پهلوان جرنده ګړي سره په دوه سېره یومیه اوړو په جرنده کښي منشي شو. پهلوان کاکا به کلې په کلې ګرځیدو، د کورونونه به یې د غلې داني بوجۍ راغونډولي، هغه به یې د سندا په رهړه کښي اچولې او ډکه رهړه داني به یې جرندي ته اوږد. تاوانی کاکا به په هره بوجۍ د مالک نوم لېکلو، د هرې بوجۍ، وزن به یې کووا او په هغه حساب به یې د اوره حق اخستو. دې نه علاوه د خانانو او پهلوان کاکا ترمینځه به یې د حساب کتاب او رابطه کار ډیوټي هم کوله. کوم اوره به چې د اجارې په توګه سحر، مابسام خانانو کړه لېږلې کېدل نو په یو رجسټر کښي به یې د هغې اندرage کوو. مابسام به چې کورته تلو نو خان سره به یې د مزدوری دوه سېره اوره هم اوپل او د کوره خرچې د پاره به یې ترپنه د څيل ضرورت مطابق نغدي روپې هم د قرض حسنې په طور اخسته او د پهلوان کاکا د جېب په یوه وړه کتابچه کښي یې خان پسې لېکلې. هغه اوس ډېر خوشحاله وو څکه چې هغه او د هغه تول تېر په ګېډه ماره او په جامه پت شو.

مومنانو په قرض غوښتو او اخستو کښي زبردستي مه کوي. خپل ثواب په عذاب کښي ولې بدلوی.“

تاوانی کاکا به د تې د تاوه لګیاوو او په دلیلونو، تاویلونو او څوتونو به یې د خپلې مدعا بیانولو کوشش کوو خلقو به د هغه خبرې په مُسکا مُسکا اورېدې خود هغه په خوله یې یقین نه کېدو. تاوانی کاکا هم خه حده پوري حق بجانب وو. هغه چې د کراچې نه خه راوري وونو خپل څيلوان ورپسي تر هغې لګېدلې ووچې هر خه یې ترپنه او ترپله او هغه لکه د پولې طاق د مارغه بې بنو پاتې شو، اگر چه هغه د خلقو قرض ته نه ووناست، هغه پښې لاس وهل او د مزدوری هر کارتہ به یې وردانګل خو سمي یې نه خورو، د هلکانې نه واخله تر دغه وخته پوري د هغه د قسمت ستوري د زمانې په ګردش کښي انختې وو. خه موده د مال په منډي، کښي منشي وو. اتوار په اتوار به منډي، ته تلو او چې خه به یې ګتل نو تر بل اتوار پورې به یې هغه څتيل. خه موده پس یې دغه کار پر پښودو او د اعظم خان د تماکو په بهتې، کښي منشي شو. خه موده یې ډېرې بئه رنګه ډهنګه جوړه وو خو چې د تماکو سیزن ختم شونو د هغه کار هم ختم شو. بیا یې د علم نجوم خه کتابونه پېدا کړل او د جینکو د هائي سکول مخي ته کېناستو. خه موده یې ډېرې بئه کار چلېدو څکه چې د فالونونه علاوه، هغه ورسه خابنټونه او تعوېزونه هم شروع کړل خو چې د ګرمى د چهتیانو په وجه سکول بند شونو هغه هم بې

یې د خپلولونو اورونی اوکړي خوچې تولو پوزې او چونولي نو هغې هم خپله پښه راغونو د کړه او په خپل کور کښې بئه په پخه کېناسته . د پشکال شپې ورځې وي . یو خوابې درېغه بارانونه وو، بل خواړ سپلابونه وو. سیند ډک وو، ولې کاتیالې ډکې وي او نهرونه لختي ترڅولي خولي ډک بهېدل او په خکته تلل . د باران او سپلاب په وجه پهلوان کاکا سره د خپلې جرندي او د ګودام د کوتې د غور څېدو ډېرہ یره ملګري وه . د باران او سپلاب په وجه د خلق او ره داني په جرنده کښې پرتې وي او چا اوره نشوې . کېدہ کېدہ چې یوه شپه هغه کار او شو خټه نه چې پهلوان کاکا یېرېدو . سحر چې هغه جرندي له ورغى نو څائے هم هغه وو خونه جرنده او نه د ګودام کوته وه . د جرندي دیوالونه کاتیالې ته پریوتي وو او د کوتولو لرگي او د ګودام توله غله دانه سپلاب په خکته اوره وه . د جرندي ختمېدو سره د پهلوان کاکا د رزق وسیله هم ختمه شو او د تاوانی کاکا اسره هم ختمه شو . د پهلوان کاکا د عمر وونو سرمایه او توله غله دانه او بو داسې یوره چې هدو خټه نوم نشان یې پاتې نشو . هغه په لړو ورځو کښې د پولې پرق ته کېناستو خود هغه د خوش قسمتی او د تاوانی کاکا د بد قسمتی نه د هغه وړه کتابچه د هغه د واسکت په جېپ کښې پاتې شوې وه . په دغه کتابچه کښې هغه تولې روبي ليکلې شوې وي کومې به چې تاوانی کاکا وخت په وخت د هغه نه اخسته . پهلوان کاکا چې خپل حساب او کړونو د هغې نه دېرش زړه روبي

وخت تبریدو سره د هغوي تعلقات په دوستانه بلکه په رورولی کښې بدل شو د دواړو کورونو د سرو او زنانه ئه ستر پرده ماته شوه او هغوي به یوبل کړه لکه د خپل کور بې توخي تلل راتلل او اکثر به یوبل کړه په یو نغرۍ ناست وو . په دیکښې ډېرہ موده تېره شوه . د تاوانی کاکا خلور لونه پخې پېغلې وي او کشرې د پېغلتوب کلې سپردلي . هغه په زړه کښې دا غوته کړه چې که چرې د هغه لونه د پهلوان په کور کښې څای شي نو هدو د کوهی ختیه به په کوهی اولګي ، حیابه په حیا پاتې شي او هغوي ته به د بهروتو ضرورت پېښ نشي . په دې طمعه هغه ډېرہ موده د پهلوان خولي ته کتل خو چې د هغه یاد هغه د بنېخې له خوا خټه آخ تُخ اونشنو نو د تاوانی کاکا په وبناد هغه بنېخې د پهلوان کاکا بنېخې ته او رونه او کړه . د تاوانی کاکا لونه اصيلې هم وي او خوانده هم وي او کشرې جېنى خواوس او س لسم جماعت پاس کړې وو او په یؤلسېم کښې د داخلې په طمعه وه . هغوي د غربې ترسکو دومره زېلې وي چې د پېغلتوب رنګينې ترینه تختېدلې وي . د پهلوان کاکا د بنېخې په انکار اگر چه د هغه روڅي خړې شوې او د هغه د بنېخې طبیعت خته شو او نزدي وه چې د هغوي ترمینځه سپړه مره شوې وه خو تاوانی کاکا د خپلې مجبوري په وجه هغوي پسې مخه یونه ره ، البه هغه زور خوندي پاتې نشو . چې د پهلوان کاکا د کورني . نه نامېده شوه نو د تاوانی کاکا بنېخې خپلو خپلوا نو کړه پښه اوږد کړه او هغوي ته

نېټه یې د دغه روپې، ورنکړے نولس زره روپې، جرمانه به نوره هم ورکوي. تاوانی کاکا یو خل بیا جرګي ته اوو سې چې، ”زءَد پهلوان پېسې منم خو چې راسره نیشته نو خَه اوکرم؟“ پهلوان کاکا پري راودانګل اوَد جرګي په مخکنې یې ورته گُت پرپکړي اوو سې ”چې درسره نیشته نولوردي خرڅه کړه خوماله خپلې پېسې راکړه“ دَ پهلوان کاکا خبره په تاوانی کاکا دېره بدہ او لګېدہ. هغه په ډکو سترګوَد جرګي مشرانو ته اوکتل خو هغوي ورته اوو سې، ”بنه وائي درته، دَزره غوبنې یې درپوري دي“ په دې خبره هغه دَ قهره تک سور شو او ډډي په ډډي ووختو خوَد هېچا یې هېڅ نشو کولے. په ډکو سترګوَد جرګي نه اووتو او کورته روان شو. تاوانی کاکا لس ورڅي پرله پېسې دَ غریب اباد تولو خپلوانو پسې ورغني او هغوي ته یې خپله ژړا فرياد اوکړو خو هېچا هېڅ ورنکړل. دي نه پس بنځه او خاوند په خان اباد کښې او ګرڅدل خوَد همدردي، دَ یو خو خبرونه علاوه هغوي سره چاهم مالي مرسته او نکړه. په دَ سې غرض هغه ميان کلي ته هم ورغني خوَد هغه خایه هم مايوسه شو. دي نه پس یې ملک اباد ته دَ تلو اراده اوکړه. په دَ سې نېټي یې خپله کشره لور هم خان سره کړه چې هغه به بي ته ژړا فرياد اوکړي او په خپله به خان صېب ته منت زاري اوکړي. اګر چَه اعظم خان هغه سره مخکنې هم خو خوَلله بنه زړه پورے امداد کړے وو خو هغه صرف دَ خيتيږي وير وو او دَ عزت وير دَ سې. هغه دَ اعظم خان حجري ته ورغني او لور

جورې شوي. پهلوان کاکا خو خوَلله هغه له دَ حساب کتاب بلنه ورکړه خو هرڅل به هغه اوپري پوري کولے او خبره به یې زانګوله. چې هغه نه ناپوره شوه نوبنېا یې جرګه جوره کړه او جرګي ته یې کېنواو. تاوانی کاکا نه دَ خپلولې کلونه انکار کولے شو اونه یې پېسې ورکولے شو سې. هغه دَ هغه پېسې اومنلے خود ورکولو طاقت یې نه وو. دَ جرګي مشرانو یوه میاشت نېټه کېښوده او تاوانی کاکا ته یې اوو سې چې په میاشت کښې دننه به هغه له خپل قرض ورکوي ګینې بیا به جرګي له لس زره روپې، جرمانه هم ورکوي او پهلوان کاکا له به خپلې پېسې هم ورکوي. تاوانی کاکا دَ جرګي مشرانو ته خواست اوکړو چې دَ دغه روپې هغه په لړه لړه اخستي دي او په لړه لړه به یې ورکړي خوَد هغه خواست نه پهلوان کاکا اومنلو او نه دَ جرګي مشرانو.

تاوانی کاکا بَئه منډي ترپري اوو هله خو چې دَ چادر ته به ورتلونو هغه به ورته و سې، مخکنې زړه قرضه راکړه نو بیا به نوې درکرم، میاشت تپره شوه اوَد پېسې ورکولونېټه هم تپره شوه خوَد هغه لاس له هېڅ رانه غلل. دَ ”راکړه او دربه کو“ دا خبره چلپدہ چلپدہ آنْ چې مُشت و ګربوان ته او رسپدہ. چې سوک، سپېرہ او غابنې ماتې، سرماتې پکښې او شوه نو خبره بیا جرګي له لاره. جرګه کښې تاوانی کاکا ملامته هم شو او لس زره روپې، جرم هم شو. هغه له دَ یوې میاشت مهلت ورکړے شو او ورته اوویلے شو که په تاکلي شوي

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

پروپریتی

کور کښی مشره بې بې هم نه وہ مشرخان هم نه وو او کشراخان هم نه وو۔ عالیه بې بې کوروه هغې راته وي، ”خفه نشي، کورخوک نیشتہ...بابا...بابا... عالیه بې بې د پړه بنې بې بې ده. زه چې کورته ورغلام نو هغوي ډودۍ خورلې وہ او خدمتگارې لوښی غوندیول. بې بې چې زه او لیدم نو ماته يې وي، ”هله راشه راشه، کینه ډودۍ او خوره...بابا...بابا، د لاس نه يې او نیوم او ډودۍ ته يې په زور کېنولم. ماچې خان مور کړونو نوره م په لوپتې کښی راغوندې کړه چې خان سره به يې کورته یوسمه خوبې بې هغه زماد لوپتې نه لري کړه، د پلاستیک ګوتی، کښی يې واچوله او راته يې او وي، ”دا خان سره کورته یوسه“ بیا خه جامی يې هم راغوندې کړي او داغوته يې تری جوره کړه“.

تاوانی کاکا: د پېسو دې ورته اونه وي؟ ”ولې نه بابا“ هغې د پړونی پسکې خان ته راغوند کړو او زیاته يې کړه، ”ماورته توله خبره تکی په تکی او کړه. هغې چې زما خبره وورپدہ نو ډېره خفه شوہ او ماته يې او وي، ”خفه کېږه مه، د مشرخان راتلو پوري صبرا او کړه. چې هغه راشی نوستانوم به د زکواه په رجسټر کښی او لیکی او تاله به پېسې درکړي. بیا يې زما اوستانومونه خان سره او لیکل.“ تاوانی کاکا چې د هغې خبره وورپدہ نو یوسور اسوبلي يې او کړو او وے وئيل، ”تاتریاق از عراق اورده شوده، ماګزیده مردہ شوده“ هغې په تلو تلو کښی هغه ته او کتل او وي وئيل، ”څه دے او وے بابا؟“

یې د هغه کورته او لیبله. اعظم خان په حجره کښی نه وو خود هغه ناظراو نو کران موجود وو. تاوانی کاکا دغه تولو کسانو پېژندو. د روغ جور نه پس چې هغه د اعظم خان تپوس او کړونو ناظرورتہ او وے چې هغه او بې بې د ګرمی، سیزن تپرولو د پاره کalam ته تلی دي. په دې خبره اکر چه د هغه بنه مړاوې شوه خولکه خنګه چې اویه اورلې هر بوتی ته لاس اچوی دغه رنګی هغه هم د هغه اسره واحسته او په خبرو خبرو کښی يې ورته خپله توله پېښه او ویله. ناظراو نو کرانو د هغه توله قیصه وورپدہ خو په دې يې ختمه کړه چې ”ستاقیصه واقعی قابل افسوس ده او که خان جي وے نو تاسره به يې ضرور خه امداد کړے وو خوستاد بد قسمتی نه هغه هم نیشتہ او بې بې هم نیشتہ“ تاوانی کاکا د خپل مخ خوله د قمیص په لمنه او چه کړه او د شان تپوس يې او کړو خو ناظر هغه له بې رحمه شان جواب ورکړو او وے وئيل، ”د هغه هیڅ پته نه لګي چې چرته ده“. چې د هغه نه نامېډه شو نو بیاغلے غوندے پاسپدو، په درنو قدمونو د حجري نه او وتو، د کور د ګېټ مخي ته او درپدو او د لور د راوتو انتظاري يې کوو، یوه شبې پس چې هغه را او وته نو د هغې په ترخ کښی يوه غوته وه.

تاوانی کاکا او هغه چې روان شونو په لار کښی ترینه تاوانی کاکا تپوس او کړو، ”دې غوته کښی څه دي؟“ هغې جواب ورکړو، ”بابا دې کښی جامی دي او ډودۍ ده.“ هغه ترینه بیا په بې صبری تپوس او کړو، ”څه روپې، پېسې يې درنکړي؟“ هغې جواب ورکړو په

بیلې کړے، په لاس کښې یې او نورې یې په جب کښې واپس کېښودو. بیایې ترینه لس زره روپې بېلې کړے، د جرګي مشر له یې ورکړے او ورته یې اووے، ”دا داخله صېب ستاسو جرمانه“.

بیایې دېرش زره روپې نورې ورکړے او ورته یې اووے، ”دا داخله صېب د پهلوان دېرش زره روپې، دا اوشمېره او پهلوان له یې ورکړه“.

د جرګي خلقو چې هغه سره دومره دېږي روپې اولیدے نو تولو یو بل ته ستراګي روڅې اووه له. یو مشترینه په حیرانتیا تپوس اوکړو، ”تاوانی دا دومره روپې دے د چرتنه راټرے؟“

تاوانی کاکا: دام راټرے نه دي صېب، کورته راغلي دي“

مشر: کورته راغلي دي؟ مشرد هغه په جواب نورهم حېران شو. او بیا یې اووے، ”کورته راغلي دي؟ زه پوهنشوم“. تاوانی کاکا دېر قهره مسکے شو. په خبره یې هډو بونه وانه چول او غت پېړکړي یې اووے، ”لورم خرڅه کړه“. تول: (په یوه خوله) ”لوردے خرڅه کړه؟ دومره غلط کاردے اوکړو، بې غېرته، بې شرمه، دله، دیوشه“.

تاوانی کاکا: نه بې غېرته یم او نه دله دیوٹ یم خو مجبوری او غریبی رانه دله، دیوٹ جوړ کړے وو. د دے قرض خلاصولوډ پاره م د خپلې لورنې ځان خلاص کړو. دا مشوره ستاسو په مخکښې دے پهلوان راکړے وه او تاسو تولو پېړي امنه کړے وه ... یوه حیام بائیله خوبله م اوګتلې. یو غیرت م لارو خو بل م اوګټو. یوه پښتم لاره خو بله م راواړوله“.

د جرګي تولو مشرانو سرونه تیت کړي وو او د هغه

تاوانی کاکا د خپل تندی خوله په لستونې اوچه کړه او وو مئ، ” راڅه لورې، ته په دې خبرونه پوهېږي“. تاوانی کاکا چې د تولونه مایوسه شونو په یؤلسمه ورڅې یې د مشري لور د غوبرونو نه والی اوویستله، هغه یې خرڅے کړے او په هغه پېسونجاب ته مزدوری له لارو. هغه ترپندي، فيصل آباد او لاہوره پوري او ګرڅېدو خو هلته هم د مزدوری خوند نه وو. هغه ته به هروخت د پهلوان کاکا دا خبره مخکښې مخکښې کېډه چې، ”لوردي خرڅه کړه او ماله خپلې روپې راکړه“. دې پېغوربه هغه له لکه د مار تکونه ورکول خو هیڅ یې نشو کولے. هغه پنځلس ورڅې په پنجاب کښې تېږي کړے خو هېڅ چېږي او نه لګډو. هغه به خپله کړمه هلته هم هر چاته بیانوله خو چاد هغه په خبره غور نه ګړه وو. اخ پېږي یوسرے مهربانه شو او هغه ورته پوره لافه اووه له. په اولسمه ورڅې چې هغه کلې ته راتلو نو هغه هم ورسه راغي او مانیام تیاره کورته اور سیدو مېلمه هغه سره په کور کښې شپه او کړه او شپه په شپه د 565 نمبر سودا او شوه سحر په خړه یې دواړه تېکسي کښې کېنول او چې د کلې خلق پاڅېدل نو هغوي د کوره او تې وو. د هغوي د تلو نه پس تاوانی کاکا بنه غوره ناشته او کړه. بیایې روپې د واسکت په جب کښې واچولے او بھرته او وتو. د جرګي تول مشران یې راغونه کړل او د روپو یو بنډل یې د هغوي په مخکښې د جب نه را اوویستله او ګوته یې پېږي تېره کړه. خلوېښت زره روپې یې ترینه

او تیول خلقو د جمات نه او وتل نو هغه هم او وتو او په مزه د اعظم خان حجري ته ورغی . اعظم خان په خپل خصوصي کت کښې یو غت بالخت ته دده وهلے وه او مخامنځ ورته خپل زمیداران نو کران او همسایه ناست وو . تاوانی کاکا چې د هغه ستري مشی له ورغی نو هغه ورته پاسپدو او پېر په مینه ورسره ملاو شو . دروغ جورنه پس تاوانی کاکا هغه ته مخامنځ په کت کښې کېناستو او تپوس یې ترینه او کړو ، ”خان چې د کالام نه کله راغلے یې“؟

اعظم خان : . پرون راغلے یم . خڅه ضروري کارونه م او کړل او ن ما زیگر بیاروان یم“ .

تاوانی کاکا : دېرہ بنه ده خان چې . هر چرته چې یې خدا سه مو خوشحاله لره .

اعظم خان : . تاوانی ، ستاخبره ماته شوې ده او هغه زما خیال کښې ده خود زکواه کهاته زما مشرزوی شان سره ده او هغه کلې کښې نیشته چې هغه راشی نو تاته به ستاحق درکړي انشاء الله . ستاخومره روپې پکاردي ؟

تاوانی کاکا : . نه خان چې ، دغې د پاره نه یم راغلے . زه صرف ستا سلام له راغلے یم او س ماته د پېسوا ضرورت نېشته .

اعظم خان (خاندی) تاته د پېسوا ضرورت نېشته ؟ دا سه سره به لا هم وي چې د پېسوا ضرورت به ورته نه وي ؟ او که زمانه خفه یې ؟

تاوانی کاکا : . نه خان چې خفه نه یم خو کوم وخت چې ماته ضرورت

خبرې یې او ردې سه . په اخره کښې یې او وسې ، ”زمما مشرانو ، مادوه کاره او کړل . لورم خرڅه کړه او په هغې م قرض خلاص کړو ... یو تپوس درنه کولے شم چې په ده دو کښې کوم کارښه ده او کوم بد ده ؟“ هغه دېرہ شیبه د هغوي خولو ته کتل خو چې چا جواب ورنکړو نو غاره یې تازه کړه ، تو پې . یې په تندی کېښو ده ، پاسپدو او د جرګې نه او وتو . د هغه دټلو نه پس تولو هغه پسی سپکې ډټې شروع کړے خو چا هم د هغه د سوال جواب او نکړو چې ”لور خرڅول بنه دی او که قرض خلاصول بنه دی“ .

هغه چې کورته او رسپدو نو په کت کښې بُورې بُورې پېروتو او په یولو سه سوچ کښې ډوب شو . هغه تر پروخته پوري مراقبه وو . د هغه په مخ لپی لپی او بنسکې روانې وي . بیا یې سرپورته کړو ، خپلې او بنسکې یې او چې کړے او پاسپدو . خادرې په سرو اچوو او بهرته او وتو . هغه چې د چا چانه قرض اخسته وونو د یو یو ورته به او درې دو . د هغه نه به یې معافي غونښله ، د هغه منه به یې کوله او په مُسکا مُسکابه یې ورته خپل قرض واپس کوو . تاوانی کاکا اګر چه د خپلې مجبوری نه خپلې لور خرڅه کړے وه خود خپلو خپلوا نو او د کلي خلقو ترینه لاس واخستو . تر دې چې د جمعه په ورڅ د جامع مسجد نه هم او وېستلے شو . دې نه پس هغه عام نمونځونه کور کول او د جمعه د نمانځه د پاره به ملک اباد ته تلو . یوه ورڅ یې چې په جمات کښې اعظم خان اولیدونو دې خوشحاله شو . چې نمونځ او شو

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

خپله قرضه را کړه او ما قبوله کړه . او س دارو پې، زماله خوا اخله او په زکواه کښې یې قبوله کړه ”.

تاوانی کاکا: خان جي ، ستاسو ډپره ډپره مننه . خو ... زَهْ دَزْكَوَة
مستحق نه يم . هغه چاله یې ورکړه چې حاجت مند وي ، غریب وي ،
مجبوره وي . ستاسو ډپره ډپره مننه . خان جي ماله اجازت را کړه ، خان
جي ، زه درنه څم یو ضروری کارم دے ”

دي سره تاوانی کاکا هغه له لاس ورکوي ، د هغه لاسونه بنسکلوي او
ډپره په تېزی سره د هغه د حجري نه بهرا اوخي . اعظم خان په یو لو سه
سوج کښې تلے وي . ټول خلق خاموش وي او هغه ته ګوري خو
داسي معلومېږي چې هغه د ده خلقونه ډپر لرمے تلے دے . ډپره
شېبې پس چې هغه د خیال د دنیانه او وتونو هغه خاۓ ته یې اوکتل
چرتنه چې تاوانی کاکا ناست وو . هغه چې تاوانی کاکا اونه لیدونو په
حیرانتیا یې د ناظرنه تپوس او کړو ”سېفوریه ، هغه تاوانی خه شو“؟
ناظرد هغه په خبره مُسکے شو ، هغه ته مخاطب شو او وو سه وئيل ، ”
هغه خو خان جي ، تاسو سره لاس ملاو کړو او لارو“ .

اعظم : (ناظرته) سېفوریه . دے تاوانی لاما سره کومه لو به او کړه ؟
ناظر(په یره او حیرانتیا) ولې خان جي ؟ که خه ګوته یې کړي وي چې
سرے وریسې او لېږم اوستا پښو له لاس تړلے راولي .

اعظم خان : دا خو عجیبه سرے دے هغه ماته هغه قرضه واپس کړه
چې ما هېرکړے وه . زَهْ نه پوهېږم چې هغه واقعي ايمانداري او کړه

پروپری شېخ

وونو تاسو په کلې کښې نه وي . او س چې ماته ضرورت نیشتنه نو
خه د پاره درنه واخلم ؟

اعظم خان (خاندي) هلكه تاوانی خزانه دے موندے ده خه ، د هغه په
خبره ناست ټول خلق خاندي . تاوانی کاکا د هغوي په خندا کچه شي
او سترګې خکته کړي . اعظم خان ورپسې زياته کري ، ”که ډپري وي
درسره نوماله یې را کړه چې چا غریب له یې ورکړم“ .

تاوانی کاکا: هم دي د پاره ستاسو سلام له راغلم خان جي ... خان جي
ستاسو ماسره پنځلس زره روپې جمع شوي دي . هغه م راؤړ سه دي
چې تاسو ته خپله قرضه واپس کړم .

اعظم خان : نه تاوانی نه . هغه خوما په ببنانه درکړي دي . واپسی
پکښې نیشتنه .

تاوانی کاکا: نه خان جي هغه درنه ما قرض اخسته وسے او دام
درسره لوظ کړے وو چې کله په لاس راغلے نو دے حجري له به یې
دلله راؤړم . او س م لاس له راغلي دي نو بهتر خبره داده چې د وعدې
مطابق تاسو ته خپله قرضه واپس کړم . البتہ د واپسی د تاخیر درنه
معافي غواړم . هغه د جیب نه روپې . راوی باسي ، هغه شماري ، او چې
پوره شي نو پاسي او د هغه لاس کښې یې اړدي . ټول خلق هغه ته په
مُسکا مُسکا ګوري او خپلو کښې پس پسې کوي . اعظم خان د هغه
روپې لاس کښې نيسې او ورته وائي ، ”تاوانی ، ستاقرضه ماته را
اور سېده او دادي لاس کښې م نیولي دي . تا د وعدې مطابق ماله

﴿دربم باب﴾

د ورځی دوه بجې وي. په اسمان توره گوره وریغ خوره وه او رنا
وریغ توره شپه وه په دغه توره تیاره کښي دګاډو لائئونه لکه دشپي
لګډلي وواو په سرک دګاډو یو غرغور او پوں پاں وو. دتاوانی کاکا
لور کرشمه خپل اجنبي ملګري شاهد سره په تیکسي کښي ناسته
وه او دژوند په لوی سفره نامعلوم منزل په لور روانه وه. شاهد د
دېرش، پنځه دېرش کالو سړي وو. دشکل وصورت او خبرو اترونه
تعلیم یافته او مهذب بنکارې دو. د هغه مورنۍ ژبه پښتو وه خواردو
او پنجابي یې هم روانی سره وېلې شوه هغه د تیکسي په فرنټ سیت
کښي ناست وواو په توله لاره یې کله ډرائیور او کله په موبائل
چاسره خبرې کولي. کرشمه په روستي سیت کښي ناسته وه، په
پروني کښي یې څان راغونه کړي وو او خپله غوته یې په غېړه کښي
ایښي وه. هغې د هغه خبرې اورې دی خو هغه پرې نه پوهې ده څکه
چې هغه چاسره په پنجابي کښي لګیاوو البته چې کله به د هغه په
خبرو کښي د ”پتهاني“ تکي راغي نو هغه به پوه شوه چې د هغې
ذکر خېر کېږي، خو هغې د هغه په خبرو کښي دلچسپي نه لرله.
د هغې سترګي لکه د توري وریخې ډکې وي او سپیني ملغاري
اوښکې پکښي اوختي را اوختي خود هغې ککو غور څدو ته نه
پرېښودې. یو خوا په اسمان کښي برېښنا او ګزاز وواو بل خوا د هغې
په زړه کښي د غمونو ناتار وو. د تندر هر ګز سره به هغې لکه د خزان

او که ما پوري یې خندا او کړه“. د اعظم خان په خبره ناظر مُسکے شو
او ورته یې او وسے، ”د هغه غم مه کوه خان جي نن سبا هغه بنه غور
د مه“ د هغه په دې خبره تول ناست خلق خاندي. اعظم خان چې د
خلقو خندا ته او کتل نو د ناظر نه یې بیا تپوس او کړو، ”ولې خه چل
شو مه د مه“؟

ناظره: خان جي هغه لور خرڅه کړے ده څکه غور د مه“.
اعظم خان: او، دا یې خه کړي دی؟ دومره لوی ظلم...؟ ماته پوره
خبره او کړه ”ناظر هغه ته د هغه خبره شروع کړه او تکې په تکې یې
ورته او کړه. اعظم خان چې خبره وورې ده نو سترګي یې ډکې شوي او
ډکې سترګي کورته روان شو.

د تاوانی کاکا په خپل کلې او نورو خواو شاکلو کښي هیڅ عزت نه وو
پاتې. هر چابه ترینه کرکه کوله. بله دا چې د هغه هم د تولو نه زړه
مور وو او هغه به هم هر چاته د شک په سترګه کتل. که دوہ کسانو به
خپله خبره کوله نو هغه به داسې ګنډله چې شاپد د هغه په سر خبرې
کوي هغه چې د اعظم خان د حجري نه کورته لارو نو خپله ضروري
کده یې او تړله او دشپي په تیاره کښي داسې او تو او داسې غېب شو
چې هیچاته یې هیڅ پته نه لګډه.

★★★★

★★★

★

د زېر پانې رېبده او لندېه او بده کېدہ، خان به یې په خپل پېونې کښې انغښتو او خپله غوتې به یې خپلې سینې پوري داسې جخته نیوله لکه دیرې په وخت چې یوه مور خپل بچې خپلې سینې پوري کلک نیسي. دغه غوتې د هغې د پلارګني له خوا د هغې داج وو. په دغه داج کښې د هغې دوھ جوره رېمنې جامې، یوه لوپته، یوه جوره کېږي او دیؤلسې جماعت یو خوزاره کتابونه وو. د ګرځ سره به شاهد هغې ته روستو کتل او هغې له به یې په مُسکا مُسکاتسلی ورکوله. د هغې دتسلى الفاظ او مُسکا په هغې داسې لګېدہ لکه قصاب چې د چارپي راخکونه مخکښې خاروي ته په مُسکا ګوري او په ملا یې تپوي. د هغې د مُسکا او تسلی په جواب کښې به هغې هغې ته په چې خوله د مظلومیت په نظر او کتل او بیابه یې ترپنه مخ واره وو. ګاډي مخکښې روان وو او د هغوي د منزل لاره غوسپدہ خو هغې غوبنتل چې دغه ګاډي تول عمر هم دغسې روان وي او خپل منزل ته چري هم اونه رسې. هغه په لوې سوچ کښې ډوبه وه او د دنیا په لویه ائینه کښې یې د خپل خان، د خپل ژوندنظاره کوله. دغه نظاره کښې هغې ته خپل خان بیخې یواخې او بي اسرې بنسکارېدو. د هغې ارمانونو سلګي، وهلي او د هغې سلګو سره د هغې زړه ډبې وهلي. دغه نظاره کښې هغې خپل مورپلار، خپلې خویاندي، خپلې ملګري هم او لیدي او خپل خپلواز یې هم او لیدل. دغه تولو نه هغه ګيله منه وه چې هیچا هم د هغې په غېرت، غېرت او نکرو او

هیچا هم هغه د حالاتو او د وخت د سپړو نه بچ نکړي شو. کله به چې د هغې نظر په شاهد پړوتو نو د هغه د وجود نه به ورته توره بلا جوره شو، داسې بلا چې درنګ ساعت له په هغې حمله کوي او هغه هلواقه تېره وي. د هغې په مُسکا کښې هغې ته کرکه، د هغې په خوله هغې ته د خپل او رمانونو وينه او د هغې په غابسونو کښې د خپل او رمانو نیلې بنسکارېدي. یوڅل د هغې په زړه کښې راغله چې هغه د روان ګاډي نه توب کړي، او تختي او په منډه منډه خان د خپلې مور غېږي ته او رسوي خو بیا به یې په زړه کښې راغله چې د مور د غېږي نه خو هغه شوکېدلې ده واپس خنګه لاره شي او که هغه په تختېدو کښې کاميابه نشي نو بیا به خټه کېږي؟ د هغې انجام به خټه وي؟

یو خوا ډکه وریخ وه، بل خوا د هغې ډکې سترګي وي. معلومه نه ده چې ډکه وریخ د هغې د اوښکو خڅېدو په انتظار وه او که د هغې ډکې سترګي د وریخې د ورېدو په انتظار وي. د هغوي د انتظار دغه لمحي تېرېدي چې یو خوا د هغې په زړه کښې خټه خیال راغي. بل خوانزي هوا په سیلې کښې بدله شو. فطرت نه وریخ ورېدو ته پرېښوده او نه یې د هغې سترګي خڅېدو ته پرېښودې. سیلې سره ډکه وریخ شندي لاره او د هغې خیال سره د هغې ډکې سترګي او چې شوي. په لې ساعت کښې فضا صفا شو، د زېر مازې ګرد نمر زېره سترګه په خلا شو او د هغې په مخ مُسکا شو. ګاډ سے ډېر په مستۍ مستۍ مخکښې روان وو. نمر په ډوبېدو وو چې د هغوي

پروت وو. هغې سره جخت په هینګرو کښی بنه اعلی او قیمتی جورې اوېزانده وي. ورسره خواکښی په دیوال کښی یو ائرکندیشن لګېدلې وواوډ پاسه چهت سره نزدي یواکزاست فېن لګېدلې وو. د کمرې یو طرف ته تیج واش روم او بل طرف ته نگارخانه وو. هغه لاپه انغښتی پرونی کښی نېغه پېغه ناسته وو چې هغه نیم زالې بنسخه بیاراغله. د هغې په لاس کښی یوه وړه تری وو او په تری کښی د شریت یو ګلاس پروت وو. هغې د راتلو سره هغې ته اووې، ”بې بې تالاجامي نه دې بدلي کړي؟“ شرمېږد مه بې بې، داستا خپل کور دے. پرونې لري کړه او دي مخامنځ جامو کښی خان له یوه جوره خوبنځه کړه او واغونده“. کرشمی هغې ته په یره یره اوکتل او وي وئيل، ”د بدلو لو ضرورت نیشته فى الحال دا اغostي جامي بنسه دي“ هغې ورته په مُسکا اوکتل او وي وئيل، ”دا ستا خپل کور دے او زه ستا خدمتگاره يم. زما خپل نوم نفیسه دے خوتول راته خاله وائي. چې تاته د خه څېز ضرورت وي نورېنگ کوه، زه به راهم“ هغه یوه شیبه د هغې د جواب انتظار کوي خو چې هغه خه جواب ورنکړي نوبهرته اوخي. د خاله د تلو نه پس هغه پاسېده او وریې بولت کړو. بیا یې خپل پرونې لري کړو یو خواته یې کېښودو او واش روم ته ورغله. په واش روم کښې د تولیه، صابن او تېل وغېره نه علاوه د ماریل یولوی تې د او بونه ډک پروت وو او هغې ته مخامنځ یوه قد ادم آئينه لګېدلې وو. هغې مخ لاس او ونڅلوا او په خپله

ګاډے د بادشاھی مسجد په خواکښی تبرشو او په یو ضمنی سرک روان شو. چې خه توته مخکښی لارونو د ګنو زرو بنګلو په مینځ کښی د یو دری چهتیزه بنګلې مخې ته او درېدو. شاهد چې د ګاډي نه کوز شو او ډرائیور له یې کرايه ورکړه نو د هغې خواله ورغۍ هغې ته یې د ګاډي کهرکې لرې کړه او ورته یې اووې.“ راخه بې بې ”هغې خپله غوته په لاس کښی او نیو، د ګاډي نه کوزه شو او هغه پسی روانه شو. شاهد چې د ګېټ په تېلې ګوته کېښوده نویو شیبه پس ګېټ لرې شو. هغوي دواړه چې کورته دننه شو نو یوې نیم زالې بنسخي شاهد ته سلام او کړو او کرشمی ته ورترغافه وته. هغه یې خو خو څله بنکل کړه او خان سره یې یوې خاص کمرې ته بوتله. هغه یې په کمره کښی کېنوله او ورته یې اووې، ”دا ستا کمره ده بې بې. ته ساه صورت په څای کړه او جامي بدلي کړه، زه راهم“ دې سره هغه د کمرې نه بهرا او وته. کمره ډېره خائسته او ارام ده وو. په کمره کښی د پرفيوم سپری، شوې وو او هريو خیز په مناسب څای په سلیقه پروت وو. په فرش باندې سورقالین غورپدلي وو او سرې متکې پرې دیوال ته لګېدلې پرتبې وي. یو خواته سنګل بیده وو او هغې سره جخت د شیشی یو وړوکې مېز پروت وو او د چاندې اېش تری پرې د پاسه پرته وو. ورته مخامنځ دېوال باندې شوکېس وو او په هغې کښې دوہ پلاستکې ګلددستې او د ډېکورېشن نور پیسونه لګېدلې وو. د شوکېس خواکښی سنګار مېز او د مېک اپ سامان

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

نوم ګلابه وواو د خلورمې نوم فهمیده وو. دغه تولی جينکي په داسې لباس کبني ملبوسه وي چې هغې ته لباس نشي وبلے کېدے دی نه علاوه د هغوي د خبرونه هم معلوم پده چې دغه تولی ازاده خیاله دی. هغوي اوس د بازار د چکرنه راغلي وي او تولو د خپلو واقعاتو او خپلو ملاقاتياني د کردار په باره کبني په خندا خپلي خبرې کولي. هغوي به په خبرو خبرو یو بل پوري توقي مسخرې هم کولي او خپلو کبني به یې د یو بل پېښې هم کولي. کرشمه اگر چه په خپله چپ وه خود هغوي په خبرو کبني یې د پره دلچسپې اخسته څکه چې دغه تولی پښتني هم وي او د ګل سانګکي او زري نه علاوه دغه نورې تقریبآ د هغې هم خولې هم وي. د هغوي خبرې او خندا ګانې لاجاري وي چې خاله راغله او هغوي ته یې اووي، ”راخې، بیيانو ډودی تیاره ده.“ دی سره هغوي تولی پاسېدي او یوې کمرې ته ورغلې. په یو لوې مېز ډودی، لګېدلې وه. هغوي تولی مېز ته کیناستې او ډودې یې شروع کړه. د ډودې نه پس هغوي لا ناستې وي چې مائې کرشمه د لاس نه او نیو، هغې سره کمرې ته ورغلې او ورته یې اووي، ”لوري تاسفر کړي دي، ستري شوې به یې. ته دی پالنګ کبني سمله چې خپې درله او مندیم.“ کرشمه: نه مائې نه. زه په ګاډي کبني راغلي یم بیا نه یم راغلي چې ستري به یم.

مائې: د پره بسته ده، خدای ده د ستري ورڅ نه او ساته... لوري که

لوبې یې اوچ کړو. چې د واش روم نه اووته نوبیا نگارخانې ته ورغله. په نگارخانه کبني بې حجابة او فحش تصویرونه لګېدلې وو. هغې چې ورته اوکتل نو د هغې حیا دغه کتنه برداشت نکړي شو. دیره په توندی سره بهر اووته او د نگارخانې وریې بند کړو. بیا په بید کبني کېناسته او په مېز پروت د شربت ګلاس یې اوچت کړو. هغې لاد شربت ګلاس نیمی. ته نه وورسولې چې بهريې د خندا ګن او ازاونه وورېدل. هغې لاد دغه خندا ګانو اندازه اخسته چې د هغې د کمرې په ورناکنګ او شو. ناکنګ سره هغه پاسېده او د وربولتې یې خلاص کړو. د ورلرے کېدو سره خلور جينکي او یوه پوځ عمره بنځه د هغې کمرې ته په خندا خندا دنه شوې. هغوي تولو هغې سره واره په واره روغ جوړ او کړل او هغه یې خوڅو څله بنګل کړه. دې نه پس هغوي تولی په قالین کېناستې او متکوتې یې ډډې او وهلي. پوځ عمره بنځۍ خپله پېژندګلو داسې او کړه، ”لوري زمانوم مطهره ده خودا تولې جينکي، راته مائې وائې. ستاخه نوم ده لوري؟“ کرشمي خپل خان په لوبې کبني راغونه کړو او هغې ته یې اووي، ”زمانوم کرشمه ده مائې“. د ده نوم په اوږدو سره تولو یو بل ته په مُسکا مُسکا اوکتل. مائې د هغې د ډاډ ګيرني د پاره اووي، ”د په بنې نوم ده لوري، خدای دې بختوره کړه او خدای ده نصب د بنو کړه.“ دې نه پس مائې هغې سره د تولو پېژندګلو او کړه. په دغه جينکو کبني د یوې نوم ګل سانګه وو، دېلې نوم زري وو. د دريمې

هغې تولی خدشی او انډښتني ختمي شوي او س هغه ډبره خوشحاله وه ځکه چې د دنیا تول نعمتونه او سهولتونه ورته حاصل وو. خاله به ساعت په ساعت د هغې کمرې ته راتله، د هغې مزاج پُرسی به یې کوله او هغې ته به یې خپل خدمات پیش کول. که د کمرې نه په تو را تو کښې به یې پښه په زمکه لړه کړه اولګډه نو بیا به ورته خاله ناسته و هغې به یې ورله پوکله او مرله. هغې اګر چه په ظاهره خوشحاله بنکارپدہ خود دې تولو سهولتونو، نعمتونو او خدمتونو با وجود هم د هغې په زړه کښې یره وه. هغې یره کومه چې یوې پېغلي جيني، ته په پردي کور کښې کېډېشي. کله کله خو به هغې ته داسي محسوسه شوه لکه چې دا هر څه یو خوب وي، هغې خوب چې حقیقت سره هیڅ تعلق نئه لري. د می خیال سره به د هغې زړه لکه د شګو د کمررزپدو او خوپدو او دا خدشه به یې په زړه کښې راتله چې هسی نه د دې عزت افزائی په بدله کښې د هغې نه د هغې قرباني، مطالبه اوشي چې د هغې پوره کېدل ورته ګران شي. هغې حیرانه په دې وه چې په د می کور کښې د هغې نه علاوه شپږ زنانه نوري هم دي خو نارینه پکښې یو هم نیشته. شاهد چې هغې هاغه په ړومبى ورڅ لپدلي وونو د هغې نه پس یې اونه لیدو. هغې ته دا کور پُرساره او د د می کور خلق مشکوك بنکاره شوځکه چې د خاله نه علاوه نوري جينکي او مائی به هغې سره مازیګر، مانسام ملاوې دی او د ورڅي به لیدې نشوې. په دغه تولوزنانه ټکښې یوه

تءَ بدنې ګنې نوزه به تاسره سمل مخکه چې تءَ مبلمنه هم یې او یواخي هم یې”.

کرشمه (مسکي، شي) دا خودي زماڏزره خبره او کره مائي. زه به په کور کښې مور سره سمل استم. چې د هغې نه قسمت جُدا کړم او تاله یې راوستم نو تاسربه سمل. تءَ هم ماته د خپلې مورنه کمه نه بنکاري... راچه مائي، بيدې ته او خپڑه.

مايې :.. بناده شي لوري. بختوره شي او په خوشحالو مره شي. هغوي دواره په یو بيدې کښې سمل استي خه وخته پوري هغوي خپلو کښې خبری کولي او په دغه خبرو خبرو کښې او ده شوي.

﴿دوبمه بره﴾

د شاهد په کور کښې نن د کرشمي درېمه ورڅ وه. د مائي په دا هغې نوي نوي جوري هم اغواستي او لکه د نورو جينکو یې چپله سرڅنه او ډول او سنګار هم کوو. دلته په راتلو باندي هغې ته د ژوند سهولتونه حاصل وو. دې نه علاوه مائي هغې له د مور مينه ورکوله او خاله به ورته د یوې تابداري خدمتګاري په ھېټ لاس په کښې او د هغې په فېشن او ډول سنګار کښې به یې هغې سره بنه پوره مرسته کوله. دې نه علاوه د هغې وېښتله یې د نوي فېشن مطابق جور کړل او چې کله به یې هغې سنګار کړه نو د لوپتې په خاکې به یې ورله زلفې په او بډو خوري کړي. دلته په راتلو باندي د

د عمر او د خدمت د خاطره دغسي او نکړي شو. خان یې راغونډ کړوا او خپله غصه یې قابو کړه. یوه شبې پس یې هغې ته په برندو سترګو او کتل او ووی وئيل: ”دا تپوس ده خنګه او کړو؟“ خاله په خپل تپوس باندي نه خفه وه او نه ورته خان ملامته بسکارې دو ځکه چې دا د هغې په خیال کښې یو عام غوندي تپوس وو او د خفگان یا غصي پکښې هیڅ خبره نه وه خود هغې د خاطره هغې او وي، ”ماته پته او لګډه چې دا تپوس ستاد ټوټ برداشت نه بهرد مه. خفه نشي بي بې خود اتپوس ډ ځکه او کړو چې دا ځائے د اصلو او پاکو جينکو د پاره نه د مه... بلکه دلته هغه خوک راخي چې بدنامي شوي او توري شوي وي. د دې خبرې اوږدو سره هغې خپل سرپه دواړه لاسونو کښې او نیو او کلک زور یې ورکړو. خاله زیاته کړه، دا ځائے د هغه چاد پاره د مه چې خپل عزت ته او د مورپلار، کورنۍ او دقام قبيل غېرت ته یې او رورته کړي وي“. کرشمه د بدلہ اخستو په غرض د هغې نه په ستغه لهجه کښې تپوس کوي، ”په دغه خلقو کښې ته او دغه نوري جينکي هم شاملې دي؟“

خاله د هغې په ستغه لهجه او تپوس بد اونه ګنډ او په مُسکا مُسکا کښې یې او وي، زمونږ د تولو یو حال د مه. زه مطهره، ګل سانګه، زري، ګلابه، فهمیده او د دوي نه علاوه خه نوري هم وي. خه مري شوي، خه لاري او تختېدي او د چاچې بهر د اسرې خامې نیشته نو هغوي دلته دي.

خاله وه چې هغې سره به ناسته وه. د هغې خدمت به یې هم کووا او هغې سره به یې خبرې هم کولي خود نورو هیڅ پته نه لګډه. د هغې په زړه کښې خو خو څله راغله چې د هغوي په باره کښې د هغې نه تپوس او کړي خوبیا به یې په زړه او خوره چې هسي نه د هغې په تپوس هغه خفه شي. د هغې په خیال کښې لا دغه خبرې ګرڅېدي چې هغه پرې مخکښې شوه او په داسي وخت کښې یې ترپنه تپوس او کړه چې کرشمه په خپل بيد کښې پرته وه او هغې ورله پښې مندلې. هغې په یره او وي، ”بې بې یو تپوس درنه کولي شم؟“ د هغې په مخ باندي مسکاراغله او په زړه کښې یې جوړه کړه چې هغه ترپنه تپوس او کړي نو هغې ته به هم د تپوس موقع ملاوې شي. هغې ورته په مُسکا او وي، ”هاؤ خاله، بالکل کولي شي.“

خاله: بې بې خفه نشي خو هسي ماوي چې ته دلته خه بلا راړري؟ کرشمه (مسکي، شي) زه چې کومي بلا دلته راوستي یم د هغه بلا نوم د مه شاهد.

خاله: ”نه بې بې، زما مطلب د مه چې ته توره شوي یې او که خپل مئین درسره د هوکه کړي ده؟“

د هغې په د مه بې هوده او کچه تپوس باندي هغه د غصې نه سره لمبه شوه. پښې یې راغونډې کړي او په زړه کښې یې راغله چې هغې له په سینه کښې داسي غږگي لتي ورکړي چې د کت نه یې خکته او غورخوي او سرکښې یې عقل راشي. بهر حال هغې د هغې

خاله: اوه بی بی، تئه زما په مطلب پوهنشوې . دازه چې خه وایم دا خه پته یاد راز خبره نه ده . نه زهه د هغې سپکه ويام او نه د هغې بدہ ويام بلکه دا حقیقت دے . دلته هر خه او هره خبره په ڈاکه کېږي . د شرم و حیا او مشري کشري لحاظ نیشتہ بلکه لو به د پسی ده . لو به د گتې او وتك ده . هر یو یه ته د هر میلمه د نامی کاره ملاوېږي ... دا د کاھک خوبنځه ده که دلته راخی او که خپل خاۓ ته یې غواړي؟

کرشمه: بس بس خاله، د مائی په باره کښې ستا سپکې او کچه خبرې زهه نوري نشم برداشت کولي . هغه ماته داسې بنکاري لکه زما خپله مور .

خاله: بی بی، خدائي دے ستا موربې بی د داسے کارونونه اوستاني، تئه د هغې او زمادلور په خاۓ یې خو هغې ته یاما ته مور وئيل د مور د نوم تو هین او د مور د مينې سپکاوې دے .

کرشمه: دا کاروبار د چا په سرپرستي کښې کېږي؟

خاله: د دې ادي مالکه او سرپرسته دغه مطهره يعني ستا مائی ده . توله ګتمه هغې ته خي .

کرشمه: او شاهد؟ د هغه دلته خه چېشت دے؟

خاله: شاهد دلته پېدا شوې او لوې شوې دے خود هغه خپله مور مړه شوې ده . او هغه دلته د یو ورکر په چېث کار کوي .

کرشمه: د هغه خپله بنېخه او بال بچ شته؟

خاله: دا خلور واره جینکي د هغه بنېخې دی خو بال بچ یې نیشتہ .

کرشمه: دا جینکي دلته خه کوي؟

خاله (مسکي، شي) چې خه ورڅي تېږي شي نو په خپله به پوهشي . خفه نشي بې بې خوبیا به تئه هم هغه خه کوي خه چې دوي کوي .

کرشمه: د دوي خرچه خوک برداشت کوي او الله پالنه یې خوک کوي؟

خاله: دوي خپله خرچه هم او باسي او ګتې هم راؤړي .

کرشمه: زهه پوهنشوم . د دوي د گتې خه ذريعه او خه طریقه ده؟

خاله (خاندي) هاي زماساده بې بې . تئه لا او س هم پوهنشوې؟ دا تولي عزت فروشي، عصمت فروشي او بدن فروشي دي .

کرشمه: اوه خدايه . داسې هم کېډېشي خاله؟

خاله (خاندي) کېډې نشي بلکه داسې کېږي ... دا تولي دورخې او ده وي او د شېپې وېښې وي .

کرشمه: اوه، دا خبره ده . ماوې چې دوي تر مازیگر، مابنام پوري ولې ليدي نشي ... او مائی؟ هغه خو وختي پاسي، هغه چرته خي؟

خاله: مائی (هغه مسکي، شي) هغه د ناشتي نه پس بهراوخي او دوي د پاره مارکېټنګ او بکنګ کوي . د هغې په خبره باندې کرشمه غصه شي . په غصه کښې د هغې خبرې جذباتي شي او د جذباتو په مدوجبز کښې وائي، ”داته ... ته ... داته وائي خاله؟ ستا دا جرات چې د مائی په باره کښې داسې سپکې خبرې کوي . ډېره د افسوس خبره ده خاله چې ته دغه بودي، مائی پسې داسې خبرې کوي .

او بیا وائی، ”چې دا خبره ده نوبیا دنکاح خټه ضرورت دے؟“
خاله: دنکاح ضرورت خکه دے چې تاته قانوني تحفظ او هغه ته
قانوني حق ملاو شي.

کرشمه: او د پنځمي بنځۍ مسله به خنګه شي؟ آیا دا قانوني طور
کېدېشي؟

خاله: نه داسې نشي کېدې خودا مسله خټه دومره مشکله نه ده او نه
خټه نوي خبره ده. په دغه خلورو کښې به یوه پرېږدي او هغه به لکه
زما خدمتگاره شي. شاید ته د ګل سانګکې خاۓ واخلي او هغه به
ستاسو د ډلي نه اوخي.“.

کرشمه: خاله تاسره هم داسې شوي دي لکه او س چې به ګل سانګکې
سره اوشي؟

خاله: هاؤبې بې زمانه مخکښې هم داسې شوي دي ماسره هم شوي
دي او مطهري سره هم شوي دي.

کرشمه: ته او مائي خودلته بې هغه نوري خټه شوي.

خاله: خټه مرې شوي... خټه زړې شوي او د لاري د کوخي شوي. خټه
په لارو کو خو او بازارونو کښې خېرغواړي. خټه درګاهونو، خانقاہونو
او دریارونو ته لاري او زېرګکې ترپنه جورې شوي (خاندي).

کرشمه: د شاهد نه مخکښې دا کاروبار چا کوو؟

خاله: د شاهد نه مخکښې دا دنده زما خاوند يعني د شاهد پلار عالم
خان کوله. زه دلتہ ستا په عمر راغلې ووم. د شاهد مور زرقېش،

دلته خوک د بال بچ خواهش نه لري. کرشمه په لوئے سوچ کښې
پرېوخي او دېره شېبې په دغه حال کښې وي. بیا هغې ته ګوري او
وائی، ”شاهدې کاره نشو؟ چرته تلے دے؟“

خاله: هاو، هغه ستادنکاح په چکر کښې خپلی علاقې ته چکر
شوئے دے. چې هغه سره ستانکاح اوشي نو ته به د هغه پنځمه
بنځه شي.

کرشمه: زمادنکاح په چکر کښې؟ ... او زه به د هغه پنځمه بنځه
شم؟ پنځه بنځې په اسلام کښې جائز دي؟ چري هم نه.

خاله: دلتہ چې خټه کېږي نو دا په اسلام کښې جائز دي؟ چري هم
نه. هغه خپل کاروبار له قانوني شکل ورکول غواړي. ته به قانوني
طور د هغه بنځه يې خو... (هغه چپ شي). کرشمه هغې ته د
تپوس په نظر نېغ نېغ ګوري او وائی، ”چپ ولې شوي؟ د خپلې
خبرې وضاحت او کړه؟“

خاله: چپ خکه شوم چې ته خفه نشي.

کرشمه: تازماد خفگان خټه پرېښودې دي. دي د پاسه به خټه خفه شم
زماد خفگان ته مه ګوره خپلې خبره پوره کړه.

خاله: بنې نوماوې چې ته به قانوني طور د هغه بنځه يې خواصولي
طور، زما مطلب دے چې د دے خاۓ داصولو مطابق به د هر هغه چا
يې چې تاته رجوع کوي“. د خاله په دې خبره هغه د قهره تکه سره شي
او په تول بدن يې د قهره زلزل راشي. هغه دې په مشکله څان قابو کړي

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

پروپریتی

خاله: یقیناً. دېکنې هیڅ شک نیشته. تاسره به هم دغسی کېږي.“ دې سره هغه پاسي او د کمرې نه اوخي د هغې د تلو نه پس هغه په لوړ سوچ کنې ډوبه شوه.

﴿درېمه بړه﴾

بله ورځ شاهد په داسے وخت کنې کورته او رسپدو چې زنانه په ډائنسنگ روم کنې ناستې وي. هغوي د مابنام ډودی خورلې وه او خپلو کنې یې خندا خوشحالی او توقی تقالې کولې. د هغه په راتلو باندي تولې چپ شوې او د هغه ستري مشي ته پاسپدي. تولو سره د روغ جورنه پس هغه کرشمۍ ته په مُسکا اووسي، ”اوہ کرشمۍ، په دې خلور پنځه ورڅو کنې خوته دومره بدله شوې او خائسته شوې یې چې د پېژندونه اووتنې یې. تانه خو واقعي کرشمې جوره شوې ده. چې لامخکنې به خو کېږي. په دې یېږم چې سپوږمى دې رانه او نه تختوي؟“

کرشمې (په مُسکا) ته ما پوري خندا کو سے؟

شاهد: واه بهئى واه. خندا ولې کوم؟ دا حقیقت ده. داسې د که نه ده مائی؟

مائی: هم دغسی ده خویه، خو د پرورته مه ګوره چرته د نظره نشي. شاهد: دازما دوس کارنه د مائی. دې ته کتل زما مجبوري ده او که ته پري خفه کېږي نوزمونې دواړو په مينځ کنې او درېړه چې د نظره م پناه شي.

مطهره، ګلشن او نجمه زمانه مخکنې راغلي وي. زما په راتلود شاهد مورزر قېشه د بیانو د ډلي نه اووته او خدمتگاره شوه. په هغه وخت کنې شاهد د پنځه شپږ کالو ماشوم وو. هغې به د شاهد پرورش هم کوو او د تولو بیانو خدمت به یې هم کوو. هغې ته د دی رسوائي په وجه سخته ذهنی صدمه او رسپده. هغه کړیده کړیده او اخر مره شوه. زما د راتلو نه خو موده پس نیازینه راغله. د هغې راتلو سره مطهره زمونږ د ډلي نه اووته او د بې بې نه خدمتگاره شوه. د عالم خان د مرګ نه پس بیانې د خپل مخ سرشوې. هغوي یوه په یوه تولې لارې صرف زه او مطهره پاتې شو. مونږ به د شاهد پرورش هم کوو او خپل خان به مو هم ساتو. په دې دې کنې شاهد دولسم جماعت پاس کړو. زمونږ ګزاره ډېړه په ګرانه کېډه نو شاهد نور سبق اونه ویلے شو. د دولسم جماعت پاس کولونه پس هغه زمونږ په مشوره او زمونږ په پېسوا واده او کړو. یعنی ما او مطهرې په شريکه هغه له واده او کړو. ګل سانګه د هغه رومبې بنځه ده. د هغې قسمت بنې وو. هغې پسی درې نوری راغلي او ته یې پنځمه یې. کرشمې: د د مطلب دا شو چې دا هر خو تاسو دی. توله ګتې وټه ستاسو ده د شاهد صرف نوم ده.

خاله: هر خو تاسو ده د شاهد صرف نوم ده. هر خو تاسو ده د شاهد ده. ګټه وټه توله مطهرې له خي. کرشمې هغې ته په غټه غټه ګوري او وائی، ”خاله خو چې تاسو سره شوې دی دغسی به ماسره هم کېږي.“

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

هغه په انکشاف د مائی په مخ مُسکاراغله خو ډېره زر ختمه شوه او هغه ته يې اووې، ”ګل سانګکي سره به څه کومه؟“
شاهد: ګل سانګکي سره به هغه څه کېږي څه چې تاسو سره شوي دي. هغه به ازاده شي، بیاډ هغې خوبنځه ده که دلته پاتې کېږي او د یوې خدمتگارې په چېث کارکوي او که تلل غواړي نوتلي شي. په هغې هیڅ پابندی نیشته.

خاله: ګل سانګکه خو ډېره بنئه بي دي. هغه م په تنزل نشي پېرزو.
شاهد: ستاخبره صحی ده خاله، ګل سانګکه واقعي ډېره بنئه جیني. ده او ماسره يې لس کاله په چېه خوله تېرکړل خو بنئه سرتوب په خپل څائے ده او اصول په خپل څاۓ دي. بله دا چې مائی د هغې نه مطمئنه نه ده.“. خاله مائی ته په سوالیه په نظر ګوري او وائي، ”ټه واقعي د هغې نه مطمئنه نه يې؟“

خاله: د هغې کارکردګي تسلی بخش نه ده د ګټې په څاۓ هغه په تاوان کښې روانه ده. خپل څان هم نشي ساتلي.

خاله: د هغې کارکردګي څکه تسلی بخش نه ده چې هغه بیماره ده. تاچري د هغې نه د هغې د بیماری تپوس کړي دي؟ د هغې حمل ده.
مائي: ماته پته ده چې هغه حامله ده او هم په دهه وجه زه د هغې نه مطمئنه نه يم.

خاله: مطهرۍ، لې خپل څان ته پام اوکړه، ته هم بنېڅه يې. د خپل هم جنس په خاطر په هغې رحم اوکړه.

مائی (مسکی شی) چې دا خبره ده نوزه به درنه خپله لور کمرې ته بوئم چې تاته نه بسکاري. (کرشمې ته) راڅه لوري چې تا خپلې کمرې ته اورسوم، چرته په رشتیا د نظره نشي“ هغه کرشمه د لاس نه نیسي او څان سره يې روانه کړي. د هغوي د تلو نه پس خاله شاهد ته وائي، ”شاهد د ګله، تاخو به ډوډي، نه وي خورلے، راټرم درله؟“
شاهد: ”نه خاله ډوډي م خورلے ده، یوه پیالی، مزبداره غونډي چاې راټرہ.“.

د خاله د تلو نه پس هغه بیانو سره خبرې کوي او د هغوي د کارکردګي. په باره کښې د هغوي نه معلومات کوي. د هغه په تپوس باندي هغوي تولې یوه خوله شي او د مائی د ظلم او ناروا سلوك په باره کښې هغه ته ګيلې مانې کوي. د هغوي دغه شکایتونه لاجاري وو چې مائی واپس راغله. د هغې راتلو سره تولې داسي چې شوي او داسي غلې شوي لکه د چرچنو په دله چې باخه راشي او هغوي په واخو او پانو کښې سرونه ورکړي. هغې پسې خاله هم د چاې کې په لاس راغله. چاې يې هغه ته په مېز کېښوده او هغه ته مخامنځ کېناسته. د هغې د کېناستو سره بیانې یوه په یوه بهراوتي. د هغوي د تلو نه پس مائی هغه ته په سوالیه نظر او کتل او تپوس یې تربنې اوکرو ”زویه کار او شو“؟

شاهد (مسکے شی) چې ستادعا راسره وي نو کاربه ولې نه کېږي.
کاغذونه تیار شو چې کرشمه پرې دستخط او کړي نومکمل به شي، د

مائی: نه څویه، قیصی نه بلکه هغې له م اخلاقی تعلیم ورکوو. د اطاعت ګزاری، تابعداری او حسین سلوك درسم ورکوو. د انسان او انسانیت مینه او قدر و متزلت م ورته بنودو. په شخصیت کښی څلا او په چال چلن کښی د حسن ادا پیدا کولو چل م ورته بنودو. په خبرو، مسکا او خندا کښی د کشش پیدا کولو طریقې م ورته بنودلې. د مېلمنو او ملاقاتيانو سره د ملاوې د او د ګټې وټي طریقې م ورته بنودلې. زویه زما چې څه زده وو هغه تول م هغې ته او بندول او د څلې طرفه م هیڅ کمې نه دې پربینی. شاهدمسکے شي، پاسی او پاسې د کښی وائی، ”که څه کمې پاتې شوي وي، هغه به زه پوره کرم“.

مائی: څه زویه، څه څلې کمرې ته ورشه. ته ستړے یې. لږ ارام او کړه، دې سره دواړه د ډائنسنګ روم نه اووتل. خاله څلې کمرې ته لاره او شاهد د کرشمې کمرې ته ورغۍ. هغه چې ورلري کرو او هغې ته یې او کتل نو هغه په څلې بېد کښې پتې سترګې پرته وه. هغه هغې ته یوه شبېه ولاړ وو او په مُسکا مُسکا یې هغې ته کتل. بیا یې ورپورې کرو، د واسكټ د جېب نه یې یوه لفافه را اوویستله، د شیشې په میز یې کېښوده او هغې سره خواکښې په بېد کښې کېناستو. هغې ته چې د چا د راتلو او په بېد کښې د کېناستو احساس او شو نو سترګې یې او غړیدې چې هغه یې اولیدونو وارخطا شوه او په یره یره څلې بېد کښې کېناسته. شاهد هغې ته په مُسکا اووے، ”نه نه، تکلیف مه کوه، پاسه مه، سمله سمله“: دې سره

مائی:.. رحم؟ دغه حمل د شاهد نه دے. د بل چانه دے. هغه له دے ورشي چې رحم پرې او کړي.

خاله: دا خبره ته په کوم بنیاد کوي. تاسره څه دليل او څه ثبوت دے؟
مائی:.. ماته د دليل يا ثبوت ضرورت نېشته. دا خبره ماته هغې په څلې کړي ده چې دغه حمل د بل چانه دے.

خاله:.. هغه دغه بل چاته چا مجبوره کړي ده؟
مائی:.. دې کښې د مجبوري، خبره نېشته. دا د هغې پیشه او دا د هغې کاردے. دې د پاره خو مونې د هغې نه بې بې جوړه کړي ده او د بې بې مراعات مو ورکړي دی.

خاله:.. دا حمل د هغې ګناه شوہ؟
مائی:.. دا د هغې ګناه څکه شوہ چې ما هغې له د سقط حمل مشوره ورکړي وه خو هغې زما خبره اونه منله. او س دې ځان سره ګرځوي.

شاهد: دا خبره نوره مه چېړي. دا دومره لویه مسله نه ده. دابه حل شي. دې سره خاله پاسی او د ډائنسنګ روم نه اوڅخي. د هغې د تلونه پس شاهد د مائی نه تپوس کوي ”کرشمې څنګه جينې ده مائی“؟

مائی:.. کرشمې ډېرې بنې جينې ده څویه. د دې نورو غوندي کم اصله نه ده، څکه خو م د دوي نه لري ساتلي ده چې غوبونه ورله ډک نکړي... ستادټلونه پس زه هغې سره په یو بېد کښې سملاستم او تر ناوخته پورې به مو څلې کښې خبرې کولي.

شاهد: بنې بنې لکه یو بل ته به مو قیصی، وېلې.

کرشمه: قانوني طور... او اصولي طور به خه یو؟ ده تپوس سره د شاهدرنگ زیر شي، هغې ته په حیرانتیا گوري او وائي، "اصولي طور؟ خه مطلب؟"

کرشمه: مطلب دا چې قانوني طور به زه ستانې خه یم خواصولي طور به زما خه چېشیت وي؟

شاهد: بنه بنه... هاؤ هاؤ... نه نه... دا خه دومره لویه مسله نه ده. په دې به بیا خبرې او کړو.

کرشمه: بیا؟ بیا کله؟ زه غواړم چې په نکاح نامه د دستخط کولو نه مخکنې او قانوني طور ستاد شریک حیات جوړدو نه مخکنې په دې نکته خبرې او کړو او خه ابهام پاتې نشي.

شاهد: د دے مطلب دا دے چې ته د دے خاکه د اصولونه خبرې.

کرشمه: جي بالکل خکه خوم درنه دوضاحت غوبښنه او کړه. زه ستاد موجوده خلورښخونه هم خبريم. ماته دا معلومات هم شته چې پنځه بنې خې په یو وخت کښې قانوناً او شرعاً جائز نه دي خوزما

په وجه به ته یوه بې بې د بیانو د ډلي نه او بایسے. داسې ده که نه ده؟

شاهد: چې ددې هرڅه نه خبرې نو بیا زماد دوضاحت خه ضرورت ده؟ هم دغسي ده. دغسي به کېږي او دغسي به کوي.

کرشمه: شاهده ماته ستاد کاروبار پته ده. ماته ستاد چېشیت هم پته ده. ددې تولو کمزورو با وجود هم زه ستانې خه جوړدېشم خود تول بنارښه نشم جوړدي. زه ستا په فاسرو رکولې شم خو خپل سرد

هغه کټ ته اوختو. هغه ډېرې په تبزې سره د بېړنه کوزه شوه او لاندې په قالین او درېدې. شاهد هغې ته په سوالیه نظر او کتل او وسے وئيل، "تئه ولې پاسېدې؟ رائخه سمله خاکه ډېردي؟"

کرشمه: نه جي شکريه. تئه سمله اوډه شه، ستړے یې. شاهد: او تئه؟

کرشمه: زما غم مه کوه، زما خوب پوره شو.

شاهد: دومره زر، دا خوايله لس بجې دي، توله شپه پاتې ده.

کرشمه: ما د پاره بس دومره خوب کافي ده.

شاهد: شايد ته زما په وجه پاسېدې. رائخه سمله، زه درنه خم خو یو کارپسي راغلے ووم.

کرشمه: کارپسي؟ خه کارپسي شاهد د ميز نه لفافه او چتنوي، هغه سپړي، کاغذونه ترېنې را او بایسي او هغې ته وائي، "کرشمې، دا پن واخله او په ده کاغذونو دلته دستخط او کړه."

کرشمه: دستخط؟ دا د خه کاغذونه دي؟

شاهد: دا زموږ نکاح نامه ده. دا بالکل تيارة ده خوستا دستخط ته خبره بنده ده... هن دا پن واخله او یې په ده خاکه کښې دستخط او کړه. (هغه د دستخط په خاکه ګوته اړدي)

کرشمه: چې دستخط او کرم نو یا؟ "کرشمه هغه ته په غتيو غتيو گوري".

شاهد: بیا دا چې موږ دواړه به قانوني طور شریک حیات یعنی بنېخه، خاوند شو.

سیوری ته هم نشي او در بدی ... دې پښتون خور لور او بسخه خود سپوربمی نه هم ستر کوي ... او ته خه کوئے؟ خپلې بشخي له سړي گوره ... خپله حیا او خپل غبرت په پېسوا خرڅوئه. هم ستا غوندې قام شرموده تولو پښتنو ستر ګې خړي او تیتی کړئ. په ده بazaar کښې ټولې پښتنې ناستې دی او ستا غوندې پښتائه یې چلوی. هغوي ته د خپل اولاد هم پته نه لګي چې د چانه ده.

شاهد: په دغه قام شرمه پښتنو کښې ستا پلار هم شامل ده چې د پېسوا په لالچ کښې یې خپله لور، خپله حیا او خپل غبرت ماته حواله کړو. ولې هغه ته زماد کاروبار پته نه وه؟ ولې هغه دا هر خه نه وو ليدلې؟ "د هغه په دې خبره هغه خپل سرپه دواړه لاسه او نيسې ... په څان پوهنشي او په زمکه را پريو خي ... شاهد هغه او چته کړي ... په بېډ کښې یې واچوي بهراو خي او ور ور پسي پوره کړي.

﴿څلورمه برخه﴾

د کرشمې ستر ګې چې او غړې دی نو خاله ورته ناسته وه او د هغې پښې یې مندلې. د هغې په وېښدو خاله مسکۍ، شوه او هغې ته یې او وي، "بي بي او سخنگه یې؟"

د هغې په تپوس باندي هغې څان راغونه کړو او وي وئيل، "ښه یم خاله، ته کله راغلې یې؟"

حاله: بي بي بېگاه م درته توله شپه خور لې ده. ته ډبه ډوبه پرته وي او په څان نه پوهې دی":

بل په غېر کښې نشم اېښودې ... زه ستاد غاري هار جو پې بشم خود هر چاد غاري هار او بازارې ډمه نشم جو پې دی.

شاهد: تاته دا معلومات شته چې ته د هیره منډۍ په چکله کښې ناسته یې؟ ... او د ده څائي د اصولو مطابق بشخه د چا هم خپل ملکیت نه وي بلکه شاملاتِ عام وي د هر چازره به ساتي او د هر چا تقاضا به پوره کوي.

کرشمې: ترڅو چې ما په نکاح نامه دستخط نه وي کړي، تره ګې نه زه ستا بشخه یم او نه ستاد حکم تابع یم.

شاهد: داسي مه وايه ... او داسي نه ده. ته د هغه وخت نه زماد حکم تابع یې کله نه چې ستا پلار زماد لاس نه روپې، واحستې او ستا لاس یې زمالاس کښې ورکړو او ماته یې حواله کړي. زما او ستا اصولي نکاح هغه وخت شوې ده ... زه تاسره زبردستي هم کولے شم، جبر هم کولے شم خوزه دانه غواړم چې په بشخه ذات لاس او چت کړم څکه چې زه څان ته پښتون وي م او په پښتو ولاريم.

کرشمې (طنزیه خندا) ته ته ... ته پښتون یې؟ ... ته څان ته پښتون وائے؟ ته پښتو کوئے؟ ته په پښتو ولارې ...؟ پښتون داسې وي لکه ته چې یې ... تا او داسې نورو بې غېرتو پښتنو خود پښتو او پښتون نوم او شرموده ... دې پښتون د خور، لور او بشخې او اواز خو خوک بهرنشي او ربدي ... دې پښتون د خور، لور او بشخې و پښتائه خوک د پلونه بهرنشي لیدي ... دې پښتون خور، لور او بشخه د پردي دې وال

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

کرشمه: خاله تاچې ماته کومې خبرې کړي وي، هغه تولې رشتیا اوختې. خاله، شاهد زمانه نور نور خټه جورول غواړي.

خاله: نور نور خټه نه بلکه هغه تانه هغه خټه جورول غواړي، خټه چې دغه نوري دي.

کرشمه: زټه د هغه بنسخه جورپدېشم خود هر چابنسخه نشم جورپدې.

خاله: اوس هیڅ نشي کېډې. هغه خټه به کېږي. خټه چې هغه غواړي.

کرشمه: خاله، تئه هم داسې وائې؟ تانه خوزما دا اميدنه وو.

خاله (په لایپروائی) تانه هم زما دا اميدنه وو چې دومره په اسانه به د هغه نکاح ته غاره کېږدي.

کرشمه: خاله، زټه د هغه په نکاح کښې نه یم او ترڅو چې هغه ماسره بنسه کلکه وعده نه وي کړي، ترهغې زټه د هغه بنسخه نشم جورپدې.

خاله: چې ستادا خیال وونوساپت انکار به دی کړي وو او په نکاح نامه به دې ګوته نه لګوله.

کرشمه: ما هیڅ نه دی کړي خاله. نه م دستخط کړي دې او نه م ګوته لګولې ده.

خاله: تا دستخط نه دې کړي خو ګوته دې لګولې ده. او لاتراوسه شنه ده" کرشمه چې خپلې ګوتې ته او ګوري نو په چغه وائې، "اوه دومره لویه د هوکه؟ دومره لوی فراډ؟ داسې معلومېږي چې هغه زما په بېهوشی کښې زما ګوته لګولے ده". هغه ژاري او په ژړا ژړا کښې هغې ته وترغارو څخي، خاله هغه بنسکلوی او ورته وائې، "صبر

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

بې بې صبر. ژاره مه بې بې. دَزرا نه هیڅ نه جورپې. خه پاسه، مخ لاس اووینځه چې ناشته اوکړې.

کرشمه: نه خاله، زټه ناشته نه کوم.

خاله: نه بې بې نه، داسې مه کوه. هرڅه چې کوي نو بیا کوه خو اوس ناشته اوکړه. دې سره هغه د هغې د کمرې نه اووته. د هغې د تلونه پس هغه واش روم ته ورغله. چې د هغې تیاري مکمل شونو ډائنسګ روم ته ورغله او ناشتې ته ګښاسته. هغې ناشته کوله او خاله د هغې سروس ته ناسته وه. د ناشتې په دوران کښې کرشمي بیا د شاهد خبره رواخسته او وي وئيل، "خاله، شاهد ماسره ډېرزياتې اوکړو. زما د مرضۍ نه بغېري په نکاح نامه زما ګوته اولګوله.

خاله: بې بې چې خټه شوي دي، هغه اوشو. دا خبره نوره مه چېړه. ستاخیر په ډېکښې دے چې په دغه هر خټه پښه کېږدہ او په چې خوله هغه قبول کړه.

کرشمه: دې د هوکې د پاسه؟ هغه زما د مرضۍ نه بغېر زما خاوند نشي جورپدے.

خاله: خفه کېږه مه بې بې خو تئه د هغه ورڅ نه د هغه بنسخه یې کله چې ته خپل پلار هغه سره په ګاډي کښې کېنولې. تئه هغه په زبردستې نئه یې راوستې بلکه هغه سره د مور پلار په مرضۍ او په خپله خوبنځه راغلي یې. چې هغه سره ستاد نکاح نیت نه وونو ولې ورسه راتلي؟ تئه دا بهانه هم نشي کولې چې تانه پته نه وه څکه

ڏکې شي او د هغې نه مخ اړوي . هغه څلپي اوښکې د هغې نه پټې ساتل غواړي خود ډغسي اوښکې شي او د لړو په شکل کښې د هغې په مخ راماتې شي . هغه ڏلپتې په پسکي څلپي اوښکې اوچوي . کرشمه هغې ته په چېرتیا ګوري اووائی ، ”خاله ته ژاري؟“ هغه چې څلپي اوښکې اوچې ګړي نو سنجدې شي او په ډډ اواز کښې وائی ، ”خو... خوچې بنسخه وي ... نه زما ګوندي وي ، نه د مطہري ګوندي وي او ... او ... او نه د دې نورو ګوندي وي“. هغوي دواړه یوبل ته ڈټجسنس په نظر ګوري . خاله په څل خیال کښې د څلپي ماضي پانې لټوې او کرشمه په بې صبری سره د نوي انکشافاتو په غرض د هغې خولي ته ګوري . یوه شېبې پس د هغې د خولي نه اوخي ، ”های افسوس چې ماد څلپي څوانې ، څل خائست او د خُدا په ده لو مه نعمت ډېرې بې قدری او بې خایه استعمال او کړو ... زما تپول ارمانونه او امېدونه د بې حیائی جذبو ته لوګي شو ... او د ډله لوګې به تره ګې خپری ترڅو چې زه ژوندي یم ... زه ... زه چې په چابدانمه شوې ووم ، هغه بې وفابله بنسخه او کړه . هغه بنسخه د څل کورشوه او د خو خوبچو مورشوه ... او ... او ما خو خو څله سقاطِ حمل او کړل ... خه ده ځای د اصولو د خاطره او خه په دې وجه ... چې زما بال بچ زما ګوندي بې شرمه نشي ، چې زما اولاد ماته بې بې او نه وائی . بې بې زما هم لکه د نورو بنسخه د څل خاوند ، د څل کور او څل بال بچ ارمان وو خو داسې نه ... خاوندانم

چې ته نه ماشومه يې ، نه نابالغه يې او نه ناخوانده يې . ته اوس قانوني طور د هغه بنسخه يې ”کرشمه چې ناشته او کړي نو لوښي يو خواهه اړدي او هغې ته وائی ، ”او اصولي طور ...؟“ کرشمه د تپوس په نظر هغې ته نیغ نیغ ګوري . د هغې په تپوس باندي هغه په سوچ کښې ډوېه شي . کرشمه ډېر شېبې هغې ته ګوري خو چې هغه خه جواب ورنکړي نو بیا ورته وائی ، خاله تاماله ، زما د تپوس جواب رانکړو؟“ د هغې په تپوس باندي هغه د خیالونو د دنیانه اوخي ، هغې ته ګوري اووائی ، ”بې بې ، هغه ستا مرضي ده ، هغه تا مجبورولے نشي .

کرشمه : او که داسې اوشي نو بیا؟ زه بنسخه ذات خه کولې شم ؟ خاله : بې بې ، بنسخه نازکه هم ده خود فولادنه کلکه هم ده . بنسخه ډېر کمزورې هم وي خو ډېر مضبوطه هم وي . بنسخه چې په څل حق او درېږي نو دنیا یو طاقت هم د هغې مقابله نشي کولے . بنسخه لکه د او بونرمه او پسته هم وي خو لو مه لومه غرونه هم نړوي . بنسخه که په یولاس خانګو ، خانګوی نو په بل لاس دنیالې خوي . د بنسخه د خولي نه د الله هو خوب او از هم وتنې شي او قیامت خېزه چغه هم وتنې شي . بنسخه مینه هم کولې شي او وينه هم تویولې شي . بنسخه زرونه تړلې هم شي او چولې هم شي . بنسخه زخم پتې هم وي او زخم سیرې هم وي . بنسخه د څل خاوند جائز مطالبات پوره کول عبادت ګنې او ناجائز مطالبات بدعت ګنې خو.....“ هغه چې شي ستر ګې يې

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

ماسره د واده وعدې اوکړے خو هغه تولې وعدې وفا نشوې ... زهه د هغوې نه ګیله نه کوم، د دے خامې د بنځې په پاکۍ او وفا به خواک خهه اعتبار اوکړي . د خزلې شکري خوک کورته نه اوږي بلکه د ګندګۍ په ډهپران یې غورځوي ... خو خو خلہ زما په زړه کښې راغله چې د دے خامې نه لارې خو چرته او کوم خامې ته ... چرته چې زمانه مخکښې نوري تلي دي، زهه هغه پاک خایونه په خپل وجود پليتول نه غواړم او بل د اسرې خامې م نيشته ... یو خلزه او مطهره د یوې صحافي دفترته تلي وواو هغې ته مو خپله زړه ستري ويبلې وه . هغې زمونږ انترويو هم واختسه، زمونږ تصویرونې یې هم اوویستل او دا وعده یې راسره اوکړه چې هغه به زمونږ ستوري تياروي او د اخبار په ذريعه به یې د حکومت، عوام او عدليې په نوټس کښې راولي ... په مودو مودې او شوې خو په اخبار کښې نه زمونږ تصویرونې راغلل او نه زمونږ ستوري راغله . زه حیرانه په دي يم چې زمونږ د ملک بچې بچې د هيره مندي د دې لعنتي دندې نه خبر دے خو هیڅوک هیڅ نه وائی . مېډيا د دنیاد ګوت ګوت خبرونه او افساني د فيچر پروګرامونو په شکل کښې پېش کوي خو کوم څېز چې حقیقت د ده هغې باره کښې هیڅ نه وائی . د مېډيا نه علاوه د حقوق انساني علمبردار، د ملک دانشوران او وکیلان خاموش دي . زمونږ د ملک ازاده او طاقتوره عدليه په مهنجکائی او ګران فروشی سوموتو اپکشن اخلي خود جسم فروشی او عصمت

په سؤنودي خونه م خپل کور شته او نه م بال بچ شته . بې بې ته م د لور په خامې یې . چې تاته ګورم نو د لور مينه م درياندي ماتېږي هغه تول واره راته یاديرې او په زړه کښې م تېږې که هغوي ژوندي وي نو او س به خهه ستا همخولي او خهه ستانه مشران، کشران وو ... کله کله م په زړه کښې رائي چې زهه تاته لور او وايم خو په دې یېږم چې ته راته سوراونه وائې ... ځکه چې زهه د مور د نوم مستحقه نه يم . بې بې درته ځکه ويم چې زما اوستا ترمینځه روحاني رشتہ پېدا نشي او زهه، زهه او تهه تهه پاتې شي ... زما تولي رشتې ختمې دي . د مورپلار رشتہ ... د ورور خور رشتہ ... د خپلو خپلوانو رشتہ . دا تولي رشتې ما په خپله ختمې کړي دي . ماته دا معلومات هم نيشته چې زما مورپلار ژوندي دي او که مرءه دي . مانه خپله کو خه او د کلي لاري هم هېږي شوي دي . ماته د خپل مورپلار او رونو خوياندو شکلونه تټ بنکاري، بالکل داسي لکه زما ماضې چې یو خوب وو ... دا هر خهه ما په خپله کړي دي . چاچې زهه په خپله سینه لویه کړي ووم، ماده هغه سینې د تقدس او د هغې د مينې قدر او نکرو، هغه م دردېدلې او تکېدلې پېښوده ... چابه چې ماته په خوب او اواز الله هو وله، هغه خوله ما ژړېدلې پېښوده، په کومه ځانګو کښې چې زهه ځانګېدلې ووم، هغه ځانګو ما په خپله ماته کړه او هغه بې وفا پسې اووتم د چاده لاسه چې دلته را اور سېدم ... هاي هاي، نه د دين شوم او نه د دنيا شوم . هسي د لاري کو خي خزله شوم ... دلته هم خو خو کسانو

﴿پنځم باب﴾

د کرشمي او شاهد واده د ګوډي، ګوډاګي د واده نه زيات نه وو، لکه خنګه چې د ګوډي ګوډاګي د واده د پاره جينکي، خپلو سهپلوا، همڅولواو د محلت ملګرو ته بلنه ورکوي دغه رنگ د کرشمي د واده نه هم د محلت یو خو جينکي او یو خو بیيانې خبر کړي شوې. خلور شپږ سپري هم خبر کړي شو، د هغوي خولي خوبري شوې او واده او شو شاهد به دا هم نه وو کړے خود ده څا هه د اصولو مطابق د نوې بې بې د راتلو نه د محلې خلق خبرول لازمي وو. واده او شو او کرشمه په هغه کمره کښي پاتې شوې په کومه کښي چې مخکښي وه. د واده رو مبې شپه وه. کرشمه د واده په سره جوړه او سره بنارسي کښي خوري زلفې په پالنګ کښي ناسته وه. زري، ګلابه او فهميده ورسه ناستي وي او په پسو پسو کښي یې ورسه توقي تقالې کولي خو ګل سانګه د هغوي په ډله کښي موجود نه وه څکه چې د هغې ډيوټي بدله شوې وه یا شاید ختمه شوې وه. دا تولې هغه بیيانې وي چې د دي مرحلې نه تبرې شوې وي او مخکښي تلي وي. دا تولې هغه ناعاقت اندېشې وي چې دا نه ورته بنکارې ده خو دام ورته نه بنکارې ده دحال وقتی مزې، چرچې ورته بنکارې ده خو د مستقبل حادثې او د خپل انجام خطري او الميري ورته نه بنکارې ده.

د کرشمي غوندي ګل سانګه هم دغسې او هم په دې کمره کښي ناوي شوې وه د هغې نه روستو زري، بيا ګلابه، هغې پسې فهميده او

فروشی د دې اډپه کارکردګي، خاموش ده. زمونږ د ملک یوه مذهبی ډله د جینکو سکولونه او کالجونه په دې وجه تباہ کوي چې دغه ادارې د فحاشۍ او عربانې اړې دی خود دی حقیقي ادارو په باره کښي خاموش ده... زمونږ غېرتې پښتون قوم د چاد پښتو چرچې چې د دنیا ګوت ګوت ته رسپدلي دي. په دې حقله خاموش ده. حالانکه د فحاشۍ په دې اډو کښي اکثریت د پښتنو زنانه ټدے.“ معلومه نه ده چې هغې به نور خه خه وپلي چې په دې کښي شاهد او مائی د غاري غوټې او سامان سره د بازارنه راغلل او د کرشمي کمرې ته ورغلل. خاله چې هغوي ته د کهرکي، نه اوکتل نو مسکي، شوې او هغې ته یې اووې، ”شاید ستاد واده سامان راغې“ دې سره یې هغه د لاس نه او نیوہ او ورته یې اووې، ”راڅه چې ورشو او اوګورو چې خه خه یې راټرل. د ورتلو سره خاله شاهد او مائی له د سامان مبارکي ورکړه. کرشمي په خوله هېڅ اونه وي، او شرمده او یو خواته غلې کښاسته، البته کله کله به یې په نیم کخوستړو سامان ته کتل. ما زیگر چې نوري بیيانې وېښې او فارغه شوې نو هغوي د واده نه خبر کړي شوې. د محلې نوري بیيانې هم راغلامي او د ټنګ تکور پروګرام جوړ شو. یو خوا لاسونه په قېدل او لوښې وپلے کېډې، بل خوا مخ سرو ھلې کېدل او ساندي وپلې کېډې. یو خوا خنداوه، بل خوا زړاوه. یو خوا کرشمه ناوي کېډه، بل خوا ګل سانګه د بیيانو د ډلې نه وته. یو خوا یوه د کور مېرمن کېډه، بل خوا یوه د کوره وته.

معصومیت په خوبه غږې کښې په دروند خوب اوده ده اوډ معصیت د طوفانونه محفوظه ده . هغې غوبنتل چې دغه تنکی کلی د نفسانی خواهشاتو او نفسانی جذباتو د هلاکت خېزه تباھی او عبترناکه رسوانۍ نه بچ او ساتي ، د هغې کچه پانې او کچه سانګي کچه کچه په مراوې نشي او لکه د هغې ، مائی او د نورو بیانو غوندي په هغه جال کښې اوننځلي چې د هغې حال نفترت انګېز او مستقبل عبرت انګېز ده .

د بیانو خندا خوشحالی لاروانه و چې مائی راغله . د هغې راتلو سره د بیانو خندا ختمه شوه ، تولې چې شوي او یوه په یوه د کمری نه اووتي . د راتلو سره هغه کرشمی سره کېناسته ، هغه یې په دواړه مخه بشکل کړه ، د هغې سربې خپلې سینې پوري اونیوو او په شایې تپوله ، لکه یوه خوبه مور چې خپل خوب بچے سینې ته واچوي اوډ اوډه کولو د پاره هغه په مزه تپوی . هغه لاناسته و چې خاله په یوه وړه تړی کښې د پیوګلاس راؤړی او هغې ته یې په مېز کېږدی . هغه یوه شبېه ولاره و خو په خوله یې هیڅ اونه وي او په چې خوله د کمری نه بهرا اووته . د خاله د تلونه پس مائی هغه په پالنګ کښې سملوله ، په مُسکایې ورته داسې کتل لکه مور چې خپل اوډه اولاد ته په مينه مينه گوري د کرشمی سترګې پتې وي خو په دغه پتېو سترګو هغې ته د خپل ژوند توله دنیا بنکارېده . مائی په مزه مزه د هغې د کمری نه اووته او وريې خان پسې پورے کړو . د هغې د تلونه

فهمیدې پسي او س کرشمہ راغله . معلومه نه ده چې د کرشمی نه پس به خوک رائي او دا سلسله به ترکومې چلېږي . په دغه جینکو کښې کرشمہ واحده جینې و چې د خپل مستقبل او خپل انجام یره ورسه و دغه یره به کله کله د یوې سربېکې په شکل کښې د هغې د سرنه وته او د هغې په زړه کښې به سرپدې . که خاله هغې له ډاډ نه وي ورکړې نو د هغې انکار یقیني وو . د انکار نه پس به هغې سره خه کېدل اوډ هغې انجام به خه وو ؟ هغه هر خه ته تیاره وه . هغې ته د خپل واده داعارضي خوشحالی د هغې د تول ژوند تباھی . پېش خیمه بنکارېده .

د هغې په زړه کښې د مائی د مینې هغه حېشیت نه وو پاتې کوم چې مخکښې وو . اګرچه د هغې په مینه او زارو قربان کښې خه کمې نه ووراغلي بلکه د مخکښې په نسبت زیاته شوې وه خود خاله په انکشافاتو هغه د هغې نه متنفره شوې وه څکه چې د هغې مینه په حقیقت کښې هغې سره نه بلکه هر هغه چا سره و چې د دې ادارې اوډ دې اډې سره مینه کوي . خاله او مائی دواړه اګر چه د دې اډې په چلولو کښې شراکت داري وي اوډ دواړو حېشیت یوشان وو خو خه مودې نه د هغې زړه د دې دندې نه مور شوې وو . هغې په ګټه وته غرض نه لرلو ، بس خپل وخت یې تپرولو . د دے خامې د ګنډه اصولو خلاف د هغې احساس بیدار شوې اوډ هغې ضمير و پښ شوې وو . هغې چې د خپلې تجربې په رنایا کښې په خبرو خبرو کښې د کرشمی د کدار جائزه و اخسته نو په دے نتیجه اور سپدې چې هغه د

هم دغسي اوشوه . هغې په خپله خوله لاس کېښودو چې هغه ورله په خوله کښي طماچه تشه نکري . هغې په یره یره هغه ته اووي، ”ته خوک یې او دلته خه له راغلے“؟ هغه د بربتو په غومپکو په مُسکا مُسکا ګوتې اووه له اوو سه وئيل ”زمانوم چودھري رحمت ده . زهه ددي مندي د یونين صدریم . شاید شاهد به تاسره زما غائبانه تعارف کړي وي . او زهه چې په خه غرض دلته راغلے یم په هغې ته هم پوهېږي او زهه هم دېبلو ضرورت نېشته . د هغه په دې خبره د هغې یره په ځۇصه کښي بدله شي او هغه ته په ستغه له جهه کښي وائي، ”چودھري صېب، ته غلط خامې ته راغلے یې . دازما کمره ده او دا صرف زما او زما د خاوند د پاره ده . که ته خه غرض پسې راغلے یې نو دغه نورو کمرو ته ورشه“ .

چودھري رحمت (په دروند اوواز) ماته پردي خایونه او پردي کمرې مه بنایه . دا ټولې کمرې ماته معلومې دي . زهه خه په ډومبي خل نه یم راغلے ، ماته هم دا دناوي کمره بنسو دلي شوي ده ” . دې سره هغه طماچه په مېز کېږدې ، د هغې بېدا ته خېږي او هغه په خپلو مضبوطو لاسونو کښي نيسې . کرشمه د هغه په غېږ کښي داسې بنکاري لکه کونتره چې د شاهین په پنجه کښي گېړه وي . هغه، هغه ته په ژړغونې انداز وائي ، ”په مارحم او کړه چودھري صېب ... په ماغلط ګمان او نکړے . زهه په هغه چا کښي نه یم چاد پاره چې ته راغلے یې“ .

لې شېبه پس د هغې د کمرې ورلرې شو او د خلوبنست ، دوه خلوبنست کالو یو تور ، لور دنګ سړے کمرې ته ننوتو . وریې بولت کړو او د پیو ګلاس ته په کرسی کښي کېناستو . د کېناستو سره هغه ګلاس او چت کړو او په خوند خوند یې پې خکل . د هغه په راتلو او د هغه په بنکالو هغه پوهشوه خو په دهه غرض یې خان او دهه تصور کړو چې د خپل خاوند د حركاتو او تاثراتو اندازه واخلي د هغې زړه درزې د او دا احساس به ورته کېدو چې او س به خه کېږي او درنګ ساعت له به خه کېږي . هغه چې د پیو ګلاس او خکونو سګرتې یې اولګکو او پرله پسې یې خولوي لوی کشونه راخکل . چې کله د هغه سُر په چېوانې سرور کښي بدل شو او د هغه خیالات بدل شونو هغې ته یې یو خل بیا او کتل . لکېدلے سګرتې یې په اېش ترې کښي کېښودو او په دروند او اوز یې اوو سه ، ”میں اکاں، کیں حال اے، جناب - سانو ټېمکو اکونه جي،“ کرشمي چې دا تکي وور بدل نو د هغې د زړه درزار نور هم زيات شو خکه چې په هغه یې د بل چا ګمان راغې . هغې چې سترګي او غړولې او په یره یې هغه ته او کتل نو هغه واقعي شاهد نه بلکه بل خوک وو . د هغه شکل دومره خوفناک وو چې په هغې د یږي زلزل راغې . هغه په یره یې بېلا کښي کېناسته او چغه ويستو ته یې خوله جوړوله چې هغه طماچه را او ويستله ، هغې ته یې او نیوہ او ورته یې اوو سه ، ”په دې طماچه کښي او وه ګولی دې، که چغه دې او ويستله نو په خوله کښي به درله توله طماچه تشه کرم“ : او واقعي

او بیاد نورو. دغسپی ده کنه چودھری صبب.“
چودھری:.. دا جینی، پوه کره خاله، گینې اوں به یې په لاسونو
کښی او مرورم او خولی به یې واچوم“.
خاله (خاندی) نه چودھری صبب، داسې به نه کوے. زمونږ غربی
ته به ګوره. مونږ خوستاد پښو خاوری یو. په مونږ خپله خوله ولې
پلیتو سے (کرشمې ته) بې بې طماچه ماله راکړه“.
کرشمه:.. نه خاله نه، چرې هم نه. نن به زءاً دا اصول... دا د بې
غېرتی اصول ماتوم... او دا به ثابتوم چې بشئه مینه هم کولی شي
او وينه هم تویولې شي.
خاله:.. بې بې، طماچه ماله راکړه، چرته لاس دے خطا نشي.
کرشمه:.. نه خاله چرې هم نه. رانزدې نشي ګوری ستاهم خېرنې شتہ.
خاله:.. اوه بې بې؟ دا خټه کوي بې بې؟ لړ لاندې او ګوره، د پښو
لاندې دې خټه دې؟“
کرشمه چې لاندې او ګوري نو خاله ډېر په تېزی سره په هغې حمله
کوي او د هغې د لاس نه طماچه اخلي. چودھری په خندا شي او
کرشمه په ژړغونی او اواز وائی، ”خاله؟ تاما سره داسې او کړل. زمانه
دې طماچه و اخسته... ماله دې په اعتبار کښی د هوکه راکړه؟“
چودھری خاندی او په خندا خندا کښی خاله ته وائی، ”طماچه ماته
رالړه کره خاله.
خاله چودھری ته طماچه نیسي او وائی، ”چودھری صبب، طماچه درلړه

چودھری رحمت (خاندی) دلته د تولو یو حال دے. دا تولی مرغۍ
خرارې دی او تولی ز ماد غارې دی ”هغه په خپلو مضبوطو لاسونو
کښی هغه تینګوی او د هغې د غاره کولو کوشش کوي. هغه د هغة
د ګرفت نه ئان خلاص کړي او ورته وائی، ”ماله ګوتې راؤنه په
ګینې ګوتې به درله ماتې کرم“
چودھری رحمت (خاندی) ”په ګوتوم پروا نیشته خوزړه راله مات
نکړې“ دې سره هغه یو حل بیاد هغې د نیولو کوشش کوي. هغه
ډېر په تېزی سره مخکښې روستو شی او د هغة د ګرفت نه ئان بچ
کړي. په دغه هلوڅلوا کښی د هغه د بېډنه لاندې توب کړي او په مېز
پرته طماچه او چتوې، هغة ته یې نیسي او ورته وائی، ”چودھری
صبب، دغلته او درېر، د خپل څائے نه رپ او نه وهے ګینې دا طماچه
به ستا په ختہ کښی تشه کرم. هغې په یو لاس هغة ته طماچه نیولې
وې او په بل لاس د رویولت خلاصو چې بولت خلاص شی نو هغه د
بھروتو هڅه کوې. خورد بھرنه لرے شي او خاله کمرې ته راشي.
هغه چې کرشمه طماچه په لاس او وینې نو هغې ته په چغه وائی، ”مه
ګورې، ډز او نکړې، بې بې داخو ز مونږ چودھری او چېرمين صبب
دے. دے خو په هر غم بنادی او په هر ماته ګوډه کښی ز مونږ په کار
رائي“. او دلته دے په خپله مرضې او بې تپوسه نه دے راغلے بلکه
د شاهد او ستاد مائې په خصوصي بلنه راغلے دے. دا د دے خاۓ
اصول دې چې د هری ناوي ړومبې. شپه به د ده وي، بیاروستو د نورو.

کرشمه: اوس به خە کېږي خاله؟ چرتە به خو او خنگه به خو؟
خاله: یېړه مئه بې بې، هرڅه به تېباک تاک شي... ماته پته وه چې دا
کار به کېږي. د مې د پاره زئه د مخکنې نه تیاره ووم. ماخپله غاره
غوتە تیاره کړي ده. ته هم خپلې جامې بدلي کړه او هغه جامې
واغوندې په کومو کښې چې راغلې وي، ”دې سره هغه په یو شغ د
کمرې نه اوخي، او د تلو تیاري کوي. یوه شېبې پس واپس راشي او
کرشمي ته وائي، ته تیاره شوې بې بې؟“

کرشمه: هاؤ خاله، زئه بالکل تیاره يم، هغه خپلې غاره غوتە په لاس
کښې نيسې او د کمرې نه بهراوخي. د هغې د وتونه پس خاله
کمرې ته راخېي. په کمره کښې د تیلو چړکاو کوي.. چې چړکاو
اوکړي نو تیلى ورته کړي، بهراوخي او ورد بهرنه جرنده کړي.
کرشمه په یېړه هغې ته وائي، ”خې چې خو خاله، چرتە شاهد يا
مائۍ رانشي.“

خاله (مسکى شې) ”یېړه مئه بې بې، ماښه پوخ کار کړي دې. ما
تېلول پسي ورونه د بهرنه بند کړي دي. ساه صورت په خاۓ کړه، بنې
په حوصله به خو، یېړه مئه“. هغوي واقعي دغسې اوکړل. د کور
نه چې اووتنو بهره په رکشې کښې کېناستل او د بسونو اډي ته لارل
هـ لـتـهـ پـهـ بـسـ کـښـېـ کـېـنـاـسـتـلـ اوـ دـ بـسـوـنـوـ اـډـيـ تـهـ لـاـرـلـ.
هـ لـتـهـ پـهـ بـسـ کـښـېـ کـېـنـاـسـتـلـ اوـ دـ نـاـمـعـلـوـمـ مـنـزـلـ پـهـ لـوـرـرـوـانـ شـوـ.

کرم او که ګولی درلې کرم. چودھري خاندي او په خندا خندا کښې وائي
، ”دا بنې ده چې طماچه لاس له درغله. زه خودې پتهانې دومره یرولي
ووم چې په زړه کښې م وے، ”دادے لارم او بې دادے لارم (خاندي)“
خاله: چودھري صېب بنې او خاندې چې په زړه د مې د خندا ارمان پاتے
نشي. دا طماچه م د بې بې نه ځکه واختسته چې په دې م اعتبار نه
وو. اوس طماچه زما لاس له راغله او په خپل لاس م اعتبار شته.
چودھري (په غصه) خە مطلب؟ ته خە وېل غوارې؟

خاله: زءه هېڅ وېل نه غوارم بلکه د پليتى، دا جړوري ختمول غوارم.
چودھري: خاله خبره ووره، ماخو تول عمرستاسو خدمتونه کړي دي
ستاسو تابه، تحصيل م کړے د مې. زءه خوستاسو تابعداريم ...
ګوري لاس د مې خطانشي.

خاله: زمالاس چړي هم نه خطا کېږي بلکه په رسائحه لګي.
چودھري: ته خو پوهښه یې خاله. داسي د بې عقلی، خبرې مئه کوه.
خاله: نوري خبرې مئه کوه چودھري، خپلې ساه ګانې شماره. یې ..
لـسـ،ـ نـهـ،ـ اـنـهـ،ـ اوـوـهـ،ـ شـپـېـ،ـ پـیـنـځـهـ،ـ خـلـورـ،ـ دـرـېـ ..ـ دـوـهـ ..ـ یـوـ“.
سرخاله ګوته راکابري او یو اوچ ترق اوشي. چودھري په سراولکې او
داناوي په پالنګ کښې چورلېږي. په دغه چورلېدو چورلېدو کښې
په کټ کښې پرمخ پريوئخي او لټې تکوي. کرشمه خاله ته په
چېرانتیا ګوري او وائي، ”دا خە اوشو خاله؟“

خاله: دا هغه کار اوشو، خە چې ماغونتيل. خە چې زمالار مان وو.

﴿دويمه برخه﴾

د سحراتھه بجي وي. نمر او چت راغلے وو چې خاله او کرشمہ د پېښور د حاجي کيمپ په اده کښي د ګاډي نه کوزي شوي. هغوي چې دا دي نه بهرا اووتي نو د ناشتې کولو په غرض یو هو تيل ته روانې شوي. د نمر زيرې پلوشې د مخامنځ اونو په پانو او خانګو پړو ټې او د پروپر پلوشو په شکل کښي خورې دي. خاله چې دا نظاره او ليده نو په روانه روانه کښي او درې ده او په مسکا مسکا یې ځان سره اووې، "يالله ستا پېر شکر دے چې خپلې سيمې ته د مړ راوستم". بيا يې په سړک روانو جينکو ته په پسخيدلي سترګو کتل او ځان سره گونپدہ خو هغې سره جخته ولاړه پلوشہ د هغې په خبرو نه پوهېدہ. په سړک ډېري جينکي روانې وي. خه د سکول په یونیفارم کښي وي او خه د کالج په یونیفارم کښي وي. خه پیاده روانې وي او خه ګاډو ته ختلې. خه په موټر سائې کلو نورو پسي روستو ناستې وي او خه په موټرو کښي مخکښي روستو ناستې وي.

دا تولې جينکي سکولونو، كالجونو او مختلف یونیورستيو ته خوشحاله خوشحاله تللي او خاله هغوي ته ولاړه وه او داسي یې ورته کتل چې سترګي یې تري نه ويستلي هغې دغه جينکو ته په خير خير څکه کتل چې هغې ته دنن نه ډېره موده مخکښي زور وخت را ياد شوي وو. هغې دغه جينکو ته کتل خوداسي معلوم مېدہ چې هغه د هغوي نه ډېره لري تلې ده او د دغه جينکو په روپ کښي خپل زور جهان

ويني. هغه جهان او هغه وختونه ويني چې کله هغه د دوي په عمر او د دوي په منګ وه او کله د دوي په شان به سکول او کالج ته تله. هغې دغه جينکو ته کتل خود خپل زوند د فلم په پړه ورته خپل ځان، خپل جهان، خپلې سهپلې، خپلې استاذاني او خپل سکول او کالج یادې دو. هغه جهان خومره خائسته او هغه وختونه خومره خواړه وو. لوې عزم، لوې ارادې، لوې اميدونه او ارمانونه وو. هغه هر خه، هر خه لارې، ختم شول فناشول او د هغې په بدله کښي تراخه وختونه او تراخه یادونه پاتي شول داد چاد لاسه؟ د چاد لاسه هغه د زوند په کړو لارو سر شو؟ ظاهره ده چې خه د خپلې بې عقلې، لاپرواڼۍ او ازاد خيالي. د لاسه او خه د اکبرخان د بې وفائي د لاسه. د اکبرخان په خيال د هغې زړه یوه ډېږي او وله او د خولي نه یې بې اختياره او وتل "اف الله" دې سره یې سترګي ډکې شوي او په ډکو سترګو یې کرشمہ د لاس نه او نیوہ او ځان سره یې هو تيل ته روانه کړه. چې په هو تيل کښي د پړدي شاته کیناستې نو بېره ته یې د ناشتې راړلوا آرډور کړو. هغوي لانا شته کوله چې دې کښي هو تيل ته یو اخبار فروش راغې او په دروند او اواز یې اووې، "اخباره" خاله چې د اخبار او اواز وورپل د نو د پړدي نه یې ورته اووې، "جنګ لا هور راړه". هغه په منډه ورغني او هغې له یې جنګ لا هور ور کړو. هغې اخبار یو خواته کېښودو او خپله ناشته یې کوله. هغوي چې ناشته او کړه نو خاله اخبار او چت کړو او چې د رومبې صفحې په رومبې سرخې یې سترګي او لګېدي نو مسکي شو. سرخې داسي وه. "هېره منډه کا صدر اور

تاؤن ته لاری . په دی دی کښې په ګل آباد، وزیر کالونی، توحید کالونی، جهانگیر تاؤن او قاضي کلي، دا خایونه هغوي اوکتل خوکار اونشو . چې نامليدہ شوي نو مابنام تړمې وو چې بیا یې بنار ته مخه اوکړه . هوتيل ته د تلو په خائے لېډي رېډنګ هسپیتال پېښور ته ورغلې . چې په بیرونی ګېټ دنه شوي نو د ماسخونن اذانونه شروع شو . هغوي په ګېټ نمبر 2 تیرې شوي او کنتینن ته لاری . هلتہ یې ډوډی او خورډ او ترناوخته پوري ناستې وي، خپلو کښې یې خبرې کولي . بیاد کنتینن نه اووتي او د واردونونه بهرد مريضانو د لواحقينو زنانه ئ خواله ورغلې او هغوي سره کېناستي . داتولي هغه زنانه وي چې د یو خائے بل خائے نه خپلو مريضو زنانه ئ سره راغلې وي او د هغوي د تيمار داري، نه پس د شپې تېرولو د پاره د واردونونه بهرد پراؤ په شکل کښې پرتې وي خاله او کرشمه هم هغوي سره د هغوي په غم درد کښې شريکي شوي او ترناوخته پوري د هغوي هم نوا وي . کله چې هغوي خپل غونه د ډډولاندي کړل او سملاستي نو هغوي هم خپلې غاري غوړي د سرونو لاندي کړي او سملاستي او چې لړه شبېه تيرې ده نو دواړه بنسخي او ده وي . سحر چې هغوي پاسبدي نو مخ لاس یې او وينڅل او ناشتي د پاره کنتینن ته لاری . داکتر انوروندې شروع شوي وو او د هسپیتال انتظامي فال توکسان د هسپیتال نه ويستل . هغوي چې بنې په مره ګډه ناشته اوکړه نو د نوروز زنانه ئ سره د اندروني ګېټ نه بهرا اووتي او بهري یې

معروف سماجی کارکن چودھري رحمت قتل - لاش بُری طرح جل کر را که هوگئی - دونوں قاتل مستورات رات کے اندر ہیرے میں نکلنے میں کامیاب - پولیس کے چھاپے - سوگواران کی طرف سے تین روزه سوگ کا اعلان "کرسمی چې خبر او لوستلو نو په یره یره یې خاله ته اووې، "دابه خه کېږي خاله" هغه یو خل بیا مسکی، شوه او وي وئیل : "او س که هر خه کېږي پرواہ نیشتہ ... ته مه یربې بی بی خه چې وي زما سر له به وي، تاله هیڅ نیشتہ . "کرسمی هغې ته په څیر خیر ګوري او وائي، "خاله یوه خبره م منې"؟

خاله د هغې په معصومانه تپوس مسکی شي، د اخبار نه سراوچتني او وائي "یوه خبره؟ هر خه دې منم بی وايه، په زړه دې خه دې؟" کرسمی : خاله د بې بې تکے په مابنې نه لکي که ته خفه کېږي نه نو ماته د بې بې په خائے لوروايہ او زه به تاته موروايم . زه غواړم چې زمونې ترمینځه فاصلې ختمې شي او مونې دواړه یو شو .

خاله : اگر چه زه د مور د نوم مستحقوه نه یم خو ستاد زړه د پاره به تاته لوروايېم . بیامسکی شي هغه بنکلوي او وائي، "خه لوري پاسه چې خو" دې سره کرسمی هم مسکی شي د هغې د بنکلولو په بدل کښې هغه بنکلوي او دواړه پاسي . هغوي چې د پردي نه او خي نو د ناشتي بل ادا کړي او د هوتيل نه او خي . هغوي د پنائي په غرض د بنبار نه اووتي او د کرايې د کور د لېتون د پاره یې د خالصه تو سيمې ته مخه اوکړه . هغوي د سردار احمد جان کالونی او افغان کالونی نه شروع اوکړه او چې هلتہ نامليدہ شوي نو بیاد چا په بسودنه مومن

پړه زړ په غصه کښې بدله شوه او په قهرې دلې لهجه کښي اووی، ”تا کښې زبرګي د کله نه راغله اکبر خانه؟“ د اکبر خان په تکي باندي هغه داسي اوږډ چې لکه چې په هغه ورتوب کوي او د مری نه یې نيسی. د ملنګ رنګ تاګير شو او د یري زلزل پرې راغي خو خان یې قابو کړو اووې وئيل ”نفیسه ته؟“ د هغه په تپوس هغه یو خل بیا مسکی شوه بالکل داسي لکه په خپل بنکاراد حملی کولونه مخکښې چې د زمری په مخ د مسکا اثار بنکاره شي. هم په دغښې مسکا کښې هغې هغه ته اووی، ”هاؤ اکبر خانه زه؟“ بیا یې د پرس نه د لس روپونوت را اوویستلو، هغه ته یې او نیولو او ورته یې اووی، ”تاد لس روپو خواست کړے وو، هن دالس روپې واخله او چاې پري اوڅکه، څکه چې ته یې ګانے اوې یې.“

اکبر خان (په عاجزی) معافي غواړم نفیسه... ځه چې کورته خو نورې خبرې به هلته اوکړو. دلته ولې ولاړه یې.

خاله:.. دلته د خپل ماضي نښخي ګورم ”اکبر خان یوه لویه ساه اخلي او وائي“ هاؤ نفیسه، خه بنکلے وخت وو... لاړو تیرشو.

خاله: تیرشو خو هیرنه شو. تاته یادشي اکبر خانه چې زه به تا کالج ته په موټر سائیکل راوستم او واپس به د مسکی.

اکبر خان: هاؤ نفیسه ماته هرڅه یاد دی او د دغه یادونو تازه کولو د پاره زه هره ورڅ دلته راخم.

خاله: هاؤ، ته دلته هره ورڅ راخې خونور خه له نه بلکه سوال د پاره

پړا او لکوؤ. هغوي یوه شبې ناستې وي بیادواره پاسبدي او د پنائي په لتهون کښې د هسپتال په ګېټ نمبر ۱ اووتي اوروانې شوې، چې لږي مخکښې لارې نو خاله وېمن یونیورستې. ته مخامنځ د سرک په بله غاره او درېدہ او د یونیورستې ګېټ ته یې کتل. هغې سره کرشمه هم او درېدہ او کله به یې د یونیورستې مخې ته ولاړ ګاډو، موټر سائیکلواو خلقو ته کتل او کله به یې خاله ته کتل. خه موده مخکښې دا یونیورستې، یونیورستې نه وه بلکه ډګري کالج وو. د نن نه خه موده مخکښې خاله هم د نفیسه په نوم په دغه کالج کښې د سېکنډ اير طالبه وه. ګاډي، موټر سائیکلی به راتلے، جینکي به تري کوزېدې او کالج ته به تلې هغه به هم خپل مئین اکبر خان سره په موټر سائیکل راتله، دغلته به کوزېدہ او کالج ته به تله. هغه په خپل خیال کښې تلې وه او معلومه نه ده چې ترڅو به په دغه حال کښې وه چې یو ملنګ راغي، د هغې مخې ته او درېدو اووې وئيل، ”بې بې د الله په نوم یو لس روپې راکړه چې چایې پري او حکم“ هغې د هغه نه مخ واره وو او بیا یې ګېټ ته او جینکو ته کتل. ملنګ د هغې مخه او نیوہ او بیا یې اووې، ”بې بې د الله په نوم یو لس روپې راکړه چې چایې پري او حکم بیگانې نهریم، دعا به درته کوم. خدا یې دی خوشحاله ساته بې بې.“ خاله چې هغه ته او کتل نو د هغه په مخ کښې یې سترګي داسي او نختې چې انختې پاتې شوې. په دغه کتو کتو کښې هغه مسکی، شوه خود هغې مسکا

چې د زمانو زمانو زړه ابادي ده . په کورکنې دوه کمرې وي، یوه د عام رهائش د پاره وه او بله د بیټک په توګه استعمالېدله . بېټک سره خواکنې یوه غسل خانه وه چې هغه د دواړه اړخه استعمالېدلي شوه . غسل خانې سره جخت یو هېنډ پمپ وو او هېنډ پمپ سره خواکنې باورچي خانه وه . د دواړو کمرو چهتونه د لرگي وو . په دواړو کمرو کنې د لرگي یوه یوه الماري وه . د دیوالونو پلستر ترېږد هده پوري رژېدلے وو او کوم چې پاتے وو هغه رژېدوته قریب وو . په رهائشي کمراه کنې دوه کټونه او دوه جوړه اسباب وو چې د خيري د کويلى په وجه یې خپل اصل رنګ نشو پېژندے . هغه په خپل خادر دواړه کټونه او اسبابونه او سنډل، په کټونو کنې یې خواره کړل او هغوي ته یې اوو مه، ”راخۍ تاسو کيني، زه ورڅم چې تاسوله چای راټرم“ . دې سره هغه چینک ته هڅه اوکړه . خاله ورته اووی، ”اکبرخانه، چای نه خکو مونږ ماره یو . او س لپساعت مخکنې مو ناشته کړي ده“ . هغه د هغې د انکار هډو خه پرواه اونکړه، چېنک یې خان سره واختستو او دې په تیزی سره د کوره اووتو . د هغه د تلو نه پس خاله او کرشمې په کورکنې او ګرځېدې . خاۓ په خائے د پیشوګانو ګندګي، د پیازو، کبابو، هډوکو او د اوچې ډوډي تکړي پرتې وي . د باورچي خانې دا حال وو چې دواړه نغرۍ د ګندګي نه ډک وو او یو خواته د مرې سر او خرمنه پرته وه . داسي معلومېدله چې غوبنه تربینه پیشوګانو خورلې ده او خرمن یې پېښې ده . خائے په

راخۍ . داسي ده که نه ده ؟ تاسوال کله نه شروع کړو ؟ اکبرخان : کله چې زه خپل بال بج اوښځي د خپل کوره اوویستم او هیڅ اسره م پاتې نشوه نو د هغه وخت نه دلتہ راخم ... خه نوري خبرې به کورکنې اوکړو ... خه چې کورته خو“ . خاله : ته چرته او سېږدے ؟

اکبرخان : زه دلتہ نزدے په ګنج کنې او سېږم . دې کنې یوه رکشه راخي، او هغوي سره خواکنې او درېږي . اکبرخان هغې ته په التجائي ستړګو ګوري او وائی، ”راخۍ نفیسه . دارکشه ولاړه ده، دې ته او خیزې چې خو“ خاله د هغه په ست کنې انکار او نکړي . درې واره راکشي ته خېږي او رکشه روانه شي . چې لپساعت تېږدونو هغوي ګنج ته او رسېدل . هغوي چې د رکشي نه کوز شول نو اکبرخان ډرائیورله پېسې ورکړے او هغوي ته یې اوو مه، ”ما پېسې راخي“ . دې سره هغه مخکنې شو او هغوي ورپېسي شوې . هغه په تنګو، بدبودارو کو خو کنې مخکنې روان وو او هغوي ورپېسي وي . په روانه روانه کنې هغه په خو خو مورونو وو ختو او اخرد ډو وروکي ورمحې ته او درې دو . د جیب نه یې کنجه را او بستله، جرنډه یې کهولاؤ کړه او وریې لرے کړو . د ورلرے کېدو سره د بدبوئي یوې ليونې چې د هغوي استقبال اوکړو . خاله او کرشمې پوزې په پرونو کنې پېښې کړي او هغه پېښې کورته دننه شوې . دادرې، درې نيمې مرلې یو وروکے کچه کور وو او د کور د رنګ د هنګ نه معلومېدله

داسې معلومه شوه چې هغې له جواب ورکول مناسب نه گئي خو بیا یې اووې، ”ستاخبره صحې ده لوري خو بعضې وخت حالات وواقعات انسان دومړه مجبورکړي چې خپل زور دشمن ورته خپل محافظ اوډ هغة کور ورته دارالامان بسکاره شي. که زما په خائے ته وي نو تابه هم دغسي کول خټه چې ماوکړل. په داسې حال کښې چې زمونږ د سرسيورے هيچرته نیشته مونږ له خټه کول پکاروو؟ ماته ستاد جذباتو احساس دے لوري خو بعضې وخت کښې انسان له پکاردي چې خپل جذبات او عناد شاته کړي اوډ مصلحت نه کار واخلي. کله کله بې خایه غېرت انسان دومړه بې غېرته کړي چې د غېرت احساس یې بېخې مرې شي. د هر خیز د پاره خپل وخت او خپل مقام وي. اگر چه اکبرخان زماد مستقبل قاتل دے خو په دغه جرم کښې زه هم شريکه يم. بله دا چې زما چرته هم د اسرې خامې نیشته او ماد واپسی تولی کشتی سېزلي دي“. هغه یوه شبېه چې وه بیا پاسېده، جهارو یې رواخسته او کور یې جهارو کوو. کرشمی چې هغه په کار او لیده نو هغې د سرنه لوپته تاؤ کړه د کمرې دواړه جوره اسبابه یې پاس چهت ته او خپرڅول او پاس یې خواره کړل. بیا یې د کمرې نه دواړه کتیونه او ویستل او بهر غولي کښې یې واچول. دې نه پس یې د کمرې چهت په جهارو باندي او سنډو اوډ جولاګانو جالي یې تربنه لري کړي. بیا یې د کمرې تول دیوالونه په جهارو صفا کړل او دې نه پس یې توله کمره جهارو کړه او تول ګند یې بهر ته او ویستو.

خائے د خانګورو مېږو سورې وي او په غولي، کمرو او دیوالونو په منډه منډه ګرځېدل. دې نه پس چې هغوي بېټیک له ورغل نو دوه تور پیشو ګان د اسباب د پاسه خنګ په خنګ پراتا نه. کرشمی چې هغوي ته اوکتل نو دیرې نه یې چغه کړه اوډ خاله شاته او درېدہ. د هغې په چغه دواړو پیشو ګانو د کټ نه لاندې توب کړو او په منډه بهر اووتنل. هغوي چې ورته د روستو نه اوکتل نو یو پیش وو او بله پیشو وه. د پیشو ګانو د تو سره هغوي هم د بېټیک نه اووتي او کمرې ته لارې. بیو خوا د کرشمی زړه د بدبوی، په وجه ډوب وو او ساه یې پوزې له راغلي وه، بل خوا هغه د خاله په کړو باندي حېرانه وه چې هغه سره دے کور بلکه دے ګور ته ولې راغله. د کېناستو سره هغې د خاله نه تپوس او کړو، ”مورې دا بابا خوک دے چې په دومړه سخا کور کښې او سيرې؟ د هغې په تپوس هغه مسکۍ شوه اووې وئيل، ”لوري، دا هغه اکبرخان دے د چا ذکر چې ماتاته په لا هور کښې کړي وو. دا هغه بې وفا او ظالم سړے دے د چا د لاسه چې زما خوب روند از غين او مستقبل م تباہ و بریاد شو. د ده د لاسه زه او شرمېږم او لا شرمېږم. کرشمې:.. مورې، د دے هر خه با وجود هم تاهر خه شاته کړل او په یوه خوله او په یوست ور سره راغلي. تاله داسې نه وو پکار مورې. که ستا په خامې زه وې نومابه د ده مخ ته هم نه وو کتلي. بهر بهم په ډه بران شبېه کړي وه خود دے سخا کور ته به نه ووم راغلي.“ د هغې په خبره هغه په لوئے سوچ کښې لاره. د پره شبېه چې وه او کرشمی ته

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

هغه په خبره د هغه په مخ مُسکا اوډ هغه په سترګو کښي خلاراشي . هغې ته په مينه مينه گوري او وائي ، ”ته رشتيا وائي نفيسه؟“ خاله: هاؤ اکبرخانه ، بالکل رشتيا . مونږ دواړو ته د خپل خپل عمل نتيجه را اورسيده .

اکبرخان: ډپره مهریاني نفيسه . زه به ستادانيکي ټول عمر ياد ساتم ټول عمر .

خاله: ټول عمر؟ ستا او زما عمر کښي پاتې خه دی؟ ”دې سره دواړه خاندي .“

اکبرخان: بنه راخي ، دمه به هم شي او چاي به هم او خکي .

خاله: مونږ چاې نه څکو ، ماره یو ، ته ورشه خان مور کړه خکه چې ته بېگانې اوږدې يې . د هغې په طنزیه خبره هغه شرمنده شو ، سترګې يې خکته کړے خو ډېرزرې يې او چتې کړے ، خبره یې بدله کړه او وسے ئېل ، ”نفيسې ، دا ستا ملګري بي بي م او نه پېژنده . دا خوک ده؟“ د هغه د خولي بندولو د پاره هغې فوري طور جواب ورکړو ، ”دا زمالور ده اکبرخانه .“

اکبرخان (په حیرانتیا) ستالور ده؟ تا واده کړي وو؟

خاله: زما واده؟ تا چې زه کوم خامه ته رسولې ووم . هلتنه د خاوندانو خه کمے دے؟

اکبرخان (شرمندې شي) هن ، هاؤ ، بنه بنه ، نه ، نه ، هسي خان م پوهه . ستاخبره صحې ده . راخي راخي چې چاې او خکي ،

بيا يې الماري صفا کړه او ټول ګندونه يې تربنه بهرا او غورخول . چې دي نه او زګاره شوه نو بيا يې کټونو ته چوکه او نيوه او د کت ملو او ګونګټونه يې صفا کړو . یو خوا خاله د کور په صفائی کښي اخته وه بل خوا کرشمه اخته وه . په لې ساعت کښي کور جهارو شو . کمرې صفا شوې ، غسل خانه او باور چې خانه صفا شوه . خاله او کرشمي هغه ټول ګند په یوه بوجۍ کښي واچوو او یو خواته يې کېښودو بيا دواړه اړمې شوې د مېړو او مړو سورې يې تپولې او کندې کوندي يې هوارولې . په دې کښي اکبرخان د چایو چېنک په لاس کښي او ډودې په ترخ کښي نېولے راغې . د راتلو سره هغه بهر په کت کښي د چایو چېنک کېښودو او د ترخ نه يې د ډودې غوته را او ويستله او هغوي ته يې په مُسکا اووې ، ”راخي دمه به هم شي او چاېي به هم او خکي“ هغه د ډودې غوته په کت کښي کېښوده ، د خاله خواله ورغۍ او ورته يې اووې ، ”يره خه کوروداني بنځه يې ، نفيسه؟“

خاله (مسکي ، شي) په دې کوروداني خوتاکبر او کړو او س وهه ډغرې .

اکبرخان: افسوس افسوس چې ماداسے نه وسے کړے . ارمان ، ارمان چې روستي عقل ړومبے وسے ، خونه تېروخت واپس راتلے شي او نه توکلى لارې خولي له راتلې شي . ماتاسره ډېرزياتې کړے دے نفيسه ، ما معاف کړه نفيسه .

خاله: ستا جرم اگر چه ناقابل معافي دے خو چې ته په خپلوا کړو پښيمانه شوې او معافي دے او غوبنتله نو ته معاف شوې؟“ د

شیدم باب

مانسام تربمے وودتاواني کاکا دتلونه یو خو ورخې پس دوه گاډي د ملک اباد په سړک مخکنې روستو روان وو رومنے ګاډے داعظم خان په حجره وردنه شو او دوپم ګاډے مخکنې تېرشو او په خکته لارو. په رومنې گاډي کښې شان وو او دوپم کښې پولیس وو. داسې معلوم پدھ چې هغه د امتحان نه فارغه شو مے او د خپلو پرچونه نه بنه مطمئن دے څکه چې د هغه په خوله مُسکا او په ستړګو کښې یې څلا و. د هغه نوکرانو په مُسکا مُسکا هغه ته سلام او کړو او هغه سره یې روغ جور او کړل. د روغ جور نه پس نوکران د هغه د گاډي صفائی ته اړم شو او هغه د حجري په لاره کورته لارو. په کور کښې مشره بې بې نه و څکه چې اعظم خان سره په کالام کښې وه خود هغه دواره رونه او دواره خویاندي کورو وي. د هغه په ليدو هغوي ډېر خوشحاله شو او سره د خدمتگارو ترینه تول چاپېرہ او درېدل او په واره واره یې ورسه ستري ملي کول. د روغ جور نه پس ترینه عاليې تپوس او کړو، ”لالاجي امتحان ختم شو؟“ شان: امتحان نه وو عاليې بلاو. وينه یې راکښې او چه کړه او سريې راباندي او ګرځو.

عاليه: لالاجي پرچې دے څنګه او شوې؟

شان: ډېری اعلی. زما د توقع عین مطابق.

عاليه: څه شکر دے چې فارغ شو. او س خوبه بله بهانه نه کوئه؟

یخېږي. بنه ګرمه چای او ګرمې پراتې دی.

خاله. مونږ ماره یو اکبر خانه. زمونږ غم مه کوه. چې اوږدي شونو په خپله به درته وايو او ته به یې راټړے. زمونږ د ستړګو خوبه ېدو بل خوک دی؟

اکبرخان (خاندي) تابعدار، تابعدار، دې سره هغه چېنک ته کېنۍ او پیالۍ په پیالۍ راړه وي. د چاډي خکلو نه پس ورته خاله وائی، ”اکبر خانه دې بوجۍ کښې موګند اچولي دے دا بهرا او غور خواه او خان سره چونه، واشنګ پاؤډرا او اګرېتې راټړه.“ د هغې خبره کښې هغه هډو لم لپت او نکري. د ګند بوجۍ او بھرته یې یوسې. لړه شبې پس تول سامان راټړې او خاله ته وائی، ”د مې سره څه او کړم“ خاله: ته ورسه هیڅ مه کوه، دا کارز مونږ دے.

اکبرخان: ډېرې بنې ده... که زما کارنه وي نوزه به درنه مزدوری له لارې شم... اجازت دے؟

خاله: هاؤ اجازت دے، څه ورڅه، دې سره اکبرخان ډېر په تیزی سره بهرا او خې. د هغه دتلونه پس خاله خان سره غلې غوندي وائی، ”سوال ګر که په کوتې کښې بند کړے شي او د تو درک یې نه لګي نو د ډېوالونو نه به سوال کوي خود خپل عادت نه به وونه رې“. ★★★

راباندی بنہ گرمہ گرمہ ڈودی او خوروہ ڈبر او پر سے شو میں۔“

عالیه: . وایه وایه، چې خٹے دے خوبنځه وي راته وایه . تاته هیڅ نه وېم خوستا زور به ڈڅلی بابی نه او باسم .

شان (خاندی) نه عالیې دا ظلم به نئه کوي پليز . هغه غربیه معصومه ده د هیڅ نه خبر نه ده .

عالیه (خاندی) بنہ خٹه، په خوله به ورته هیڅ نه وېم خو غورونه به ترپنہ را کاډم . دې سره هغوي تول ڈائنسنگ روم ته ڈودی له روان شي هغوي ڈودی هم خور-ي او د سبانی پروګرام په باره کښې خبرې هم کوي . په دغه خبرو اترو کښې هغوي ڈودی او خوره او لاد مېز نه پاسپدلې نه وو چې ڈې کښې خکته کلی ته ڈزو سخت بارونه او چلېدل ڈزو سره هغوي تول ڈائنسنگ روم نه او تل شان، فاروق او عمر بھر حجري ته لارل او عاليه، سعديه او خدمتگاره په چهت او ختي . ڈزے هم کېدے او دروشنائي کارتوسونه هم خلاصېدل . داسي معلومې چې پوليس او خوک مفروزان خپلو کښې انختي دي . داعظم خان نوکرانو، زميدارو او همسایه هم وسلے رواخستے او په حجره کښې راغونه شو . دشان په تپوس باندی هغه ته او ویلے شو چې مانبام تيارة د پوليس یو گاډے خکته کلی ته تلے دے . داسي معلومې چې خوک مفروزان او پوليس خپلو کښې کيوتی دي ”. دغه خبرې او بردې شوي، بیا پکښې نوري خبرې راغلې او بیا ترپنہ ګپ جوړ شو . چابه خٹے او چابه خٹے وے . د هرسپري خپله خوله وه او خپله خبرې

شان: . بهانه؟ بهانه خونه مخکنې ما کړے وه او نه به او س کوم .

البته یوه مسله شته .

عالیه: بیا مسله؟ خٹه مسله ده او وايه .

شان: دا مسله پتیه ده، دا وخت ڈې پلو نه دے .

عالیه: نه لالاجي نه . هم او س به یې راته وائے، شابه وايه

شان: . بنې نو مسله دا ده چې زما د ناوي ڈولی، به هله راخي چې ستا ڈولی، پورته شي (د هغه په دې خبره تول خاندی) .

عالیه: زما غم مه کوه لالاجي . خپل غم او کړه .

شان: . واه واه . دا څکه خودرته زه لیونی وېم کنه چې ته رشتیا لپونی . یې . زه ستا مشرور ٻم، چې زه ستاغم نه کوم نو خوک به یې کوي .

عالیه: لې صبر او کړه چې مورم راشي نو دا تولې خبرې به ورته کوم .

شان: نه دې مور راخي او نه دے پلار راخي بلکه هغوي تاسو غواړي . تول څان تیار کړي، صبا له به وریسې موږ هم څوانشاء الله .

تول رشتیا لالاجي؟

شان: هاؤ بالکل رشتیا . هغوي سره زما خبرې شوي دي . هغوي وي چې تول راوله چې موسم انجوای کړي .

فاروق (په خوشحالی) Hurral what a good news it is.

عالیي نه لاسونه تاؤ کړل او وائی، ”آپازه څان سره کومې جوړي

يوسم؟“ ده ټې په دے معصومانه تپوس تول خاندی . په دغه خندا

خندا کښې شان عاليې ته وائی، ”خه کنه لپونی په دے زيري کښې

کښې کامیاب شو . ددۂ نیولوپسی زمونږ سپاھیانو ده پسی منډه کړه . ده په شارو او چپو کښې منډه و هله اخردا چې مونږ پري هوائي فائز او کړو او دېرپه مشکله موقابو کړو . دوي ماتانی ته رسول غوبنتل خو دوي راته اووسي چې دوي ستاسو زمیدار دي . ددوی باره کښې تاسو خه وائی .

شان : ماته خونه دتاوانی کاکا د کېس په باره کښې خه معلومات شته او نه خپل زمیدار پېژنم . د دے معلومات به درته زمونږ ناظر درکړي . ناظر : هاؤصب، دتاوانی کاکا د کېس په باره کښې ماته معلومات شته . هغه واقعي خپله لورخرڅه کړئ ده . او دا سري هم پېژنم (يو ته اشاره کوي) ددۂ نوم سپدا جان ده (ببابل ته اشاره کوي) او د دے بل نوم زبن خان ده دا دواړه د غریب اباد دي . دواړه رونه دي او زمونږ زمیدار دي . خود تاوانی د کېس دوي سره خه تعلق ده ؟ د دوي خه ګناه خطداه .

تانيپدار : د دوي ګناه خطدا ده چې دوي د شپې په تيارة کښې په مشکوک حالت کښې د تاوانی د کورنه برآمد شوي دي . دوي م ده تصدیق د پاره راوستل چې دوي واقعي ستاسو زمیدار دي ؟ دوپمه دا چې د دوي په باره ستاسو خه رائے ده .

ناظر : دا دواړه زمونږ زمیدار دي او زه یې ډېرښه پېژنم . تراوسه پوري مونږ ته د دوي د چال چلن په باره کښې هېڅ شکایت نه ده ملاو شوسي .

به یې پري کوله ، که بنډه او که بدہ وه . ډز مه بندے شوسي وسے خود هفوی خولي بندې نشوی . په دې کښې د حجرې په گیت یو ګاډے راننوتو چې ګاډے او درې دونو پولیس هم ترینه کوز شو او په هتكړو کښې بند دوه ملزمان هم . په حجره کښې موجود تولو خلقو هفوی سره روغ جور او کړل . د کیناستو سره تاتنیدار د اعظم خان نه تپوس او کړو . د هغه په تپوس باندي ناظر ورمخکښې شو او هغه ته یې اووسي ، ”مشرخان خو کلي کښې نیشته ، کalam ته تلے ده خو کشرخان شته که تاسو خه و پل غوارې نو دوي ته اووائی .“ (ناظر شان ته اشاره کوي) ”داد مشرخان مشرزو مه ده“ تانپدار پاسي هغه له ورځي او هغه ته سلام کوي . شان په څان کښې کچه شي . هغه ته پاسي او وائي ، ”تكليف مه کوي صېب تشریف کېږدي پلیز ... بنه جي خه مسله ده .“

تانيپدار : خان جي مسله د ده دوو ملزمانو ده (هغه په هتكړو کښې بند ملزمانو ته ګوته نيسی) خبره داسي ده خان جي چې د غریب اباد د تاوانی خلاف اېس اېس پې صېب ته چادرخواست کړئ ده چې خپله لوري خرڅه کړئ ده . د اېس اېس پې د حکم په تعامل کښې مونږ د هغه په کور چهاپه او وهله خو هغه کور نه وو او دا دوه سري د هغه په کور کښې موجود وو . زمونږ په ليدو دواړو منډه کړه او د کور نه یې د تو کوشش کوو ، په منډه کښې دا یو سړے (هغه یو کس ته ګوته نيسی) مو اونیوو او دا بل (هغه بل کس ته اشاره کوي) په وتو

کورنه کډه اوړے ده نوتاسو د هغه په تشن کورکښي خه کول؟“
زین خان: . نه ناظر صېب خه ضروري سامان یې اوړے ده نوره توله
کډه یې کورکښي پرته ده .

ناظر: هرڅه چې دی خوتاسو په توره شپه هلتنه خه کول؟
سیداجان: . مونږ هسي ورغلې وو، د هغه د کور اندازه مولګوله .
ناظر: اندازه خوتاسو په رنځه هم لګولے شوه . د شپې ورتلو ته خه
ضرورت وو. صفا خبره اوکړي، که اوړې پورې کوي، نوبیاموپولیس
له ورکوم چې بنه چغې درنه اویاسي .

سیداجان: . چې صفا خبره راباندي کوئے نوشېطان د هوکه کړو او د
تول کلې یې د خندا کړو .

ناظر: شېطان خنګه د هوکه کړے؟ رشتیا وايه سیداجانه .
سیداجان: . رشتیا خبره داده ناظر صېب چې تاواني کاکا خه کډه
اوړے ده او خه پاتې ده . دغه پاتې کډه ترپنې مونږ خپل کورته اوړه .
ناظر: اوه، دا خبره ده بنه خومره کډه موترپنې یوره او خومره پاتې ده .
زین خان: . په خدای که یو د مرې موترپنې اوړے وي . د هغه کوتې جرنده
ده او مونږ د جرندي ماتولو کوشش کوو چې پولیس راباندي را اوختو .
ناظر: هاپي بي غېرتو، بي شرمو، داسې کار هم خوک کوي لکه
تاسو چې اوکړو .

زین خان (سیداجان ته اشاره کوي) داد ده د لاسه اوشرمېدو .
ناظر (شان ته) خان جي، دوي خو د خپل جرم اعتراف اوکړو، اوس

تانبدار: سوال دا پېدا کېږي چې دوي د شپې په تياره کښي د تاواني
په کورکښي خه کول؟

ناظر: صېب، دا دواړه د تاواني تربوران هم دي او گوانديان هم دي .
هغه سره چنه په چنه پراته دي . د دوي خپلو کښي ستر پر په نیشته
يو خلق دي . کېډېشي دوېي خه کار پسې ورغلې وو. دا هم کېډېشي
چې د هغه د کور اندازه یې اخسته .

تانبدار: . ستاخبره تېک ده خو د دوي د وينا مطابق نن شلمه ورڅه ده
چې تاواني او د هغه بال بچ د کلې نه اوتي دي . دوي د هغه کورته خه
مقصد د پاره تلي وو .

ناظر: دغه تپوسونه به ترپنې مونږ اوکړو صېب، تاسو بي غمه اوسي
که د خه شک و شبھي ګنجائش پکښي وونو بیا به یې تاسو ته حواله
کړو .

تانبدار: دېرې بنه ده . (یوسپاهي ته) هلكه دوي نه هتکړي، اویاسه .“
سپاهي چې د هغوي د لاسونو نه هتکړي، اویاسي نو تانبدار پاسي او
وائی، ”بنه مونږ ته اجازت ده تلے شو“ .

شان: . نه صېب داسي نه . تاسو د پاره ډودۍ تیاريږي . ډودۍ
اوخرۍ نوبیا ئې .

تانبدار: . نه خان جي ډودۍ به بیا شي . اوس دېرې بېړه کښي یو . یو
کېس راته بل ده هلتنه خان رسوؤ . بنه لارو درنه سلام عليکم .

د هغوي د تلونه پس ناظر هغوي ته وائی، ”یه هلكو تاواني چې د

ولار وو او هغه ته به یې و مې، ”بنه خان جي، ته خوار لسم پاس یې او زه یې خلورم پاس یم ماسره مقابله کو مې؟“ بیا به یې د جېب نه کاغذ او پن راولوستلو، په کاغذ به یې خه هندسي او ليکلے او هغه ته به یې و مې، ”دېخواګوره 133، 151، 410، 467، 565، دا پنځه هندسي دي. دا هره یوه هندسه د ابجدو په حساب یو یو نوم دے. ته راته دا اووايه چې د رومبې هندسي نه واخله تر پنځمي هندسي پوري ددے نه خه خه نومونه جو پېږي؟“ بیا به هغه توله ورڅ حساب کوو خو چې مسله به حل نشوونه نو په خندا کښې به یې ورته او و مې، ”زمانه ناپوره شو، او س راته په خپله اووايه“ توانی کاكا به په خندا شو او په خندا خندا کښې به یې ورته او و مې، ”نه خان جي، داسي نه، هله به درته و پم چې هارا منے“. نه شان هارا منلو اونه ورته هغه د دغه معې حل او بسولو.“ دا خبری به هغه وخت کېدي چې توانی کاكا د هغوي د تماکو بهتى کښې منشي وو د هغې نه پس نه د دوارو ليدل شوي وو اونه د سوال وجواب مقابله شوي وه. البته هغه ټولې خبرې او س هغه ته یوه په یوه يادېدي او د هغه په خفگان کښې به یې اضافه کوله. هغه ترناوخته پوري ویښ وو او په دغه خیالونو کښې ډوب وو. آخرې سترګي او لګېدي او اوده شو.

﴿دوبېه برخه﴾

شان چې د خپلورونو خوياندو سره کalam ته او رسیدونو د هغوي مور پلار د هغوي په راتلو باندې دې خوشحاله شو. د روغ جوړ او سلام دعا

دوی سره خه او کرو؟ پولبس له یې ورکرو؟ شان: نه پوليس له یې مه ورکوه. دومره به یې او و هي چې خان سره به نوربې ګناه هم او لپې. البته دوی نه دا وعده واخله چې تر خوتاوانی کاکانه وي راغلے تر هغې به د هغه د کور حفاظت هم کوي او د هغې صفائی او ختې لوتې به هم کوي. او که د هغه د کوريو خیز هم بې څایه شونو هغه به دوی بې څایه کړي وي. زمونې ملزمان به دوی وي. ناظر: هلکو د خان جي خبره مو وور بدې؟ که د غسې مو خوب سخه وي خو ډپره بنه ده ګینې پوليس له مو ورکوو. ستاسو خنګه خوب سخه ده. سیداجان: ناظر صېب پوليس له مو مه ورکوه چې تاسو خه وائې. مونږ د هغې منلو ته تیاريو که د هغه یو خیز بې څایه شونو مونږ مجرمان. د هغه د کور حفاظت به هم کووا لکه د خپل کور به یې صفائی ستهرائي هم کوو.

ناظر چې په هغوي بنه تو بې او ویستلے نو بیا بې د تلو اجازت ورکرو. د هغوي د تلو نه پس شان د توانی کاكا د کېس په باره کښې د ناظر نه تپوس او کرو. ناظر هغه ته د توانی کاكا د واقعې توله خبره او کړه. شان هم لکه د خپل پلار د توانی کاكا په افسوسناکه واقعې ډېر خفه شو. د ډلي نه پاسېدو او په دروند وجود او دروند سر کور ته روان شو. هغه په خپل بې پکښې سملاستو خود توانی کاكا په واقعې باندې دومره خفه وو چې توله شپه ډډې په ډډې او ختو را وختو خو خوب نه ور تلو. چې لږې سترګي به یې ورغلې نو هغه به ورته موسېدلے

نه پس هغه کاغذ قلم راواخستو او د آټېنګ د پاره یې پوره د یوې هفتې پروگرام جوړ کړو په دغه پروگرام کښې درومبې او دوبېمي ورځي پروگرام د کالام او د خواړ شاغرونو او مضافات وو. د درېمي ورځي پروگرام د باغ ډهيرى، د خلورمي پروگرام د بحرین، مدېن او د مضافاتو وو د پنځمي ورځي پروگرام د کانجو او فضاګت وو. د شپږمي ورځي پروگرام د مينګوري او سېدو شريف وو. د اوومي ورځي پروگرام د کبل او مضافات وو او په اتهمه ورڅ د هغوي واپسي وه. د هغوي درومبې ورځي پروگرام د باران په وجه اونشو او هغه ورڅ هغوي په خپلو بسترو کښې تېره کړه. په دوبېمه ورڅ هغوي پنځه واره د دغې علاقې د سيل د پاره اووتل. په اسمان ګوره ورڅ خوره وه. نري پخه هواچلبده او نري پونه ورپده. خه هغوي خوشحاله وو، خه داعلاقه خائسته وه او خه موسم ډېر خوشگوار او روماني وو. هغوي ته هريو خيز په مُسکا او خندا بنکارېدو. بالکل داسي لکه چې دغه شنې اونې، شنې غرونه او شنې واخه هغوي ته په مُسکا مُسکا هرکلې وائي. په دغه غرونو به هغوي ختل، کوزېدل، مخکښي تلل او یوبل سره به یې د ختو کوزېدو او منډو مقابلې کولې. هغوي ترناوخته پوري په دغه غرونو کښې ګرڅېدل. په دغه منډو تررو او ختو کوزېدو کښې هغوي ستري هم شو او اوېږي هم شو. هغوي چې د ګرڅېدونه پاتې شونو د واپسي اراده یې او کړه خو هغوي دومره لري تلي وو چې واپسي هم ورته ګرانه شو. یوه موقعه

داسي راغله چې سعدېي خوبالکل پل اولګوو او بنې په پخه کېنaste ده هغې په وجه هغوي هم هغې سره کېناستل. چې د هغې حوصله په ځای شوه. نوبیا د یولاس نه عاليې او نیوہ او د بل نه شان. د هغوي په سهاره په مزه مزه د ګرونو نه کوزه شوه. هغوي غونبېتل چې هغوي په هغه لاره واپس لارې شي په کومه چې راغلي وو خود هغوي نه د واپسي لاره غلطه شوه او خپل منزل ته د تلو په ځای په مخلاف اړخ روان وو. هغوي غونبېتل چې په روانه روانه کښې د چا نه تپوس او کړي خو په لاره کښې هيڅوک نه وو. بیادشان په وينا ټول یو ځائے کېناستل چې دمه به هم شي او که خوک لارو سه راغي نو د هغه نه به تپوس هم او کړي هغوي سره دا یره ملګري وه چې هسې نه شپه یې په ګرونو کښې راشي چې خومره خومره به وخت تېرېدو هومره به د هغوي وسوسې زیاتېدي اخرا هغوي ته لري د غر په سوکه یوه جينې بنکاره شوه چې د خشاك ګېډي په سرد غرنه کوزېده. د هغوي په ګرونو کښې د اميد پلوشي پېداشوي. لړه شېبه پس هغې پسې درې جينکې نوري هم بنکاره شوي. کېډه کېډه چې دغه درې وانه جينکې رومبې جينې پسې اورسيدي او خلور واره د خشاكو ګېډي په سرد هغوي په طرف روانې وي. د هغوي ستري ګېډي په هغوي لګېډلي وي. په دې دې کښې هغوي په هغه لاره رسمي شوي چرته چې هغوي ناست وو. رومبې جينې چې د هغوي خواله را اور سېده نو عاليې تربېنه د بازار تپوس او کړو.

اوکتل. هغه شان له ورغى او هغه ته ورترغاره وتو او ډېرہ شیبې یې خپلې سینې پورې نیولې وو. بیا یې ورته اوو مے، ”خان جي په ده غرونو کښې خه کوي؟“ شان په حیرانتیا هغه ته اوکتل اووئه وئیل ”څوک؟ تاوانی کاکا خونه یې؟“ هغه بیا مُسکے شو اووئه وئیل : بالکل یم خان جي، په ده غرونو کښې خه کوي خان جي؟ شان:: مونږ خود غرونو سیل له راغلي یو خوتة؟

تاوانی کاکا: تاسو د غرونو سیل له راغلي یې او مونږ پنائي له راغلي یو. شان د هغه نه خه تپوس کول غواړي خو هغه د هغه نه مخ اړه وي، فاروق او عمر سره ستري ملي کوي او بیا عاليې ته وائی، ته خنګه یې بې بې؟ مشره بې بې خنګه؟ بیاسعدیي ته ګوري اووائی، ”سعديه بچۍ خولویه شوې ده، خنګه یې بچې“ بیایوې لورته وائی، ”ورشه جینې د خیمي نه دری راټباسه چې دوي پري کيني او دمه شي.“

شان: نه کاکا، مونږ به درنه لار شو، د تاوانی کاکا بنځه د هغوي خواله راخي او تپولو سره ستري ملي کوي. تاوانی کاکا شان ته په مينه ناكو ستري ګوري اووائی، ”دَ تلو نوم مه اخله خان جي، چې څوک تلي دي نو بیانه دي راغلے. داسي رانه نشي تلے. اگر چه زمونږ ډوډي ستاسو د خوراک لائقه نه د خو هغه د چا خبر چې تالي ته مه ګوره، تندی ته ګوره.“ د هغه لور چې دری خوره کړي نو تاوانی کاکا هغوي ته وائی، ”تاسو تپول په دي دری کېښې، چې دمه شې.“ چې هغوي کيني نو د تاوانی کاکا یوه لور د منګي نه د او یو جام راډک کړي او هغوي ته وائی، ”

د سه تپوس سره هغه ګېډې په سر او درېدہ او د اوږدې تېرګے یې خپل ګېډې ته اړم کړو. د هغې او درېدې سره نورې جینکې هم هغوي سره او درېدې او هغوي ته یې ستري ملي او کړل. رومبې جینې چې د نورونه مشره بنکارېدہ، مسکې شوه او هغې ته یې اووې، ”مونږ پسې راخي، مونږ هم هغه پلو روان یو“. هغوي، هغوي پسې روان شو. په روانه روانه کښې د هغوي مخې له دوه لارې راغلي. جینکو لویه لاره پرېښوده او په نرۍ لاره روانې شوې. هغوي پسې هغوي هم روان شو. لېډ شیبې پس د غرونو په مینځ کښې یوه هواره ډاګه بنکاره شوه. په ډاګه کښې یوه خيمه لګېدلې وه او د خېمې مخې ته یوه زنانه نغري ته ناسته وه ډوډي یې پخوله. هغې نه لېډ فالصله باندي یوسپې د خشاك ګېډې ته ډډه وهله وه او پتې ستري ګې په زمکه پروت وو. جینکو چې د سرېونو ګېډې په زمکه او غور خول نو د نغري د غاري بنځې هم ورته اوکتل، سپې هم ستري ګې او غرولى او د ملاستې نه کېښاستو. هغه چې مېلمنو ته اوکتل نو مسکے شو او د مشرې جینې نه یې تپوس اوکړو. ”دا مېلمانه موډ چرته نه راوستل“ هغې په خپله لوپتې د مخ، سرنه د خشاك خاشي لري کولې او په دغه دغه یې کښې اووې، ”بابا د مېلمنو نه لارغلطه شوې وه. دوې م څان سره دلته راوستل چې لاره ورته سمه کړو.“ سپې پاسېدوا او هغې ته یې اوو مې، ”دېردې بنې او کړل لوري. دا مېلمانه زمونږ خانان او بیانې دی.“ د هغه په دې خبره تولو هغه ته

شان: نه تاوانی کاکا لاتراوسه م نه دی معلوم کړے.
تاوانی کاکا: دغه نومونه ته په تول عمر کښې هم نشي معلوموله.
دادا بجدو حساب دے خان جي، بنه نورومبی هندسه 133 ده. او دا زماددي مشرې لورڈ نوم ابجدي نمبر دے. دوپمه هندسه 151 ده او دا زماددي دوپمه لورڈ نوم ابجدي نمبر دے. درپمه هندسه 415 ده او دا زماددرپمه لورڈ نوم ابجدي نمبر دے. خلورمه هندسه 467 ده او دا زماددے خلورمې جيني دنوم ابجدي نمبر دے. (بیا هغه چپ شي)
شان (په بې صبری سره) "او 565 نمبر...؟"

دَتاوانی کاکا سترګې داوبنکونه ډکې شوي. په ډکو سترګو هغه ته گوري او وائي، "565 نمبر لاره ڈسپل نه بيله شوه... لاره، لاره".
شان: هغه نه ده بيله شوي تا په خپله ڈسپل نه بيله کړه.

تاوانی کاکا: هاؤ خان جي، هم دغسي ده، هغه یوه شبې چپ وي،
بيا وائي، "خان جي خفه نشي، تاته نه وي م خوهسي یوه عامه خبره
کوم چې دا غريب سړے خدا مې ولې پیدا کړے دے؟ او چې پيدا یې
کړونو بال بچ یې ولې ورکړو؟ ڈشمولو ڈپاره؟ ڈې ګپتی ڈپاره؟
غريب په غريبې کښې پيداشي، په غريبې کښې لوئې شي، بالغ
شي، ڈبال بچ پلارشي او په غريبي او شرمندگي کښې مرشي.
خوبعاضي بي ګپتې داسې وي چې مرګ هم ورله نه راخي. بي
خان جي، مرګ غواړي او نه راخي ورله... مرګ هم ترپنه کرکه
کوي. خان جي، دا بې ګپتې نه ده نو خټه دي چې خپله ماشومه لور

تاسو به تړې شوي يې. اویه اوڅکۍ چې تنده مو ماته شي". هغوي واقعي تړې شوي وو، هغې په واره واره تولو له اویه ورکړي. هغوي چې اویه اوڅکلې نو په ساه کښې يې ساه راغله. شان تاوانی کاکا ته وائي، "تاوانی کاکا ته دلتہ په ده مې غرونو کښې او سېږدے؟

تاوانی کاکا: هاؤ خان جي، چې دانسانانو نه نامېدہ شوم نود دے غرونو په لمنه کښې م پنائي واختسته. ده غرونو کښې سکون ده، قرار ده او خوشحالی ده. ده غرونو دا مخونه څکه توردي چې دوي ډه چا غمونه په خپل سر اخستي دي.

شان: دا جينکې ستالونه دی تاوانی کاکا؟ دشان په تپوس باندي هغه په خندا شو او دومره یې او خاندل چې سترګې یې داوبنکونه ډکې شوي. ده هغه په خندا شان په خان کښې کچه شو چې شايد هغه خټه غلطه خبره کړي وي. تاوانی کاکا چې خپلې اوښکې اوچې کړے نو بیا یې هغه ته اووسي، "هاؤ خان جي دا زمالونه دی" بیا یې لوښو ته اووسي، "یې جينکو، دلتہ راشی." هغوي تولې چې راغلې نو هغه ته مخامخ او درېدي. تاوانی کاکا شان ته اوکتل مسکے شو او وسے وئيل، "خان جي، کله چې زه ستاسو ڈتماكو په بهتي کښې منشي ووم نو مابه تانه ډيو خو هندسو تپوسونه کول. تاته یاد دي؟"
شان: بالکل ماته یاد دي. او هغه هندسي هم تراوسه پوري ماته یادي دي هغه داسي وي، 133، 151، 415، 467 او 565.

تاوانی کاکا: بالکل بالکل. نه نوتا هغه نومونه معلوم کړل.

نو اخري اسره م ستاسو کورني، و هم دغه لور 565 نمبر م خان سره کره او ستاسو کلي ته درغلم. هغه م تاسو کره او لېږله او په خپله حجري ته لارم. زماڈ قسمته نه مشرخان وواونه ته وسے. چي ستا تپوس م اوکړونو ناظر راته وسے چي، ”د هغه هیڅ پته نه لګي چي چرته ده“ چي دواړه واپس شو او ماپه لاره د لورنه تپوس اوکړونو هغې راته او وي چي ”بي بي زمانوم خان سره او ليکو او وي يې چي مشرخان راشي نوستانوم به د زکواه په رجسټر کښي او ليکي او ستاسو حاجت به پوره کړي“.

شان (عالیي ته) دغه جيني، واقعي کورته درغلې وه.

عالیه: هاو راغلې وه خونه باباجي کوروو، نه امې کوروه او نه ته کورو سے. البتہ ماڈ هغې نوم ليکلې ده.

شان: تا ډېره لاپروائي کړي ده عاليي.

عالیه: سوری شان، مالاپروائي نه ده کړي. ماتاله د رنگ درکولو کوشش اوکړو خوستا موبائیل بند وو.

تاوانی کاكا: نه خان جي دا ڈبي بي لاپروائي نه ده. ڈبي بي چي خه وس کېدو هغه يې کړي ده. زه ڈبي بي ډېره شکريه ادا کوم چي زمالوله يې عزت ورکړي دي. خوکوم کار چي الله نه کوي نو د هغه بنده به يې خه او کړي.

شان: که تاز ماڈ راتلو پوري په خپل کور پېسي راخسته وسے نوما به درله درکړے وسے. خو چي دا کاردے نه وسے کړے.

م دمورد غېرنه او شوکوله او خپله يوه حیام د خپلې بلې حیاد پاره د خپله لاسه د لاسه او نیوله او دبل په لاس کښي م ورکړه. هغه لورم ورکړه چې هغه لاما شومه وه، نیاز بینه وه او د خونپې دنیاد خونخورو د خونپو خولو او پنجونه خبر نه وه ... او بې خان جي، چاله م ورکړه ...؟ هغه چاله ... م ورکړه چې ... نه يې پېژنم او نه يې راته خا سه خائې په معلوم ده. ماچې ... ماچې ... هغه ... هغه سره ګاډي کښي کېنوله ... نو ... هغې ... ماته په غټيو غټيو ... او ... کتل، او ... او ... وسے وئيل، ”با ... با ... دا ... دا سپه سه حوك ده او ... او ماچرته بوئې؟ خان جي ... ماڈ هغې په تپوس باندي خان دا سه ... کون کړولکه چې زه د عمر ونو کون یم ... د هغې په قسمت کښي نه کالې وو، نه نوي جوره وه، نه يو موتې نکریزې وي او نه نوي کېږي وي. د هغې په خپو کښي هغه کېږي وي، د هغې په غاره کښي هغه جوره وه او د هغې په سر هغه لوپته وه کومه چې (هغه عاليي ته ګوته نيسې) کشر سه بي بي ورکړي وه ... او په هغه جوره کښي هغه لکه د ګوډي بنسکارېده.“ شان خپلې او بنسکې او چوي او هغه ته وائي، ”تاوانی کاكا، تانه هم غلطې او شوه. که تا باباجي ته یاماته وېلے وسے نو داسي به چري هم نه وو شوي.“

تاوانی کاكا: خان جي مونې په غریب اباد، خان اباد او میان کلي کښي هېڅوک پېښې نه دي. زه او بنسخه م ګرڅېدو او هر چاته مو خپل فرياد کوو خو چا هم زمونږ فرياد وونه ريدو. چې د نورونه ناپوره شوه

اوکرم. هغه د تاوانی کاکا بنسختي له ورئخي او هغې ته وائی، موري، ستاد لوپو خه خه نومونه دي؟ هغه خاندي او په خندا خندا کښي وائی: ”د مشره نوم حسینه ده، د دویمي نوم میمونه ده، د درېمي نوم شمع ده، د خلورمي نوم زینت ده او هغه چې لاره د هغې نوم کرشمه ده.“ شان چې د هغې خبره وورپدہ نو په خندا شو او تاوانی کاکا ته یې اووے، ”ستا معېمہ ستاد منت نه بغېر حل شوه“ دې سره تول خاندي او په دغه خندا خندا کښي هغوي روان شي.

﴿درېمه برخه﴾

په صباحه هغوي پنځه وانه ګاډي کښي کېناستل او د باغ ډهپري، سيل ته روان شو. هغوي چې هلته او رسپدل نو د ګاډي نه کوز شو او د سرک په غاره د باغ ډهيرى، نظاري ته او درېدل. باغ ډهپري، واقعي د ګلونو ډهپري، وه. شنه واخه د غرد لمني نه ترسو کو پوري رسپدلی او غورپدلي وو. په دغه شنه واخو باندې علاقائي څنګلې ګلونه داسي بنسکارپدلي لکه په شين قالين چې ځامې په ځامې رنګين ګلونه پراته وي. دغه نظاره هغوي ته داسي بنسکارپدلي لکه په یولوپي کاغذي شيت چې فطرت په خپل لاس د شنوواخو، شنواونو، رنګين ګلونو، سپینو تکرو، په هواکښي د التونکو مرغو، لولکو تېټنکو یوه حسینه نظاره جوره کړي وي او د هغوي کتنې ته یې په مُسکا مُسکا په دواړه لاسه نېولے وي. شان د فطرت ده شهکارته ډېره شبې ګوته په خوله وو. بيا یې هغوي ته په مُسکا اوکتل اووے

تاوانی کاكا: کور کوم دهه خان جي، زما خپل کور نیشته، زه د کوندي خور په کور کښي او سپدم او زر روبي، میاشت م کرايه ورکوله د هغه بنسخه راخې او هغه ته وائی، ”دا خت د دې خبرونه ده په خپله هم ژاره او دوي هم خان سره ژروسي، ډودي تياره ده، لاسونه اووینځي چې ډودي او خوری.“
شان: نه موري ډودي نشو خورلے ناوخته ده خو درنه.

تاوانی کاكا: نه خان جي نه، ماډپره موډه ستاسو په تالي غوره خورلے ده دا یو وخت مونږ سره سپوره او خوری. د جوارو ډودي ده او د دهه غرونو ساګ ده. په غونډه به یې او خورو. شان هدو بله خبره اونکړه تول په غونډه کېناستل او بنې په ګډه یې ډودي او خوره. ډودي نه پس شان مسکے شو او تاوانی کاکا ته یې اووے، ”بنه کاكا مونږ به درنه او س لار شو. خو په تلو تلو کښي راته د هغه معېمی حل او بنيا يه کومه چې تاماته وېلے وه.“

تاوانی کاكا (په حیرانتیا) کومه معېمہ خان جي؟
شان: د ابجدي نومونو معېمہ کومه چې تاماته وېلے وه.
تاوانی کاكا (خاندي) بنه بنه. داسي نه خان جي، مخکښي خپل هار اومنه نو هله.

شان: نه تاوانی کاكا، هار چرې هم نه منم، چې په هار منلو شوه نوبیا دې وي. اخر به چرې دا معېمہ حل شي. او ګينې ستانه د تپوس خه ضرورت ده د معېمی حل موجود ده زه به د موربې بې نه تپوس

عمر اندازه لکوله . کله به یې د یو بیالوجست غوندې د ګلونو د نازکو پانو او رنگونو معائنه کوله او په دغه کتو کتو کښې به د هغه خیال ډېر لري لاړو . دی سره د هغه جمالیاتي حس بپدار شو او د بپدارې دو سره یې داسي غزونې او کړے چې د تخیل په کمند د شاعري دنيا ته او رسپدو . د شاعري ملکه د حسن په تخت ناسته وه او د رنگ وي په غازه یې خپل سنگار کوو . هغې چې هغه ته او کتل نو مسکۍ شوه . هغه لا د هغې د حسن په تماشه ووا په خپل ذهن کښې یې د هغې د تعريف د پاره توصيفي الفاظ لقول چې د هغه په موبائل رنگ راغي . رنگ راتلو سره د شاعري ملکه غې به شوه ، د هغه د تخیل کمند او شلې دو او هغه خپل زور حالت ته واپس شو . هغه چې کړنګدلے موبائل او چت کړو او نمبر ته یې او کتل نومُسکے شو او په مُسکا یې اوو سه ، ”هيلومائي ډير پلوشي ، خنګه یې“ ؟

پلوشه :.. ته کوم خائے یې شان ، زه تاسره لیدل غواړم .

شان :.. زه ډېر لري يم پلوشي ، فی الحال زما او ستا ملاقات نشي کېدے .

پلوشه :.. ملاقات نشي کېدے ؟ خه مطلب ؟ ته چرته یې شانه ، زه تا سره لېدل غواړم ، او س او په د مس ساعت .

شان :.. زه په سوات کښې يم پلوشي . د باغ ډهپري په غرونو کښې م یو ګټ ته ډډه وهلے ده او داروماني موسم انجوای کوم .

پلوشه :.. مانه بغېر به موسم خنګه روماني شي او خنګه به یې

وئيل ، ”راخې ، چې دا سینرۍ انجوای کرو“ . دې سره هغه مخکښې شو او هغوي ورپسي روان شو موسم ډېر خوشگوار وو . د نمرستره څلېده ، خندېده او پې قېده . نسيم په يخو وزرو ځنچې تېښولې او خندولې ، هره خوا د ګلونو خوبې وړمي او د مرغو دلاوې د نغمې وي زېر سري بوراګان ، رنگېښې نولکۍ او برګۍ چرګۍ تېښکې په ګلونو پېږدي ، کېناستې او د یو ګل نه بل ګل ته تلي راتلي . د فطرت هره یوه پېزونه د ډالي په شکل کښې لاس په نامه ولاړه وه او هغوي د دغه نازولو او د دغه نازک مخلوق نیولو پسې منډې وهلې . په دغه منډو تړو رو کښې هغوي خواره شو او په ګرڅېدو ګرڅېدو کښې سپین تکرته او رسپدل . د چينې او یه د غرد سوکې نه په مختلفو لارو بههپدي ، ډېر په تېزی سره لاندې په یو غت ګټ پريوتي او د دغه ګټ نه بیا د پونې په شکل کښې لاندې ورېدي . د نمر په رنا کښې دغه پونه داسي صفا بنسکارېده لکه چې د رنگونو باران ورپوي . دغه تولې او یه په یو ډنډ کښې غونډېډي او په مختلفو لارو په شنواخو کښې پېټي پټي خورېډي . فاروق ، عمر ، عاليه او سعدیه هلته ورغلل ، د تکر او یه بې په موتو کښې نیوپي او په یو بل به یې ويستې .

شان د هغوي نه بیل شو مه ووا په خپل سُر کښې خان له ګرڅېدو ، کله به یې کانيې راخستل او لکه د یو جیو لاجستې به یې د هغوي کربنسو ، رنگونو اور ګونو ته کتل او په هغې به یې غور کوو . کله به یې د غر کنتورز Contours شمېرل او د هغې نه به یې د غرد

شان: شان: Oh, come on please. رائخه کښه پلیز، پلوشه چې د هغه په خنګ کښی کېنی نو هغه ته په مُسکاګوري او وائي، ”اوسموس خنګه دے“؟
شان (مسکے شي) اوسموس خوشگوار هم دے، مزیدار هم دے، خوندور هم دے او بختور هم دے.
پلوشه: دېره ګېله م درنه کېږي شان. ته یواخے راتلے او ماته دے او نه وسے؟

شان: یواخے نئه یم راغلے. ماسره توله کورنی ده. مورپلارم مخکښی راغلی دی او دوه رونه او دوه خوياندی ماسره راغلی دی.

پلوشه: داخو دېره بنئه خبره ده ستاسو Stay چرته ده.

شان: موږ په کalam کښی په خپله بنګله کښی ډهپره یواوته؟
پلوشه: ماسره مور راغلی ده او موږ دلته په رست هاؤس کښی ډهپره یو.

شان: مېډم تاسره دلته راغلی ده؟

پلوشه: نه شانه، د هغې طبیعت بنئه نه وونو هغه په خپله کمره کښی پاتے شو اوستاسو تبر؟

شان: مورپلارم کalam کښی پاتې شو او رونه خوياندی م هغه دی د تکر په خواکښی راغونډ شوی دی او خپلو کښی لوبي کوي.

پلوشه: اوه، Fantastic، شانه زه هغوي سره ليدل غواړم پلیز.

شان: اوسموس نه چې ستا اوزمالوظ قول پوره شي نو هله.

انجوای کړے . Rubbish .

شان: هاټپلوشي، ستاخبره بالکل رشتیاده. موسم خوشگوار ده خو مزیدار نه دے تانه بغېر هرڅه پیکه سیکه او بې خوندہ بې رنګه دی.“. په دیکښی د وړمویوه چې راشی او د هغه په مخ دانه وانه شي هغه ته چې د خوشبوئی احساس او شی نویوه لویه ساه اخلي او د خولي نه یې بې اختیاره اوخي، ”اوه مائی ګاډ“

پلوشه: What happened ، خه اوشو شانه؟

شان: (خاندي) پلوشي ما د موسم د بې ذوقی ګيله کوله چې د خوشبوئی یوه مسته چې راغله او زما ګيله یې ختمه کړه.

پلوشه: دغه خوشبوئی زه انجوای کولي شم؟ زمامطلب دے چې زه ستا په خنګ کښی کېناستي شم.

شان (په حیرانتیا) زما په خنګ کښی؟ خه مطلب؟ ته چرته یې؟
پلوشه: زه ستا شاته ولاړه یم.

شان: زما شاته؟ هغه پاخي او ډېر په توندي سره چې شاته ګوري نو هغه واقعي د هغه شاته ولاړه وي او خاندي. د هغه د خولي نه بې اختیاره اوخي، ”اوه مائی ګاډ“، ته دلته یې؟ زما په زړه کښی د مخکښی نه پرته وه چې د وړمو دغه چې تانه بغېر د بل هيچانشي کېدې.

پلوشه: په ما طنز کوئے؟

شان: چري هم نه بلکه دا حقیقت دے.

پلوشه: دناستي اجازت نه راکوئے؟

پلوشه: تئه ترائي کولے شے خوزه انتظار نشم کولے.

شان: داخو مینه نشوه، بې انصافي او خود غرضي شوه.

پلوشه: دانه بې انصافي ده او نه خود غرضي ده بلکه دازماړمان دے او د دے پوره کول تا په څان منلے دي.

شان: زهه د منلونه انکارنه کوم خو هسي دا وېم چې که دا ځل اونشي نوبایا ګينې بیا.

پلوشه: چې اخترتې شي نونکريزې په دېوال او تې په دغه بیا بیا کښې به عمرونه تې شي او زما اړمان به خاړې اېږي شي. سوری.

شان: پلوشي که تئه زما انتظار نشي کولي نوزه تانه هیڅ ګيله نه کوم. تاته اجازت دے تئه خپله لاره بیلولې شي.

پلوشه: دادے خاطر خو بیا د پاره دasicي خبره اونکرے پليز.

شان: دیو اعلیٰ تعلیم یافته شخصیت باوجود تئه د حقیقت نه ولی انکار کوي. که ستا په زړه کښې بل خه وي نوماته صفا صفا او وایه پليز.

پلوشه: صفا خبره داده شانه چې زما رومبې او روستۍ مینه تئه او صرف ته يې. خوزمونې توله کورنۍ د سی اېس اېس افسران دي. زه غواړم چې زما شریک حیات د هغوي نه کم نه وي بلکه د هغوي د پاره یو مثال وي. چې زه په تافخر کوم او تئه په مافخر کوئے، بله دا چې مونږ دواره یو بل ته محتاج نه یو او بنې خوشحاله ژوند تبره وو.

شان: وعده ده؟

پلوشه: وعده ده.

پلوشه: لوظ قول پوره شي؟ خه مطلب؟

شان: مطلب دا چې ستا اړمان يعني زما سی اېس اېس او شې.

پلوشه: او هېس، زما اړمان، سی اېس اېس. بنه داراته او وايې چې پرچې دې خنګه او شوې؟

شان: بنه دی، ډېرې بدې نه دي او ستا خه پوزیشن دے؟

پلوشه: ډېرې اعلیٰ، زما د توقع عېن مطابق.

شان: خه شکر دے چې تئه مطمئنه يې.

پلوشه: زما کامیابي یقیني ده خوستاله خوا مایوسه شوم.

شان: زماله خوا مایوسه کېږه مه پلوشي. پاس فیل امتحان سره تړلي خیزونه دي. په دوو کښې به یو کېږي، پاس یا فېل.

پلوشه: د فېل نوم په ما بدلگي. زما په مخکښې دasicي خبرې مه کوه پليز. د ناکامي تکے زما په ډکشنري کښې نېشته. کامیابي، کامیابي او س بس کامیابي، نورهیڅ نه.

شان: پلوشي نه په ګړه ګړه وېلخوله خوب بدېشي او نه د کامیابي په ګردان کامیابي ملاوې دې شي. دې د پاره د بنې کارکردگي او د ریالستیک اپروچ ضرورت دے. ستاد خوبونو په ډکشنري کښې به د ناکامي تکے نه وي خوزما په پړکتیکل ډکشنري کښې دغسې تکي ډېردي. او که بالفرض زه فېل شوم نوبایا؟

پلوشه: بیا دا چې لارې او خوب دے او تو مې شو مې (خاندې)

شان: او هې مائې ګاډ، دومره په شارت نو تیس؟ بیا ترائي نشم کولے؟

شان:.. چې وعده ده نوبایا به مقابله کو و خو صرف د پاس کبدونه بلکه په تاپ تهري کښې دراتلو.

پلوشه (مسکۍ شي) ? Is it so dear ?

شان:.. Yes , it is so my dear ، دي سره هغوي دواړه په خنداشي. په خندا خندا کښې د هغې ګل پانې شونډې جُدا جُدا شي ، په خوله یې د غابنسونو څلا شي او په مخ او انټکو یې د سپرلي د رنګونو ګډا شي . په دغه خندا خندا کښې هغه هغې ته وائي ، ”پلوشه، تئه چې خاندي نو د جنت درېچې کهلاو شي او حوري ستاد خندا تماشي ته او درېږي ”.

پلوشه : حوري؟ ولې زئه د حوري نه کمه یم خئه ؟

شان: اوه نو، چرې هم نه بلکه هغوي ستاسهپلی دي، دي سره هغوي بیاخاندې . د هغوي دغه خندا لاجاري وه چې د هغه رونه خوباندې د هغوي خواله راغلي هغوي تولو پلوشه سره روغ جور اوکړل . د پېژندګلونه مخکښې عاليه مسکۍ شوه او شان ته یې اووې ، ”وئي لالاجي ، تئه پت پت کارونه کومې او مونږ نه خبرو مې“؟ شان(مسکے شي) ولې ليونې ماخه کړي دي چې ته م خبر کړے نه یې؟ عاليه : تامونږ له بابي خوبنځه کړے ده او مونږ نه د مې پتې ساتلے ده (تول خاندي).

شان: اوه ليونې داستا بابي نئه ده . دازماد یونیورستې ملګري ده . سعدیه: ولې ڈيونیورستې ملګري بابي نشي جورپدې؟ (تول خاندي).

شان (خاندي) جورپدې شي ولې نشي جورپدې په خوله دې امين شه (تول خاندي)

پلوشه: خئه ده اووسي ، خه خئه (هغه شان د غورونه نيسې)

شان:.. پلوشي، که تئه زما په امين غصه یې نوزه به خپل الفاظ واپس واخلم . عاليه:.. نه لالاجي نه ، داسي او نکړے (تول خاندي) ... پلوشه په خندا خندا کښې د هغه غور پرېږدي .

عمر: لالاجي ، تئه زرزرسي اپس اپس او کړه چې بابي کورته راولو . شان(خاندي) واه ، واه ، ده لیونې ته لا او ګوره .

فاروق: مونږ تول لېونې سهی خو بابي کورته راوله .

شان:.. زئه خو وېم چې او س یې د لاس نه او نيسې او خان سره یې کورته بوئي .

عمر: داسي نه لالاجي ، مونږ تول به د پولی مخې ته ګډا پرو .

عاليه: بس ، بس ، نوري توقعي تقالی بند ... راځه خوري چې او ګرڅوو ، عاليه هغه د یو لاس نه نيسې او سعدیه یې د بل لاس نه او په مزه مزه یې خان سره د تکر خواله بوئي ، هلته هغوي کله پت پتېونې کوي او کله د او بوجنګ کوي ، شان په ګډو ملګرو کښې یواځې پاتې شو . هغه په مسکا مسکا هغوي ته کتل او خوشحالې دو . پلوشه په رومبي ملاقات کښې هغوي سره دومره بلده

شوه لکه چې د هغوي د عمرونو ملګري وي . هغوي ترناوخته پوري لوبي کولي . نئه پلوشي د هغوي نه جُدا کېدل غونښتل او نه هغوي

ه..ه..هبلو، شه..شه شان.
شان: پلوشی موربی بی خنگه ده؟
پلوشه: شه...شه...ان، هـ...هـ...هـ... هغوي ته...ته هارت اتيک
شومه ده.
شان: اوه مائي گاه، حوصله اوکره پلوشی پليز، ريلپكس پليز. ته
کوم خائے یې?
پلوشه: شان. زـ..زـ په الشفا هسپتال اسلام آباد کبني مورسره یم
...ایمر...ایمر جنسی وا...واره کبني یم.
شان: ژاره مه پلوشی حوصله اوکره پليز. زـ درـخـم، نوري خبرـي به
بـيا اوـکـرو.
پلوشه: نـهـشـانـ، زـموـنـ پـهـ وـجـهـ خـپـلـ خـانـ پـهـ تـكـلـيفـ کـبنيـ مـهـ اـچـوهـ
...تـاسـوـ ...تـاسـوـ خـپـلـ تـورـانـجوـايـ کـريـ ...اوـهـنـ عـالـيـ اوـسعـديـيـ
سرـهـ ماـپـهـ نـنـىـ وـرـعـ دـمـلاـوـپـدـوـ وـعـدـهـ کـريـ وـهـ خـودـ مـورـ ...دـ مـورـ دـ
بيـمارـيـ پـهـ وـجـهـ ماـخـپـلـهـ وـعـدـهـ پـورـهـ نـکـريـ شـوـهـ مـاـدـ پـارـهـ دـ هـغـويـ نـهـ
معـافـيـ اوـغـواـرـهـ پـليـزـ.
شـانـ: دـاـسـيـ هيـخـ خـبـرـ نـيـشـتـهـ پـلوـشـيـ . That,s o.k. دـيـ سـرـهـ هـغـهـ
موـبـائـلـ بـندـ کـروـ اوـکـورـتـهـ لـارـوـ. پـهـ کـورـ کـبنيـ یـيـ عـالـيـ اوـفارـوقـ سـرـهـ
خـبـرـ اوـکـرهـ خـپـلـ گـاـهـ یـيـ هـغـويـ تـهـ پـرـپـنـسـوـدـوـ اوـدـ پـلـارـ پـهـ کـبنيـ
کـبنيـ اـسلامـ آـبـادـ تـهـ روـانـ شـوـ.

★★★

پـرـپـنـسـوـدـهـ خـوـ دـ سـبـاـ دـ رـاتـلـوـ پـهـ وـعـدـهـ تـرـينـهـ هـغـيـ رـخـصـتـ وـاخـسـتوـ. پـهـ
کـاـديـ کـبنيـ کـبنيـتـهـ اوـرـسـتـ هـاؤـسـ تـهـ روـانـهـ شـوـهـ.
پـهـ سـبـاـ دـ هـغـويـ دـ بـحـرـينـ اوـ مـديـنـ دـ سـپـلـ پـروـگـرامـ وـوـ عـالـيـ اوـسعـديـيـ
تـهـ دـ وـعـدـيـ مـطـابـقـ دـ پـلوـشـيـ دـ رـاتـلـوـ اـنتـظـارـ وـوـ. هـغـويـ تـرـناـوـختـهـ پـوريـ
دـ هـغـيـ لـاريـ تـهـ کـتـلـ خـوـ چـيـ هـغـيـ رـانـغـلـهـ نـوـ بـياـ وـرـتـهـ عـالـيـ کـالـ اوـکـروـ
دـ کـالـ نـهـ مـعـلـومـهـ شـوـهـ چـيـ دـ هـغـيـ مـورـ مـېـلـمـ شـهـنـاـزـ بـېـگـمـ نـاجـوـرـهـ.
شـوـيـ دـهـ اوـپـلوـشـيـ هـغـهـ دـ شـپـيـ شـپـيـ الشـفـاـ هـسـپـتـالـ اـسـلامـ آـبـادـ تـهـ
بوـتـلـيـ دـهـ. دـ هـغـيـ پـهـ دـهـ اـنـکـشـافـ تـولـوـ رـنـگـونـهـ اوـوـهـلـ. دـ شـانـ بـنهـ
مراـوـيـ شـوـهـ. دـ بـحـرـينـ مـديـنـ پـروـگـرامـ يـيـ فـارـوقـ تـهـ اوـسـپـارـلـوـ اوـپـهـ خـپـلـهـ
بـهـراـوـوـتـوـ. هـغـهـ يـوـهـ شـيـبـهـ بـهـرـگـرـخـبـدـوـ اوـپـهـ گـرـخـبـدـوـ گـرـخـبـدـوـ کـبنيـ بـهـ
دـ هـغـهـ پـهـ زـرـهـ کـبنيـ دـاـ خـيـالـ رـاتـلـوـ چـيـ پـلوـشـيـ هـغـهـ دـمـورـ دـبـيـمارـيـ نـهـ
ولـيـ خـبـرـنـکـروـ؟ هـغـيـ هـغـهـ تـهـ کـالـ ولـيـ اوـنـکـروـ؟ اوـکـهـ عـالـيـ هـغـيـ تـهـ
کـالـ نـهـ ويـ کـريـ نـوـ کـېـدـېـشـيـ چـيـ هـغـويـ هـلـوـ خـبـرـ شـوـيـ نـهـ ويـ. بـياـ
يـيـ پـهـ زـرـهـ کـبنيـ رـاغـلـهـ چـيـ کـېـدـېـشـيـ دـ هـيـ مـورـ سـيرـيسـ وـهـ اوـپـهـ دـيـ
وجـهـ هـغـهـ دـ هـغـهـ خـبـرـولـوـتـهـ جـوـرـهـ نـشـوـهـ. بـهـرـحالـ هـغـهـ پـهـ زـرـهـ کـبنيـ
جـوـرـهـ کـرـهـ چـيـ اوـسـ هـغـهـ لـهـ پـکـارـديـ چـيـ هـغـيـ تـهـ کـالـ اوـکـريـ، دـ هـغـيـ
دـ مـورـ بـيـمارـ پـرسـيـ اوـکـريـ اوـدـ هـغـيـ اوـدـ هـغـيـ حـوصلـهـ اـفـزـائـيـ اوـکـريـ. دـ هـغـهـ
خـيـالـ هـمـ دـدـمـهـ مـحـورـنـهـ تـاـوـيدـوـ اوـلـکـهـ دـ مـقـنـاطـيـسـ دـسـتـنـيـ اـخـرـهـمـ پـهـ
دـغـهـ خـاـيـهـ اوـدـرـبـدـوـ. پـهـ دـهـ عـرـضـ هـغـهـ مـوبـائـلـ اوـچـتـ کـرـوـ اوـ هـغـيـ
تـهـ يـيـ کـالـ اوـکـروـ. دـ هـغـيـ لـهـ خـواـيـوـزـرـغـونـسـ اوـازـ رـاغـيـ،"

پلوشه: بنئه نه ده شانه . په ICU کښې پتې سترګي پرته ده .

شان: زه تاسره ملاوې دېشم پلیز ؟

پلوشه: دراتلو تکلیف مه کوه شان . په موبائل به رابطه ساتواو تاسو به د حالاتو نه خبروم .

شان: داخو ډېره بې مناسبه ده چې تاسره د ملاوې دونه بغږ واپس لارشم .

پلوشه: ته چرته بې شان ؟

شان: زه ستامخي ته ولاریم .

پلوشه: زما مخي ته ؟ ”دې سره هغه موبائل بنده وي او خپلې مخي ته گوري . هغه چې هغه اووینې نو مسکۍ شي، پاسي، هغه له ورځي او ورته وائي، ”بدل دے واحستو“ ؟

شان: نه پلوشي بدل نه دے اخستے خوتې په سوچ کښې ډوې وي او مانه غوبنتل چې تا پستېرب کړم . په دې وجه م تاسره په موبائل رابطه اوکړه ... بنېه مورېي بې خنګه ده ؟

پلوشه: بنئه نه ده شانه . په ICU کښې وينټي لېټرته پرته ده . ”د

هغې په سترګو کښې غټې اوښکې راشي . شان چې د هغې اوښکو ته اوګوري نو وائي ، ”اوه نويو . ته خو ډېره بهادره جينې وي .

دومره بزدله ولې شوي . ریلېکس پلیز ریلېکس“ . هغه خپلې اوښکې اوچوي او هغه ته وائي ، ”شانه، داسې معلومېږي چې زما مورد ډېر لې وخت مېلمنه ده .“

شانه: نه پلوشي نه . داسې مه وابه پلیز . داسې د مایوسی خبری مه

﴿څلورمه برخه﴾

د ماسپخین دوہ بجي وي چې شان الشفا هسپتال اسلام آباد ته او رسپدو . هغه چې د اړمجنسي په انکوائري آفس کښې تپوس اوکړونو معلومه شوه ورته چې هغه په ICU کښې ده . هغه ډېر په ICU ته ورغۍ . هلته ډېر ګنه ګونه وي . پلوشه د ICU مخې ته په یو بینج ناسته وي او په خپل خیال کښې ډېر لري تلي وي . د هغې په لیدو هغه مسکے شو خود هغه مسکا ډېر زرختمه شوه څکه چې هغه ته د هغې په مخ د خفګان د تاثراتونه داسې معلومېده لکه د خپل وریځ نری پرده چې د سپورډۍ په مخ خوره شوي وي او د هغې څلا خه حده پورې تته شوي وي . هغه نه غوبنتل چې د هغه په ناګهانه ورتلوا او تپوس کولو هغه مضطرب شي . هغه د خپل خائے نه واپس شو او په لېر فاصله باندي یو خواته غلے او درېدو او د هغې د مخ د تاثراتو اندازه یې اخسته . ګن خلق راتلل او تلل خو هغه نه خو ځېدہ او نه پاسېدہ . هغه لکه د یوې حسینې مجسمې په خپل خائے ناسته وي او په ناسته ناسته کښې د خیال په دنيا کښې ګرځېدہ . هغه یوه شبېه ولار وو، بیا یې موبائل او چت کړو او هغې ته یې رېنګ او کړو . د رېنګ ورتلوا سره هغه د سوچونو او فکرونو د دنيانه اووته او خپلې دنيانه واپس شوه . هغې موبائل او چت کړو او وي وئيل ”هېلو شان خنګه یې“ ؟

شان: زه بنئه یم پلوشي خود مورېي بې حال راته وايد . هغه خنګه ده ؟

معذرت اوکرو او د شونلو په سريي غلبي غوندي "سورى" اووسي. دي
نه پس هغوي ډېره شبېه خاموش وو. په دغه خاموشى کېنى به کله
کله هغى هغه ته اوکتل او خه وبلو ته به يې خوله جوره کړه خو چې
هغه به ورته اوکتل نو هغى به تربينه بیامخ واره وو. د هغوي زړونو په
څپلو کېنى په خاموشه ژیو خبری کولے خود هغوي په خولونه
راتللى. هغوي دواړه لا په څپلو خپلو خیالونو کېنى ډوب وو چې د
شان مخي ته درې کسان او درې دل او درې واړو په یو وخت کېنى اووسي
، "لالاجي سلام عليکم".

شان چې هغوي ته اوکتل نو په حېراتنيا کېنى مسکے شو اووسي
وئيل، اوه، تاسو، تاسو دلته خنګه راغلي لپونو، په دي درې کسانو
کېنى یو د هغه رورفاروق وو او دوه د هغه خوياندي عاليه او سعديه
وه. دشان نه پس هغوي پلوشي سره روغ جور اوکړل او د هغى نه د
مورد بيمارۍ په حقله تپوس اوکرو. هغى ورته په مايوسه لهجه
کېنى اووی، "دعا ورته کوي ګلونو، بنې نه ده".

عاليه: چې زمونږ په دعا کېږي نو اوس به هم دعا اوکرو او بیگاه له
به مونږ د هغى د سرنفلونه کوو، بیاتول لاسونه او چت کړي او د
هغى د روغ صحت د پاره دعا کوي. د دعا نه پس شان د هغوي نه
تپوس کوي، "تاسو بغیر اطلاع خنګه راغلي... تاته وي ملیونی"
(هغه عاليي ته گوته نيسى)

عاليه: ستاد غلطې سزا مونږ ته راکړي شوه لالاجي.

کوه پليز. ستا موربى بي به ژوندي وي، ستاد پاره او تاسو تولو د پاره.
پلوشه: ته رشتيا وائے شانه.

شان: زمازره دا ګواهي کوي چې موربى بي به ژوندي وي. زه د الله
نه د هغى د لوې او خوشحاله ژوند دعا غواړم او اميد کوم چې زما دعا
به ضرور قبلېږي... هسي د موربى بي په حقله داکټران خه وائى؟
پلوشه: داکټران ترهغى هیڅ نشي وېلے چې هغه په هوش کېنى
نه وي راغلې. چې هغه په هوش کېنى راشي او د هغى مکمل
چېک، اپ اوشي نو هله به پته لګي.

شان: د موربى بي د بيماري اطلاع تاخپل ابو، رونو او خپلوانو له
ورکړي ده؟

پلوشه: څپلوانو له م نه ده ورکړي او ابو او رونو سره م رابطه ساتلي
ده خوهغه چې شي او مخکېنى هیڅ اونه وېلې شي. شان په بي
صېرى، سره د هغى نه تپوس کوي، "خو خه؟ تاخه؟ وېل غونېتل خو
چې شوي؟"

پلوشه هغه له هیڅ جواب ورنکړي البته د هغى سترګي یو خل بیا
ډکي شي او په ډکو سترګو د مايوسى په نظر هغه ته ګوري. هغه
سترګې چې مسکابه پکېنى ګډا ګانې کولې اوس پکېنى د
مايوسى تيري بشکاري. هغى په چې خوله یوه شبېه هغه ته کتل
خو بیا یې تربينه مخ واره وو. شان پوهشوه چې ضرور داسي خه خبره
شته چې د هغى په وجه هغه خاموشه ده. هغه په خپل تپوس

عالیه دَپرس نه یو کاغذ را او پاسی او شان ته وائی، ”لالاجی، دا خپل امانت دے واخله، مونږ درنه څو.

شان (کاغذ ته ګوري) دا خټه دي؟

عالیه: لالاجی دا بېنک چېک دے. ابو پرې دستخط کړے دے او وسے یې چې خومره پېسې یې پکارو یې خان له دے راؤ باسي. شان خاندی او په خندا خندا کښی وائی، ”اوہ، زما او بنياري خورې. ته خومره رحم دله یې؟ (خاندی)

عالیه: لپساعت مخکبشي لیونی ووم او چې چېک م ورکړونو او بنياره شوم (خاندی)

شان: او سڑه په خپلې غلطې پوه شوم. شکريه ابو، شکريه امۍ او ستاسو تپولو شکريه. که چایې، ډودې ته موژړه کېږي خو ايسار شي ګينې ځی خان رسوي.

فاروق: نه لالاجی هرڅه مو په لاره کړي دي. نور نشو ايسارېدي. دې سره تپول دشان او پلوشي نه اجازت اخلي او رو انېږي. ده ګډي د تلو نه پس شان پلوشي ته وائی، ”پلوشي، کله کله یو خیال په زړه کښي راشي او هغه کار ډېر په اسانه او شي“.

پلوشه: او کله کله یو ډېر اسان کار په ډېر دعا ګانو هم نه کېږي.

شان: بالکل هم داسي ده. یوساعت مخکبشي زما په زړه کښي دا خیال راغي، چې زړه کلې ته لارشم او خپل چېک بک راؤرم خود دغه تکلیف نه خُدا ډېر په اسانه خلاص کړم او چېک دلتہ راغي، شان

شان: زما د غلطې سزا؟ خټه مطلب؟

عالیه: دلتہ د راتلو نه پس ابو ستاتپوس او کړو. مونږ ورته د پلوشي بې بې د موربې بې د بیماری او ستاد تلو خبره او کړه. ابو او امي ډېر خفه هم شو او غصه هم شو. خفه د هغې په بیماری او غصه ستا په بې تپو سه تلو شو. ابو وسے چې زر تر زره هغه له خان اور سوی، د پلوشي بې بې د مور پوبنتنه او کړي، که هلتہ هغوي سره پاتني کېږي، خو ډېر بنه د ګینې واپس رائحي. بنة لالاجی مونږ ته خټه حکم دے؟ پاتني شو او که واپس لار شو.

شان: اوه لیونی، دا هسپتال دے، سرائے نه دے چې کډې پکښي واره وي او خپې او غزه وي. البتہ یو کس یعنی ته یاسعديه که پاتني کېږي، نو ډېر بنه ده... ستا خټه خیال دے پلوشي؟

پلوشه: نه شانه، دوی له تکلیف مه ورکوي. دوی پر پرده چې خپل توران جواړ کړي. تاسو ته اجازت دے تلې شي.

سعديه: ابو هم دا وسے چې هغوي او ويني نوزر رائحي. شان (خاندی) تاسو تپول لپو نیان یې. پوبنتنه خو په موبائل هم کېډې شو.

فاروق: پوبنتنه په موبائل کېډې شو خولیدنه نشوه کیدي.

عالیه: بنه لالاجی، اجازت دے، لار شودرنه؟

شان: هاؤ تاسو لار شى، زړه دلتہ یم. چې موربې بې په هوش کښي راشي نوزه به اطلاع درکړم.

پلوشه (خاندی) بیاخو به دقسمت په حال هم پوهېږي؟

شان: نه جي، دغه رتبې ته لانه یم رسیدلے. دقسمت په حال صرف دقسمت مالک پوهېږي، نور هېڅوک نه.

پلوشه: بنې چې دا خبره ده نوزماد خبرې وضاحت اوکړه.

شان: وضاحت بهم کړئ وو خو په تایربزم چې خفه رانه نشي.

پلوشه: که تئه سنجیده یې نو چرې هم نه.

شان: بنې نو تئه د خپل ابو اورونو په دا دلتہ راغلې وي. تاهغوی ته د موربې بې دبیماری اطلاع ورکړه خو هغوي معذرت اوکړو. داسې د که نه ده؟ بله دا چې هغوي تاته اووسي چې د پیسو فکر مه کوه.

تئه خپل کار او چلوه بیا به گورو. داسې د که نه ده؟

پلوشه: اوه مائی ګاډ. انسان او علم غېب؟

شان: دا علم غېب نه دے بې بې بلکه د هغه صورت حال وضاحت دے چې ته یې پړیشانه کړي وي.

پلوشه: دا معلومات تاته خنګه او شو؟

شان: ما خودرته مخکنې اووسي چې دا د زرونو خبرې دی او ستاد مخ د پړیشانی هره کربنه د دی گواه ده.

پلوشه (خاندی) اوس زما په زړه کښې خټه دي؟

شان: اوس ستازړه خوشحاله دے او زمادزړه شکريه ادا کوي.

پلوشه: شان ته خو واقعي هغه خبرې کوئے کومې چې زما په زړه کښې او پې رأوري.

هغې ته چې بک نیسي او وائی، ”پلوشی ماسره خپل ATM کاره شته. دا چې بک ابو ستاد موربې بې دبیماری د پاره رالپېلے ده. دا قبول کړې پلیز.

پلوشه: ماته پته ده شانه، زړه په هر څه پوه شوم. دا چې بک زماد امانت په طور خان سره کېږه پلیز، شان مسکے شي او وائی، ”د پېړه بنې ده.“ د هغه د مسکا په جواب کښې هغه هم مسکي شي او په مسکا مسکا کښې هغه ته وائی، ”شانه، لپ ساعت مخکنې تازمانه دابو او زماد رونو د اطلاع په باره کښې تپوس کړئ وو خود د خپلې خبرې د وضاحت په باره کښې زړه چې پاتي شوې ووم. او س زړه غواړم چې تاته د هغې وضاحت اوکرم.“

شان: نه جي د پېړه شکريه. ستاد وضاحت ضرورت نیشته. ماته وضاحت شوئے ده.

پلوشه (په حیرانتیا) تاته وضاحت شوئے ده؟ تئه د زړه په حال او د زړه په پتیو خبرو هم پوهېږي؟

شان: بالکل پوهېږم خود نور چانه، صرف ستاد زړه په حال احوال او ستاد زړه په پتیو خبرو.

پلوشنې: اوه امېنګ. واقعي داسې ده؟

شان: پلوشی، هغه خومینه نشوه، هسې لوېې توقي شوې چې زړه، زړه ته حال او نه وائی، زړونه خپلې کښې خبرې او نکړي او زړه د زړه په خبره پوه نشي.

شان خاندي او په خندا کښي وائي ، ”دانهه ده چې زما خبرې دروغ نشوې“ .
پلوشهه : شانه ، ستاتولي خبرې رشتيا دي خو که ستا خبرې دروغ هم
وي نو ماورته دروغ نشوې پلي څکه چې تئه یونېک او همدرد انسان یې
شان : دنېک او همدرد نه علاوه نور څئه نه یم ؟ دې سره دواړه یو بل ته
اوګوري او خاندي .

شان : که یوه خبره م درته بله اوکړه نو نوره به هم حیرانه شي او هغه دا
چې تاسره او موربې بې سره چې څئه روپې . وي هغه تاد سېکورتې
په شکل کښي د هسپیتال انتظامی له ورکړي . داسې ده که نه ده ؟
پلوشهه : بالکل هم داسې ده خو ... ”شان د هغې د خولې نه خبره
اخلي او وائي ، ”د خو ، پېلو ضرورت نیسته . داتولي خبرې زمازره
ته رارسېدلې دی .

پلوشهه (خاندي) شان ، تانه خوزما یره او شوه . که زما په زړه کښي ستا
خلاف څئه خبره راشي نوبیا ؟
شان : اول خو داسې کېډي نشي او که بالفرض اوشي نوبیابه زموږ
زړونه ، زړونه نه وي بلکه یو موټې موټې غونبه به پاتې شي . دې نه
علاوه نور هیڅ نه .

پلوشهه : شان ، تاچې زما د ابوا او رونو په باره کښي څئه اووسي ، دا
بالکل صحې ده . څئه موده مخکښي زما ابوا د سېکرترې دفاع د
پوست نه ریتمائرشو می او اوس هغه دیو این جی او The
دائرکټر دی او یو وفد سره امریکې ته تله
دی . زما یورور طارق شاه خپلې بنېخي سره کېښې ته تله دی او
نعميم شاه یو کورس د پاره برطانيي ته تله دی . دلته صرف زړه او زما
مور پاتې شوي ده . ماتولو سره رابطي کړي دی . تولو ماله تسلی راکړے
ده خودراتلو نه یې معذرت کړے دی . البته تولو راته وېلے دی چې د
پېسونه فکر مئ کوه . ته کار او چلوه بیابه ګورو . دا خبره ده شان .

﴿اووم باب﴾

ترډمے مابنام وو چې عالیه رور خور سره کalam ته او رسیده. د رسیدو سره هغې خپل مورپلار ته د تلو راتلو هلتہ د ایسارې د او شان او پلوشی سره د لپدو کتو توله خبره په خوند خوند تپره کړه. د هغې خبرې او سوالونه جوابونه د ماسخونه پوري جاري وو. د ماسخونه د ډودی او نمانځنه پس هغې د مطالعې او تې وي تولو مصروفیات شاته کړل او د خپلې وعدې مطابق یې د پلوشی د مور شهناز بېگم د صحت یابې. د اپرې نفلونه شروع کړل. فاروق، عمر او سعدیه هم هغې پسی ورغلل او هغوي هم د هغې په حق کښې نفلونه او دعاګانې شروع کړي. ترناوخته پوري هغوي الله ته په زاري وو او په عجز و انکسارې سره یې هغې ته دعاګانې کولي. هغوي یو په یو تول لارل سملاستل خو عاليه لالګيا وه نفلونه یې کول. شپه د نیمی. نه اوختې وه خود هغې زړه لا مطمئن نه وو. د کلام او د خواړ شاعاقونه د ګیدرانو او نورو څنګلې څناورو او ازاونه په غرونونه کښې کړنګېدل او په خاموشه فضا کښې خورېدل خو هغې نه یې دعا غوبنټه. ستړې کېدې بلکه یو الله ته په سجده وه او د هغې نه یې دعا غوبنټه.

پلوشی سره د هغې لیدل دوہ څله شوي وو. په رومبې څل یې ورسه نیمه ورڅ تپره کړي وه او په دویم څل یې ورسه لس دولس منته تپري کړي وو خو دا ملاقاتونه هغې ته داسي بنسکارېدل لکه چې د هغې د عمر وونو ملګري وي. هغې چې د خپل رور شان د پاره د کومې جینې

انتخاب کول غوبنټل، هغه تول خائست او تولی خوبی. د پلوشی په شخصیت او د هغې په ذات کښې ظاهري او باطنی طور موجود وي. هغه د شایان په انتخاب ډپه خوشحاله وه. هغې دا غوبنټل چې په هره طریقه چې وي خو چې هغه کور ته راولي، هغه د هغې بابي شي او هغه خپل رور له د دغه بشکلي ناوي د راوستو مبارکي ورکړي. هغې غوبنټل چې د هغې خدمت او کړي، هغې سره توقی ټقالی کوي او هغه د هغې د بابي په روپ کښې د هغوي د کور مېرمنه شي. د روروالي او خوروالي، نه علاوه د شان تول رونه خویاندي د هغة بنې ملګري هم وو او هريوبه په زړه کښې وي چې هغه د هغة یا هغې دے. د دغه تولو مينه محبت په خپل څاۓ وو خود عاليې خبره نوره وه، څکه چې هغه د هغة د بچپن ملګري وه. د هغوي مشری کشري صرف دوہ کاله وه. هغوي چې وارډه وونو په خپل کښې به یې لوبي هم کولي او جنګ جهګړې به یې هم کولي. ساعت کښې به یې کچې وه او ساعت کښې به یې متېي وو. چې خومره خومره هغوي لوئېدل هومره هومره د هغوي جنګ جهګړې کمېدي او مينه یې زیاتېده. اوس د هغوي مينه انتها ته رسیدلې وه. هم دغه وجهه وه چې د هغة د خاطره یې پلوشه په سرکړو له او زړه پوري یې نیوله. دغه رنګي د هغې د خاطره یې د هغې د مور د پاره شپه رونه کړه. د شپې روستې پهرو، د کور تول خلق په دروند خوب اوډه وو خو هغه وينه وه او د شهناز بېگم د صحت یابې. د پاره یې په کچکول لاسونو

ته تلل غوبنتل خود هغې د خوب په وجه پاتي وو. چې هغه وښه شوه او ناشته یې او کړه نو بیا یې تولو ته د شهناز بېگم د صحت یابې زېرمه ورکړو. د هغې، رونه او خور د مرد خوشحاله شو هغوي عاليه فضائیت په تلو مجبوره کړو او هغوي فوري طور د چکر پروګرام جوړ کړو. د شان د غېرم موجودګۍ په وجه د هغوي مور طاهره بې بې هغوي سره تلو ته تياره شو. د عمر او سعدی په مشوره باندي هغوي خان سره د ډوډۍ او رو اراده او کړه خکه چې د کالام د غردونو او د باغ ډهبری په چکروکښې هغوي ته د اولېږي تجربه شوي وه. عاليې او سعدی په ډوډۍ تiarه کړو او فاروق او عمر ګاډے تiar کړو. چې دا هر خه مکمل شونو هغوي تول په ګاډي کښې کېناستل او د فضائیت په لورروان شو. فاروق ګاډے چلوا او مورور سره په فرنټ سیت کښې ناسته وه. په لاره عاليې او سعدی په ډپلوشی د رومبې او دوېم ملاقات خبرې بیا شروع کړي او یوه یوه خبره به یې خو خوڅله کوله. په دغه خبرو خبرو کښې هغوي فضائیت ته او رسیدل.

هغوي چې د ګاډي نه کوز شول نو سپینه پونه ورپدہ او نری. يخه هوا چلپدہ. د چینو رنبې او به په لختو او نالو کښې به پدې او په مستې مستې په خکته تلې. د غردونو په لمنه کښې ګډې بزې سرپدې او تر لري پوري خوري وري ګرڅبدې. هغوي هم په دغه وادی کښې خواره شول. پونه لا ورپدہ چې د نمر سترګه او خلپدہ. فاروق او عمر چې دا نظاره او لیده نو چغې یې کړے، ”هله د ګیدر واده د مس“. د

دعا غوبنتله. هغه لا په دغه دعا کښې مصروفه وه چې د هغې په موبائل د شان له خوارېنګ راغې. د هغې د هېللو سره هغة او وسے، ”عاليې او ده ويښه“؟ عاليه: . وښه ووم لالاجي. د وعدې مطابق مډپلوشی بې بې د مور بې بې د پاره دعا غوبنتله.

شان: . بنې لپونې، ستادعا قبوله شو هډپلوشی مورې بې په هوش کښې راغله.

عاليه: . رشتیا لالاجي؟ شان: . هاو عاليې، بالکل رشتیا. هغه نه صرف په هوش کښې راغله بلکه موښ سره یې خبرې هم او شوې.

عاليه: . ستادے هم مبارکې شي لالاجي او پلوشی بې بې له هم زما له خوا مبارکې ورکړه.

شان: . هغه لا مصروفه ده ګښې ستاخبرې به ورسره شوې وي. خير ستا له خوابه زهه مبارکې ورکړم. تئه پروا مهه کوه. او س او ده شه لې اړام او کړه.

عاليه: . خوب چرته راخې لالاجي، مخکښې د خفگان په وجه نهه راتلو او سه د خوشحالې په وجه نه راخې، دې سره د هغې موبائل بندشي. هغه موبائل یو خواته کېږدي او د الله د احسان په بدله کښې یوه لويه سجده لګوې. بیاپاسې او په خپله بستره کښې خوشحاله خوشحاله سملې. د تولې شپې د شوګیرې نه پس هغه تر غرمې پوري په دروند خوب او ده وه. فاروق، عمر او سعد یې فضائیت

پوهبدل چې دغه زلمے خوک دے. البتہ د هغۂ د مسکانه معلوم پدھ چې هغه هر خوک چې دے خود هغوي خپل سړے دے. هغوي لاپه خپل خپل خیال کښي د هغۂ پېژندګلو لټوله چې هغۂ دستړګونه چشمی لرے کړے او طاهري بي بي ته یې په مسکا اووسي، ”حاله زۂ دے اوئه پېژندم؟ زۂ ستاخورئے عارف یم. عاليه مسکي شوه او په چغه یې اووی، امي داعرفو بهائي دے“. طاهري بي بي چې د عاليې د خولي نه د عرفو بهائي تکي وورپدل نو مسکي شوه، په مسکا کښي یې هغه بشکل کړوا ورته یې اووی، ته خو بالکل بدل شوے یې زويه، د پېژندونه اوتسے یې.“.

عارف: هاؤ حاله عمر سره بدلون لازمي خبره ده. ته دے بتار سترګي ته اوګوره دا خومره بدله شوي ده (هغه خاندي او عاليې ته اشاره کوي).

عاليه (مسکي شي) او عرفو بهائي، دادے خاطر خوکه بیا دے ماته بتار سترګي اووسي نوبئه به نه وي، د هغې په دهمکي طاهره بي بي او عارف دواره خاندي) بیاورته طاهره بي بي وائی، ”چرته یې زويه؟ خټه کاروبار کوے؟

عارف: حاله زۂ په ارمي کښي کپتمن یم او دلتہ په کبل کښي ډیوتي ده.

طاهره بي بي: ډېره نښه ده زويه خدا دے لوے سرے کړه موردي خنګه ده زويه؟

نمر په پلوشو کښي د پونې وریدونکي خاځکي او په ګډو، بزو پراته خاځکي لکه دبلورو څلېدل او خندېدل. فاروق، عمر او سعدیه خواره شواو عاليه مور سره د یوی اونې لاندي او درېده. دوارو په مسکا مسکان ظاري ته هم کتل او هغوي ته یې هم کتل. لړه شبې پس د هوا چپو د اسمان فرش په خپلوا وزرو جهارو کړوا د وریځي نوم نشان پاتے نشو. چې پونه او درېده نو مور او لور د اونې د سائبان نه بهر شوې او په ګرڅدو ګرڅدو یو بهپدونکي لختي له ورغلې او د رنډ او بيو د تماشي د پاره په غاره کېناستي. په سپینور نو او بيو کښي یې د مختلف رنګونو کاپو ته کتل او د هغوي خائست ته پسخېدل.

بيا عاليې متې او نغښتې، پائينځي یې او چتې کړي او لختي ته ورکوزه شوه. په لپو لپو کاني یې د لختي نه راویستل او په غاره یې اېښو دل. چې بنه ډېر کاني یې جمع کړل نو بیا دواره کېناستي، یو یو کاني به یې را خستو د هغې ساخت، رنګ، کربنو او رګونو ته به یې ډېره شېبه په څير څير کتل او بيو خواته به یې اېښو دو. هغوي لاپه دغه مشغولا وو چې د هغوي خواکښي خوک او درېدل او هغوي ته یې سلام او کړو. هغوي د سلام جواب ورکړو او چې په ناسته ناسته یې هغۂ ته او کتل نو هغه په سپین پېښت شرت کښي ملبوس د او ویشت اته ویشت کالو یو وضع دار او خائسته زلمے وو. د هغه په سترګو لائت ډارک چشمې وي، په مخ یې مسکا و او په غاره کښي ګلابي تائی زانګېده. هغوي ورته حېران کتل خو په هیڅ نه

د هغې په دې خبره دواړه مسکي شي اوډ هغوي نه روانېږي . چې لې مخکنې لارل نو او درېدل . عارف ، عاليې ته اووسي ”عاليې تاماته د خاله په مخکنې عرفو بهائي ولې اووی؟“

عالیه : اوه ، تئه زمانه په دے تکي خفه شو سې يې ؟ سوری عارف بهائي ” .

عارف : بیا عارف بهائي ؟

عالیه : ولې ستانوم عارف نه دے ؟

عارف : زمانوم عارف دے خو عارف بهائي نه دے .

عالیه : تاخو مخکنې د بهائي په تکي اعتراض نه وو کړے ؟

عارف : مخکنې بیله خبره وه او اوس بیله خبره ده . زه د بهائي دا تکي په بل تکي کښې بدلوں غواړم . ستاخنګه خوبنځه په او شرمېږي ، مسکي شي اووائي ، ”ماخپله خوبنځه ناخوبنځه په مورپلار پېښې د ماسره دا خبری مه کوه“ . دې سره هغه د هغه د خوانه روانه شي او خپلي خور او رونو له خان اور سوی . هغه چې هغوي له اور سی نو هغوي سره په لوبو کښې شامله شي او عارف په مُسکا مُسکا هغوي ته گوري .

سائره بی د طاهري بی بی کشره خوروه ، هغه په حیات آباد کښې او سپده او طاهره بی بی په ملک آباد کښې وه . عارف چې ورکوتے وونو مور سره به کله کله ملک اباد ته تلو او هلتہ به یې خو خو ورڅي تېرولے . دغه رنګي شان او عاليه چې واره وونو هغوي به

عارف : بنه ده خاله ، ماسره راغلي د هغه ده ولاړه ده مونږ ته گوري او خاندي ، عارف د مور طرف ته اشاره کوي . طاهره بی بی چې هغې ته او گورې نو مسکي شي اووائي ، ”تاسو هم لکه زمونږ سېل له راغلي يې“ ؟

عارف : نه خاله جې مونږ ستاسو ليدوله راغلي يو . کalam ته درغلي وو خوماما جي وسے چې تاسو فضا ګټ ته تلي يې ، هغه نورخه هم وئيل غونبتل خو چې د هغه مور سائره بی بی راغله نوډ هغې په وجهه هغه چپ شو . دواړه خوياندي ډېره موده پس یو خا سے شو سے . هغوي دواړه یو بل ته ورترغاري وتبې او ډېره شبېه غاره په غاره وي . د هغوي روغ جوړ چې او شونو بیا یې عاليې خپلي سینې پوري نیولې وه او په شابه یې تپوله . بیا یې هغه بنکل کړه او خان سره یې خواکښې او دروله . عارف په مُسکا مُسکا طاهري بی بی ته اووسي ، ”خاله زه دو هڅله په تاسو تېر راټر شوم خوتاسو خپلو کښې دasicې سرونې ورکړي وولکه چې خه اهم مسله باندي غورکوي“ . طاهره بی بی د هغه په خبره خاندي اووائي ، زویه مونږ د کانه دې ښکلا په تماسه کښې دasicې بوخت وو چې ستا په تلو راتلو پوهنمشو“ ، عارف عاليې ته گوري اووائي ، ”عاليې تاولې خوله تړلې ده“ ؟

عالیه : چې ته خولې له وار ورکړے نوزه به خوله او سپرم . سائره بی بی چې د هغې جواب ووری نو خاندي او په خندا خندا کښې وائي ، ”لوي شو ، بالغ شو خو خوي خصلت یې لا هغسي د ما شومانو ده“

شرمېږدہ مه خان مور کړه زویه ”دغه رنګي کوم تالي به چې په سائره بې بې خوره اولګېدونو هغه به یې د خپلې مخې نه اوچت کړو، عالیې ته به یې کېښودو او ورته به یې اووي، ”داتر کاري او خوره لوري، ډېره مزېداره ده“. یو خو څله چې چې طاهري بې بې او سائري بې بې د غسي او کړل نو فاروق مسکے شو. عالیې ته یې په مُسکا او کتل او وسے وئبل، ”کچھ تو ہے جکل پرده داري ہے“ - د هغه په کنایه تول مسکي شول خو هېچا هېڅ جواب ورنکړو.

﴿دويجه برخه﴾

د پلوشي مور شهناز بېگم د اېمرجنسي د LCA نه د کارډیالوجي انسټیتوټ یوې خصوصي کمرې ته منتقل شوې وه او هلتہ د هغې علاج روان وو. د هغې حالت په بنې کېدو وو او ورڅ په ورڅ پکښې بهتری راتله. هغه چې ترڅو پوري په ھسپتال کښې وه نو پلوشه او شان ورسه هم په دغه کمره کښې پاتېکېدل. شان د هغې په تیمار داری کښې نه صرف شامل ووبلكه د هغې په خدمت کښې د پلوشي نه دوه خلور قدمه وراندې وو، اېکسري، ECG او نورو تېستونوله به بو تلل راوستل هغه کول، د هغې دارو درملو پسې به منډه هغه کوله، د هغې د خوراک خخاک لوازمات به هغه پوره کول او چې خومره خومره به وخت تېرېدونو د هغه په خدماتو او جذبه ایشار کښې به اضافه کېده. چې هغې به لېټخ او کړونو د پلوشي نه مخکښې به ورته هغه ولار وو او که نور کار به یې نه وونو د هغې په

هم مور سره حیات آباد ته تلل او چې کله به هغوي یو خاکې شونو بیا به یې خپلو کښې لوبي کولے. دا تول د یو تالي او یونغری خلق وو خود وخت تېرېدونو هغوي په خپلو تعليمي سرګرميو کښې او دژوند په نورو هلو څلوا کښې داسي اونختل چې مخه یې بدله شوه او اښتنه پونښنه او تله راتله صرف د هغوي مياندو ته پاتې شو. هم دغه وجهه وه چې عارف خوکاله پس هغوي سره لیدل او کړل. عالیې چې فاروق او عمر ته د عارف او د سائري بې بې د راتلو خبره او کړه او د لاس په اشاره یې ورته عارف او بندونو هغوي تول د غرنه کوز شو او د هغه ستري مشي له ورغلل. ټولو هغه سره په خندا خوشحالی روغ جور او کړل. د هغه د ستري مشي نه پس هغوي ترور له ورغلل او هغې سره روغ جور او کړل. هغوي ډېره شبېه ولار وو او د خپل ماشوموالی د لوبو ټوقو او زړو قیصو تماشو خبرې یې کولې. په دغه خبرو خبرو کښې طاهري بې بې هغوي ته اووي، خئې بچو درې خوره کړئ چې ډوډی او خورو.“ د هغې خبره په هغوي ډېره بنې او لګېده او تول ګاډي له ورغلل. چادری خوره کړ او چاپه درې ډوډی او لګوله. بیا تول په خوشحالی خوشحالی ډوډی ته کېناستل. هغوي ډوډی هم خوره او خپلوا کښې یې خبرې هم کولې خو عارف او عاليه بالکل خاموش وو او د ”اچھې چوں“ ګوندي په ادب ناست وو. د ډوډی خورلوا په دوران کښې طاهري بې بې به هر غوره تالي د عارف مخې ته ايسنودو او ورته به یې وېلي، ”دا واخله زویه،

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

مړه موردوباره ژوندی شوې وي. هغه د ډبرې خوشحالی نه د ICU نه بهرا اووته چې شان له مبارکي ورکري خو هغه په خان پوهنشوه او دزيری د پیغام ورکولو په خاۓ هغه ته ورتغاره وته او ورته یې اووې، ”بارک شه شانه، زما امي په هوش کښي راغله.“ د هغه د مبارکي خبره لاد هغه په خوله و چې هغې د لاس نه او尼يو، خان سره یې ICU ته بوتلو، د مور مخي ته یې او دروو او مورته یې په مُسکا اووې، ”امي داشان دے. زماد یونیورستي، کلاس فېلواو ملګرے.“ دې خبرې په اوږدو د هغې په ستړګو کښي خلا او په مخ یې مُسکاراغله. د هغې د مُسکا په جواب کښي هغه هم مُسکے شو او هغې ته یې په مينه مينه کتل. هغې په خپلو ضعيفو لاسونو کښي د هغه لاس او尼يو او خو خو خله یې بنکل کړو. د هغه د لاس په بنکلولو، شان نه زياته پلوشه خوشحاله شوه اوږد عمل په توګه یې هغه ته په مُسکا مُسکا کتل. د هغې په دغه خوشحاله کتو کښي ډبر زېري، د مينې پېغامونه اوډ مستقبل اميدونه وو.

شهناز بېگم تر ډپر حده بئه شوې و هغه کښاستي پاسېدي هم شو، ګرڅبدې هم شو او واش روم ته په خپله تلي راتلي هم شو خو هغوي هغه ګرڅبدو ته یواځې نه پرېښوده. او شان یاپلوشي او کله کله د مينې په طور دواړو به په کمره کښي ګرڅوله. کله به چې هغې د شان په اوړه لاس کېښودو او هغه به ګرڅوله نو هغې ته به دا احساس اوشولکه چې هغې د خپل کشرزو مې نعيم شاه په اوړه لاس

بستره به یې لاس و هلو او ګونجې به یې هوارول. هغوي شې په دوه برخو کښي تقسيم کړي وه. د رومبي، نيمې شېپې ډيوتې به پلوشې کوله او روستۍ شې به هغه و هله. چې هغه به په بېد کښي وونو پلوشې به د مور خواکښي په کرسې ناسته وه او چې هغه به په بېد کښي وه نوشان به ورته ناست وو اوډ هغې نګرانې به یې کوله. هغه توله دنيا هېره کړه او پوره یوه هفتنه یې هغې سره تېره کړه. شان او پلوشې دوه کاله په یونیورستې، کښي کلاس فېلوز هم پاتې شوې وو، خو خو خله یې یو په یو ناسته ولاړه هم شوې وه او یوبل سره یې په مختلفو موضوعاتو خبرې هم شوې وې خو په دې یوه هفته کښي چې هغوي د کومو ازمائشي مرحلونه تېرشو اوډ یو بل په ذات کښي یې چې نظریاتي یا عملی طور خټه او لېدل هغه د هغوي د مستقبل د پاره یوه خوشگواره، اميد افزا او دېریا تجربه وه. هغوي په خپلو زړونو کښي د مستقبل زوجیت تسليم کړي وو. په یو تالي کښي به یې خوراک کوو، په یو ګلاس کښي به یې او به خکلې او لکه د دوو مئینو به یې رومبي، نورې، د یو بل خولي ته نیوې. هغوي دواړو سره د خبرو کولو او اوږدو د پاره کافي وخت وو. هم دغه وجهه و چې هغوي دومره بې تکلفه شوې وو چې په زړونو کښي یې هیڅ خبره پته پرې نښوده. د هغوي دا بې تکلفي د هغه شېپې نه شروع شوې وه کله چې د هغې مور په هوش کښي راغله، هغې چې ورته او کتل نو هغې ته داسي محسوسه شو له که چې د هغې

د بجلی، په رنځای کېښی د هغې په بنو کېښی انختی اوښکې لکه د شبنم څلپدی او د هغې په مخ پرتی اوښکې لکه د کهکشان بنسکاریدي. دواړو په چېرانتیا یوبل ته داسې کتل لکه چې د هغې د اوښکو په حقله د یو بل نه تپوس کوي. هغوي دواړه ډېره شېبه یوبل ته کتل خو په هیڅ نتيجه اونه رسپدل. چې اوښو نو پلوشه تیته شوه او د خپلی لوپتې په پسکي یې د هغې اوښکې اوچولې. په دغه اوچولو اوچولو کېښی د هغې سترګي اوغرپدې. پلوشې په بې صبری سره د هغې نه تپوس اوکړو، ”ولې امي تکلیف دے زیات شو دے خه؟“ د هغې په تپوس د هغې انختی شونډې په نړۍ مسساکا بیلې بیلې شوې اویوه شېبه پس یې په پس پسو کېښی اووې، ”نه لوري هیڅ نیشتہ زه نئه یم.“ پلوشه: ”اودا اوښکې؟“ پلوشې هغې ته په سوالیه نظر اوکتل. د هغې په تپوس هغې، هغې ته اووې، ”ددې اوښکو زما د زړه تکلیف سره هیڅ تعلق نیشته.“

پلوشه: .امي، ضرور داسې خټه خبره شته دي چې د هغې په وجه تاته تکلیف دررسیدے دے. امي که ته د ابو یازامنو په وجه خفه یې نو هغوي سره زما خبرې شوي دي. هغوي تول صحې سلامت دي او ستاد روغ صحت ارزومند دي. هغوي تاسره خبرې کول غوبنتل خو د ډاکټر د هدایت مطابق مادغسي اوښکې شو...امي، ابووې چې ”امي له دي تسلی ورکړه او زما د طرفه ورته د نیکو پیروزونو پېغام

ایښې وي او هغې یې گرڅوي. دغه شان، شان به هم داسي محسوسوله لکه چې د هغې خپلې مور د هغې په اوږد لاس اینښې وي او هغې یې گرڅوي.

هغوي به ډودی، ته هله کېناستل چې مخکښې به یې هغه مره کړه، هغې له به یې دارو ورکړل او هغه به یې اوده کړه. یوه ورځ د هغې د اوډه کېدونه پس هغوي د ماسخون ډودی، ته کېناستل او د معمول مطابق یې د یو بل خولې ته ړومبې، نورې، اونیوپې نو په دغه وخت کېښې ناګهانه د هغې سترګي اوغرپدې. هغې چې هغوي ته اوکتل نو په خوله یې هیڅ اونه وي البته سترګې یې پتې کړي. دې نه پس به هغې د هغوي ډودې، وخت سارلو او چې کله به هغوي ډرومبو نورو تبادله کوله نو هغې به لیدله. هغې به ورته اوکتل او بیا به یې سترګې پتې کړي. یوه ورځ ډودې خورلونه پس چې پلوشه د هغې بېل له ورغله او هغې ته یې اوکتل نو د هغې سترګې پتې وي خود دغه پتېو سترګو د بنو نه د اوښکو نرمې زیم و تو او د هغې د سترګو او اننګو ترمینځه په نشېبې خایونو کېښی د ورو ډنډو کو غونډي جمع کېدو. هغې چې د هغې د اوښکو دا منظر او لیدونو رنګ یې تک زېر شو او زړه یې لکه د شګو د کمرا او خوپدو. هغې په یړه یړه شان ته اوکتل. هغه پوهشو چې ضرور خټه داسې خبره شته چې د هغې په وجه هغه پېښانه ده. هغه ډېر په تېزی سره د هغې خواله ورغۍ او چې د هغې د مور سترګو ته یې اوکتل نو وارخطا شو.

شہناز بېگم :.. دا هر خټه زه وینم ګورم . دېکنې ھیخ شک نیشتہ خو د هغه باره کېنې ستا خټه رای ده ، د مور په تپوس د هغې په مخ د سرخی .
شوخي راشي او هغې ته وائی ، ”امې ته دasicي تپوسونه ولې کوي؟“
شہناز بېگم :.. دasicي تپوسونه ځکه کوم چې زه ستا موریم او هره مور د خپل او لاد د خوشحاله مستقبل په باره کېنې بنې سوچ کوي، د هري مور دا خواهش او کوشش وي چې د هغې او لاد خوشحال او د سیالانو سره سیال وي .

پلوشه :.. امي هغه یونېک ، شریف النفس او همدرد انسان دے .

شہناز بېگم :.. د خپل مستقبل په باره کېنې ستا هغه سره خه وعده وعیدخونه دے شوے .

پلوشه :.. شوے دے امي .

شہناز بېگم :.. زما د اجازت نه بغیر؟

پلوشه :.. سوری امي .

شہناز بېگم :.. چې پلا را ورنې دے د مینځ نه اوو تل نوتة د خپل مخ سرشوی او خپلې فېصلې په خپله کوي؟

پلوشه :.. امي ، ما فېصله نه ده کړي ، فيصله به تاسو کوي . ماصرف

وعده کړي ده او هغه هم په دے شرط چې هغه به سی اپس اپس کوي .

شہناز بېگم :.. او که د هغه سی اپس اپس اونشي نوبیا به د خپلې وعدې خلاف ورزی کوي؟ معلومه نه ده چې هغې به مخکنې نور خټه خټه تپوسونه کول خودېکنې داکتر راغۍ . هغه پسپی شان هم

ورکړه او ورته وايه چې زه به دې یو خو ورڅو کېنې درشم ”.

شہناز بېگم :.. نه لوري دا خبره نه ده ...؟

پلوشه :.. چې دا خبره نه ده نو خټه خبره ده چې د هغې په وجہ ته پریشانه یې؟ دasicي معلومېږي چې ته زمانه خټه خبره پتیول غواړي؟ شان غلې غوندي د هغوي له خوانه روانيېږي . پلوشه چې هغه په تلو اووینې نو ورته وايی ، ”تئه چرته خے شانه؟“

شان :.. زه به درنه او هم چې تاسو خپلې ذاتي خبرې او کړئ ، هغه چې بهراوخي نو پلوشه مورته وايی ، ”امې شان بهرا اووتو ، اوں ماته حال اووايې پليز“ . شہناز بېگم هغې ته په څېر څېر ګوري او وائی ، ”لوري شان خنګه هلك دے؟“ هغه د هغې په تپوس مُسکى شي او وائی ، ”بنې هلك دے امي ... بنې تعلیم یافته دے ، په یونیورستې کېنې لکچر دے او بنې خاندانې هلك دے .

شہناز بېگم :.. دې نه علاوه د کردار په لحاظ خنګه دے؟ ”د مور په تپوس هغه او شرمېډه ، سترګې یې خکته کړي او وې وئيل ، ”امې ، د هغه د کردار تپوس زمانه ولې کوي؟“

شہناز بېگم :.. د هغه د کردار تپوس تانه ځکه کوم چې ستاکلاس فېلو هم پاتے شوے دے او ستا ملګرے هم دے ، پلوشه سنجیده شي او هغې ته وائی ، ”امې د هغه د کردار د دے نه لوې ثبوت خټه کېدے شي چې هغه خپل تپول مصروفیات شاته کړي دي او ستا خدمت ته یې ماسره شپه ورڅو کړے ده“ .

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

ستا تعلق لاتراو سه شته . تپوس کولې شم چې ستاد تعلق خە نوعیت دے ؟ (د هغې د خولي نه ايله دغه تپوس اوتو او پلوشه د دارو بوتل په لاس کمرې ته دننه شوه . هغه د دارو بوتل په شېلې کښې اړدي اویوخواته خاموشه او درېږي) .

شان : مېډم د کلاس فېلوز نه علاوه موښ دواړه بئه ملګري هم يو .
شهناز بېگم : بئه ملګري ؟ ... دیوی نامحرمي جینې او نامحرم زلمي ترمینځه تعلق ته دشک په نظر کتلي شي، ستاخه خیال دے ؟
شان : ”ستا خبره صحی ده مېډم خو ...“ شهناز بېگم د هغه د خولي نه خبره اخلي او وائي ، ”د خو، اګر مګر، چونکه چنانچه ګنجائش نیشتہ . سائنتېفک جواب راکړه او ماته صفاتا او واي هې چې ستادې سره خە تعلق دے او د ملګري تا انه ستاخه مطلب دے ؟

شان : د ګستاخي، معافي غواړم مېډم خوصفا خبره داده چې زړه دی سره مينه کوم .

شهناز بېگم (په بى، صبری، سره د هغه خبره پېړکوي) ”دا خوصفا ظاهره ده چې د خپلې مينې د خاطره په خان دومره سختې تېرو می ... زما خدمت کو می او دا خوشحالو می خوستاد مينې نوعیت خه دے ؟“
شان : بخنه غواړم مېډم ... زړه ... پلوشه شريکه حیات جو پول غواړم .
شهناز بېگم : د دے دشرط نه خبرې . دابه هغه چاته ودېږي چې د سې اپس اپس افسرو وي .

شان : هاؤ مېډم، ماته پته ده . زړه به دا شرط پوره کوم نو هله به خان د

raghi، اویوخواته غلے غوندې بالداب او درېدو . ډاکټر د راتلو سره د هغې مېډیکل هستېرې شیت اوكتو او بیا یې په مُسکا مُسکا د هغې نه د هغې د صحت په باره کښې تپوسونه اوکړل . کله چې هغه مطمئن شونو د هغې په مېډیکل هستېرې شیت کښې یې خە اندراج هم اوکړو او په یو کاغذ یې خە دارو هم اولېکل . هغه د دارو چت شان له ورکړو او بهرا اوتو . ډاکټر د تلو نه پس پلوشې د شان د لاس نه د دارو چت واخستو او بهرا اووته هې د مورډ تپوسونه خلاصه شي . شان هم هغې پسې د تلو کوشش کو خود شهناز بېگم په اواز راستون شو او په خپل خا می او درېدو هغه لا د هغې او پلوشې متعلق په خپل زړه کښې کړل رېبل چې هغې ورته اووې ، ”دلته راشه شانه ... ماته مخامخ او درېږد“ . هغه چې په یره یره د هغې خواله ورغۍ او هغې ته مخامخ او درېدونو هغې ورته په غټهو غټه اوکتل او تپوس یې ترینه اوکړو ، ”شانه، تئه پلوشې خنګه پېژنے ؟“

شان : مېډم، زړه او پلوشې دوه کاله په یونیورستې کښې کلاس فېلوز پاتې شوي يو .

شهناز بېگم : کلاس فېلوز خو به ستانوري جینکي هم پاتې شوي وي . هغوي سره ستاخنات شته ؟

شان : مېډم ستاخنې صحی ده . زما کلاس فېلوز ډېږي وي خو چې کلاسونه ختم شونو تعلقات هم ختم شو .

شهناز بېگم : کلاسونه خو د پلوشې هم ختم شوي دي خو دې سره

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

دې جوګه کوم . په دے غرض مادسي ابس ابس امتحان ورکړئ دے.
شهناز بېگم : تاسو خپلو کښي خه وعده کړي ده ؟
شان : جي مېډم .

شهناز بېگم : اوکه ستاسي اپس اونشي نوبیا؟ بیابه خه کوئه ؟ ته به دَ خپلی وعدی خلاف ورزی کوئے ، که دا به یې کوي ؟ ... یا که ستاسو دشريك حیات جوړیدو وعدی به ختمي شي ؟ ” د هغې په دے تپوس هغه چپ پاتے شي او تره پروخت پوري خاموش وي . د هغه په ذهن کښي مختلف جوابونه خي رائحي او هغه د مناسب جواب په لټون کښي وي . شهناز بېگم هغه ته په خير خير گورې او وائي ، ” تا ماله جواب رانکرو ؟ ” دشان په تندی يخه خوله راشي . هغه خپله خوله دَ ګس لاس په مساواکه ګوته غونډه وي ، خه لاندي زنځپري او خه دَ تینګري په شکل کښي یو خواته لپي کوي . بیا وائي ، ” مېډم پلوشه که زما شريکه حیات نشي نوشريکه ذات خوبه م شي . ”

شهناز بېگم : په دی دواړو کښي خه فرق دے ؟
شان : دَ شريکه حیات تعلق ژوند ، طبعي عناصره ، ظاهري لوازماتو اونفساني خواهشاتو سره وي خو دَ شريکه ذات تعلق صرف زړه سره وي . دا غېر طبعي ، غېر نفساني او غېر بصري وي . د دے ادراف په خواص خمسه نه کېږي بلکه په احساس او بصيرت کېږي .

شهناز بېگم : داستا خود ساخته فلسفه ده ؟

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

شان : نه مېډم . داخود ساخته نه ده بلکه دېره زړه فلسفه ده . دې ته فنا فی الذات وېلي کېږي .

شهناز بېگم : بیا به په زړو یادونو شخوندوهه او په دغه به وخت تېرسه ؟
شان : نه مېډم دغسي نه ده . فنافي الذات سره طبعي صورتونه ، نفساني ضرورتونه او زاره یادونه ختم شي او شريکه ذات دَ بدنه یوه برخه جوره شي .

شهناز بېگم : اوکه ستاسو ترمينځه خه داسي خبره راشي چې د هغې په وجه ستاسو په زړونو کښي دَ یوبل نه کرکه او نفرت پیدا شي او د فنا في الذات نوبت رانشي نوبیا ؟

شان : بیا دا چې د مينې لو به به ختمه شي او هیڅ تعلق به ترمينځه پاتے نشي .

شهناز بېگم : بنئه نو داسي او ګنه چې ستاسو ترمينځه د مينې لو به ختمه شو او هیڅ تعلق پاتے نشو . ته تلے شه .

شان (په حېراتنيا) جي ؟

پلوشه (په جذباتي انداز) امي ... ؟

شهناز بېگم : شانه زویه . ته دېر قابل ، همدرد ، وفادار او دېر نېټ انسان یې ... زه ... ستاد خدمتونو او ستاد نېټو خواهشاتو دېره شکریه ادا کوم ... خو دېر په افسوس سره وائمه ... چې ... چې پلوشه ... ستاشريکه حیات ... نشي جوړیدي .

شان : اوه مائی ګاډ .

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپز سېخ

څائے شهناز بېگم جواب ورکوي او وائي، ”زویه بهتره خبره داده چې تاسو خپل تعلقات ختم کړئ... لکه چې تاسو یوبل نه پېژني. او د یوبل د پاره بیخی اجنبی يې، شان د پلوشي په مخ سترګې بنخې کړي وي او بیا وائي، ”پل... پل... پلو... شې بی... بې، ماته اجازت دے؟... زټه تلے شم...؟... زټه لارشم که ايسارشم؟ (د هغه په مخ غتهې غتيې اوښکي راشي) ... ماله رخصت راکړه بې بې... بې بې پليز“. چې هغه خټه جواب ورنکړي نو هغه خپل تېچې کېس راخلي، لاس کښې يې نيسې، او د ورطرف ته په دروند بدن او درنو خپوروانيږي. چې ورله اورسي نو یوڅل بیاروستو ګوري خو چې هغه د خټه رد عمل اظهار او نکړي نو ورلرے کړي او دېر په تېزی سره د کمرې نه بهرا او خې. د هغه د تو سره د پلوشي او شهناز بېگم د چغو او ژړا غبرګ او ازاونه راشي. هغه ډيره په تېزی سره خان خپل ګاهي له رسوی او شپه په شپه کلې ته روان شي.

﴿درېمه بړخه﴾

خاله او کرشمې د اکبرخان د عمرونو ګنده کور په خپلې خواری او محنت دومره خائسته کړو چې ناسته ولاړه پکښې بنې نېکارېده چهتونه هم هغه وو، دیوالونه هم هغه وو، غسل خانه او باورچې خانه هم هغه وو خو او سپدونکي ورله نوراغلل. دواړه کمرې چونه شوې، باورچې خانه او غسل خانه چونه شوه، د مېړو او مړو سورې تېې شوې او نورې کندي کوندي هوارې شوې. د

پلوشه:.. امي پليز... شهناز بېگم د هغې خبره پېړکوي او وائي، ”شانه زويه... د پلوشي تعلق د سادات خاندان یوې مقدسې کورني سره ده او د سادات کورني دسي اپس افسر شريکه حیات به جو پېړي... خفه نشے زويه. ته تلے شے. شکريه. پلوشه: نه امي. داسي نشي کېدې. شان زمايو مخلص ملګرم ده. زټه د ده جډائي نشم برداشت کولي.

شهناز بېگم: د شان په اخلاص کښې هیڅ شک نیشته لوري خوزه د سادات برادرۍ او د خپلې کورنى سپورې ستغې او لاتعلقې نشم برداشت کولي... زټه د هغه روایاتونه خنګه انحراف او کرم چې د پېړو پېړو راسي روان دي او چلېږي. زټه هغه رسمي، رواجونه او دود دستورونه خنګه مات کرم کوم چې زمونږ د مسلک یوه ګندېلې برخه ګرځېدلې ده... مامعاف کړه لوري ماستاد مينې قدر اونه کړي شوه.“ هغه یوه شبېه خاموشه وي بیاشان ته وائي، زويه زټه تاپه خوش فهمې کښې ساتل نه غواړم. ماته پته د چې زما په فېصله باندي ته خفه يې... خو د روستي خفگان نه مخکښې خفگان بنې ده. ستا په تلو ماته افسوس ده خوزه ستا هیڅ مدد نشم کولي زويه. زټه مجبوره یم زويه، مامعاف کړه زويه.“

د شان رنګ داسي زېړ شوې وي لکه د خزان سپیره بادونو چې د هغه مخ و هلې وي. هغه پلوشي ته په مايوسه او غمزنو سترګو ګوري او وائي، ”پلوشي بې بې... ما... ما... ماته خټه حکم ده؟ د هغې په

سملاستو او هغوي دواړه په خپله کمره کښي سملاستي . دېر خوب وخت تېږدو او هغوي تول ډېر خوشحاله وو. اکبرخان د کرشمۍ بابا شو او د خاله په وپنا به یې لکه د خپل پلاره د هغه خدمت کوو. چې کله به اکبرخان او خاله یو په یوناست وونواکثر به یې زړي خبری کولي او زاره یادونه به یې تازه کول . په دغه خبرو خبرو کښي به اکبر خان ته خپل څان زلمے بنکارېدو او خاله ته به خپل څان پېغله او د کالج طالبه بنکارېده . کله کله به هغوي یو بل سره لکه د مخکښي غوندي توقي تقالې هم کولي . د خاله په شخصيت کښي هغه د پاره دومره کشش راغلے وو چې هروخت به یې ورته په پسخبدلي نظر کتل . هم دغه وجهه و چې دغه توقو تقالو کښي ورته هغه خو خو څله د نکاح خواست او کړو خو خاله د ډېر قوي اعصاب خاونده وه. هغې به په مُسکا جواب ورکړو ، ”رونډ په موګي یو خل تیندک وهی، دوه څله نه“ خود هغه په دغه خبرو او مثالونو خه پروا نه وه . هغه خپل مطلب ليونے کړے وواو چې خومره به ورځې تېږدي هومره به د هغه په ليونټوب کښي اضافه کېده . هره ناسته پاسته او روانه ولاره کښي به یې په اشارو کنایو او سترګو رو خو کښي د مينې پېغامونه ورکړل خو هغه به مسکي شوه او مخ به یې تربنه واروو. د کرشمې په غېر موجودګۍ کښي هغه یو خل دوه خه بېهوده حرکات هم کړي وو خو هغې خپله غصه په مُسکا بدله کړه او په زړه یې تېره او هېړه کړه . دې سره د هغه حوصله نوره هم زیاته شوه او د

ملاستې اسبابونه او سپړدلي شو، استروننه او وينځلې شول، مالوچ اوريشلي شو او بیا د هغه مالو چونه اسبابونه جور کړي شو. دغه رنګي کټونه د کټيملو او ګونګټونه صفا کړي شو او هرسحر به د کمرو او باور چې خاني لپائی کېده . دې نه علاوه هرسحر او مابنام به په دواړو کمرو کښي د اګريتو لوګي کېدل . دواړه الماري صفا کړي شوې، په یوه کښي د اکبرخان سامان کېښودے شو او په بله کښي هغوي خپل سامان کېښودو .

چې کله د هغوي کورست شو او هغوي مطمئني شوي نو بیايوه ورڅ خاله او کرشمې دواړه د پېښور تعليمي ثانوي بورډ ته لارې او هلتنه نه کرشمې خپل د لسم جماعت سرتیفیکیت راواخستو او خاله خپل د کالونو کالونو زور د دولسم جماعت سرتیفیکیت راواخستو. چې دا کاريې او کړو نو بله ورڅ د اخبار په یو اشتہار دواړه لارې او په یو پرائیوپت سکول کښي استاذاني شوې . دې سره سره کرشمې د یؤلسم جماعت د پاره پرائیوپت داخله هم او کړه . دواړه به سحر د کوره وټي او غرمه به کورته راتلي . بیا به خاله اخلي پخلې کوو او کرشمې به خپله مطالعه کوله . اکبرخان به د معمول مطابق سحر د ناشتي نه پس د کوره و تو او مابنام تیاره به کورته راتلو . هغه به مزدوری څان له کوله او خوراک خخاک به یې د هغوي کوو . دې نه علاوه هغوي به د کور کرايه هم ورکوله او د بجلې بل به یې هم ورکوو . دې سره سره به د ګېس سلندر خرچه هم هغوي کوله . اکبرخان په بېټک کښي

خاله (مسکی، شی) ”ولی لوری، دے خه وائی؟“

کرشمہ: موري، دے واقعي ستا په صلاح راغلے دے.

کرشمی ته یې اووی، ”ولی کرشمی، خه چل دے.“

شوه خو ډپرزد هغې یره په مُسکا کبني بدله شوه او په مُسکا

تندکوے؟“ دې سره هغه د هغې د خولي نه لاس لرے کړو خوطماچه

یې لاهغسي د هغې په سرایبنے وه.

دھمکي یې ورکوله.

خاله چې هغه طماچه په لاس او لیدونو وارخطا

او هغوي ته یې اوکتل نو اکبرخان د هغې په سر طماچه اینې وه او

صبراونکرو هغه ډېره په تېزی سره پاسپدہ او چې بجلی یې اولګوله

صلاح راغلے يم...

رپاسه راڅه چې بېټک ته خو“ د خاله زړه نور

په دغه چېر چار کبni د هغې د خولي نه ووتل، ”موري“ اکبرخان

ورته پس پسو کبni اووی، ”مورته چې مه وهه، زه د هغې په

کېښدو او پس پسو کبni یې ورته اووی، ”راڅه چې بېټک ته خو“

خان اوډه کړواو د هغوي پس پسو ته یې غوب کېښدو.

کرشمی په یې راډه اړه اووی، ”بابا... با... باباته؟“ اکبرخان د هغې په

شېبې پس د ګنگوسي اواز راغي.

دې نه پس یو بل اواز راغي، ”ته

خوک یې؟“ د دے په جواب کبni اوپلے شو، ”چې مه وهه زهه يم“

هغه حركات ناقابل برداشت شول. یوماسخوتن چې هغوي ډودی او خوره نوکرشمه خپلې کمرې ته لاړه او په خپله مطالعه کبni مصروفه شوه او خاله د هغه د بستري خورولو د پاره د هغه کمرې ته ورغله. هغه په دغه کار کبni مصروفه و چې هغه ورپسې ورغی او لاس یې ورته واچوو خو کوم لاس چې ورته هغه اچولے وو هغه بیا ډېره موده د هغه په غاره کبni زانګېدو. چې د هغې نه مايوسه شو نو بیا یې کرشمی سره مراسم شروع کړل. هغې سره به یې خوبدي خبرې هم کولے او د پېرزوني خیزونه به یې هم ورله راټرل. هغې به د هغه راټرلے شوې پت خیزونه خاله ته بنکاره کړل. خاله به په ظاهره مُسکی شوه خو په زړه کبni به د قهره سره مچې شوه. د هغې په زړه کبni دايره وه چې چرته هغه د هوکه نکړي. بهر حال هغې په چې خوله د هغوي سارنه کوله او د هغې دا کوشش وو چې هغه هغه سره ناستې ولاړي ته یواځي پرې نه رو دي خو اخريوه شې هغه خه او شو خه نه چې هغه یې پده. شپه د نيمۍ نه اوختې وه. هغه او کرشمہ په خپله کمره کبni اوډه پراتې وي خو د هغې د زړه سترګي او د هغې غوبونه د هغې د عزت د تحفظ په خوکي ولاړوو. هغې په خوب کبni د چادراتلو کش کړپ وورپدو. هغې چې سترګي او غړولې اووی کتل نو د کرشمی کت ته خوک ولاړوو. هغې د هغه منعي کول غوبنتل خو بیا یې په زړه کبni راغله چې کېډیشي د کرشمی په مرضي او بلنه راغلے وي. په دې وجه هغې

وېلې وو چې، ”کله کله بې ځایه غیرت انسان دومره بې غږته کړي چې د غېرت احساس یې بېخې مړ شي. د هرڅیز د پاره خپل وخت او خپل مقام وي“. بیا خپلی طماچې ته ګوري او وائی، ”لوري، داد چودهري رحمت طماچه ده. په دېکښې اووډه ګولی، وي. دوه ترې لاري او پېنځه پاتې شوې“. بیا د اکبرخان طماچه او چټوي، خاندی او هغې ته وائی، ”چې ځنګه اکبرخان دونمبر سپه سے وو، دغه شان یې طماچه هم وه. داد پلاستیک کهلونا طماچه ده“ دې سره طماچه د هغه په سینه کېږدي او وائی، ”اکبرخانه، ستاپه تلو ماته افسوس دے، خوستانه زیات ماته په خپل مستقبل افسوس دے، سوری اکبرخانه“. بیا کرشمی ته وائی، ”لوري، زه به چای تیاره کړم او ته کډه تیاره کړه.“

کرشمه: موري، دے وائی چې ماسره بېټک ته لاره شه. خاله (خاندی) اوه دا خبره. دا خه دومره لویه خبره خونه ده وه کم عقلې ته دَه نه هم یېږي... که ته هلتہ تلل نه غواړي نو داد مره مسله نه ده. زه به درنه لاره شم.

کرشمه: دا ته وائی موري؟ دا چې زما ببابا دے؟

خاله: وه کم عقلې، نه ده لوري یاونه دے ستاپلار دے. تش په وېلو خود وينې رشتہ نه جو پېږي (خاندی)... بنې تاسو دلته پاتې شي، زه به درنه بېټک ته لاره شم. داسې دې خوبنځه ده کنه اکبرخانه؟ اکبرخان: دا جینې خود پېړه ترڅه ده نفیسي، دا پوه کړه.

خاله: (خاندی) ترڅه نه ده خوتا یړولې ده. په سرد دے ورله طماچه اپنے د ځکه ترڅه ده. په زور کلې نه کېږي اکبرخانه. دا خپلی خوبنځي ته پېړده. زه بجلی مړه کوم او بېټک ته درنه څم“ هغه بجلی مړه کړي او خپل کت له راخي. چې کله روانه شي او بهره ته د تلو کوشش کوي نو کرشمه په چغه وائی، موري... موري، په دے او از هغه ډېره په تېزی سره واپس شي. د بجلی دَبین تک سره دَترق او از راشي. اکبرخان په سینه باندې دواړه لاسونه اړدي. د بجلی په رنا کښې هغې ته ګوري او وائی، ”نفیسي ته“ د ”تئه“ سره هغه په زمکه پریوئې او لټې تکوی. کرشمه هغې ته ګوري او په یره یړه وائی. ”دا خه او شو موري؟“

خاله (مسکۍ شي) هغه او شو، خه چې ماغوښتل، ماتاته یو څل

﴿اهم باب﴾

د شپې اخرې سلګي، وي چې شان کورته او رسېدو. هغه گاډے په حجره کښې او درو او غلي غوندي کورته لارو. هغه دومره مايوسه وو چې مورپلارارونيو خوياندو سره يې هم ملاقات او نکرو او په خپله بستره کښې ڈب ڈوب پريوتو. سحربي روئو خوياندو سره هم ملاقات او نشو څکه چې تولې تعليمي ادارې کهلاو شوي وي او د هغوي تعليمي سرگرمۍ شروع شوي وي نو د هغه د پاسېدونه هغوي مخکښې تعليمي ادارو ته تلي ووالته په ناشته باندي يې مورپلارسه ملاقات او شو. هغوي تربينه د پلوشې او د هغې د مورد بيماري په حقله تپوسونه او کړل او هغه په خندا، مسکابنه زړه پوري جوابونه ورکړل خو هغوي ته يې خپل خفگان ظاهر نکرو، په دغه خندا مسکا کښې هغه خپل پلاته هغه بېنک چېک هم واپس کرو کوم چې هغه د عاليې په لاس ورلېلے وو. د ناشتې نه پس هغه هم یونیورستې ته د تلو تيارې شروع کړه څکه چې د هغه چهتي هم ختمه شوي وه او کلاسونه هم شروع شوئه وو. د هغه د تلو نه پس شهناز بېگم هم د هسپتال نه ډسچارج شوه او دواړه کورته لارل. پلوشه چې کورته او رسېده نو هغه له يې خو خورېنګونه ورکړل خو هغه د هغې يوکال هم اټنه نکرو. چې او نشوہ نو بيا يې ورته په بدل نمبرېنګ او کرو. د هغه د هبلو سره چې د پلوشې او اوز ورغۍ نو هغه موږائیل بندکرو. هغې بيا په بدلو نمبرو خو خورېنګونه ورکړل

خو هغه د هغې نه دومره مايوسه شوئه وو چې د هغې خبرې پري بنئه نئه لګېدي. نتيجه دا شو چې هغه سم بدل کرو او هغې سره يې د موبائيل په ذريعه د رابطې سلسله بندې شو. البته د هغې زاره يادونه پري بنئه لګېدل او په دغه زړو يادونو هغه وخت تېروو. په دغه يادونو کښې يوه ورڅه هغه ته هغه واقعه هم ياده شو چې د طالب علمي په زمانه کښې د هغوي کلاس په مطالعاتي دوره باندي مري ته تلے وو. تپول طلباء و طالبات د مختلفو ډلو په شکل کښې خواره شو او د خپلې خوبنځي مطابق يې مطالعه کوله. په دغه ډلو کښې يوه ډله د شان او پلوشې وه. هغوي چې د نورو سرگرميو نه او زګار شو. نو بيا په اېلکټريکل لفت کښې کېناستل. زير مازىگرو. خه موسم د پر روماني او خوندورو او خه د هغوي د باهمي قربت په وجه د پرمينه وروو.

اېلکټريکل لفت په خوند خوند روان وو. د نمر زېرو پلوشود فضا په فراخه میدان د هغوي مخونه بنئه په ډاګه بنسکلول خو هغوي پري بدنه ګنډل. د پلوشو په بسکلا، هواله هم سیالي ورغله او د شبې (shelley) د West wind غوندي يې د هغې زلفي تار په تار اړولي راړولي. کله به يې خورولي او کله به يې غوندولي. د هغې زلفي د هغې په مخ، سترګي شوندو او سينه لګېدي او د هغې د ميني خزانې تښنېدي. داسي معلومېده چې د هغې زلفي د نمر پلوشو سره جنګېدي او هغوي يې د هغې د بدن بنسکلولو ته نئه

د نمراد ډوېبدو سره د نمر پلوشی خه وخته پوري د اسمان په لمنه د ګلديستو په شکل کښي بنسکارېدي خود تيري په جهارو رورو غېبېدي د توري شپې د تورو زلفو تورجال په زمکه او اسمان خورېدو. کومه پښه چې خه وخت مخکښي هغې کوزپدو د پاره کوزه کړي وه هغه یې بیاراغوندې کړه او په یره یې هغه ته اووې، ”دابه خه کېږي شان؟... داسي معلومېږي چې زمونږ شپې دلته راشي“.

شان: دلته خوبه بیا هم خه لږه ډېره ګزاره او شی او د خنگلي خناورو نه به خه حده پوري محفوظ پاتې شواودا اميد موشه دے چې که بجلی راشي نولفت به روان شي خو که د لفت نه کوز شوي وي او په دے کانو مو شپې راغلي وه نوبایا به مو خه کول؟“ چې خومره شپې پخېدہ هومره يخني هم زياتېدہ او د هوا په رفتار کښي هم اضافه کېدہ په دېکښي د هوا یوه لیونی چې راغله او د هغې د سرنه یې خان سره لوپتیه یوره. هغه د يخني نه رورو غونډېدہ او هغه ته نزدے کېدہ. هغوي دواړه دومره خفه وو چې د خفگان په وجه چې خوله ناست وو. په دېکښي د خنگلي خناورو او ازونه شروع شو. هغې چې دغه او ازونه وورېدل نوزړه یې ديرې نه داسي توپونه و هل لکه چې په هغې د حملې کولو په عرض هغه تول خناور په مندې مندې را روان دي. دغه او ازونه رورو لنډېدل او یوه موقعه داسي راغله چې هغوي سره نزدي د خنگلي خناورو چغې شوي. هغې چې دا ناګهانه چغې وورېدلې نو د خوله نه یې بې اختیاره ديرې چغه اووته. د چغې سره

پرېښودې. هغه چې د زلفو د شرات نه تنګه شوه نو خپله لوپتیه یې د سرنه تاؤکړه او خپلې زلفې یې پري کلکې او ترلې. دې سره د نمراد پلوشته هر خه په ډاګه شواوددي موقعې نه هغوي بشه فائده واخسته. هغوي په لفت کښي د غرونو په سرونو تپرېدل، کله به یې د غرونو سرونو ته کتل، کله به یې د غرونو لمنو ته او کله به یې لاندې ژورو ګړنګونو ته. نمر په غرغره وو چې په اېلکټريکل لفت د برقي رو سلسله بندہ شوه او د هغوي لفت د یو غرد پاسه او درېدو. د لفت په او درېدو هغه پېړه خوشحاله شوه چې د دغه حسين منظرونو بشه زړه پوري تماشه او کړي. هغې غونېتل چې د لفت نه کوزه شي او د غر په سوکه او درېږي. په دې غرض هغې شان د لاس نه او نیو او Come on shaan . let,s engoy this scenery ، خو کوم لاس چې هغې د کوزپدو د پاره ورکړي وو هغه لاس هغه په څل مضبوط لاس کښي تینګ او نیو او ورته یې اووې، ”دا حماقت چري هم او نکړي. که بجلی راشي او لفت زمونږ د ګرفت نه اوئې نوبایا به خه کوو؟“ دې سره د هغې سره عقل راغې، مسکۍ شوه او ورته یې اووې：“Yes, you are right” نمر لکه د سور غونډ سکي د اسمان دلوې مېدان نه د غرګول ته نزدے شوې وو خولاد هغوي په تماشه، د غر په سوکه ولار وو. او چې کله د هغوي په دیدن مور شونولکه د ډوېډونکې کشتی په مزه مزه د غر په شالولي ګونګ ته پريوت او ډوب شو.

یې د هغه نه دواړه لاسونه تاؤ کړل او سریې د هغه په اوږد کېښودو. د هغې د تسلی د پاره هغه هم د هغې نه لاسونه تاؤ کړل او سریې د هغې په سر کېښودو. هغه د هغه بدن پوري داسي انختي وه لکه یو یړېدلې ماشوم چې د مور په خېتې سر اېښے وي او د خیتې په لاره د هغې په بدن کښې د ننوتو کوشش کوي. یو خوا یخه هوا وه بل خوا د دوزړونو درزاوه، یو خوا په تیارة شپه کښې د څنګلې څناورو او ازاونه وو، بل خوا د څوانې وینې د جذباتونه ډک غور څنګونه وو. خې عجیبه غوندي کېفیات او خې هیجانی غوندي لمحات وو. او س هغوي نه د څنګلې څناورو د او ازاونو نه یړېدل او نه یې خپل حیات وممات ته کتل. هغوي د مینې په الله هو یوبل پوري پتې سترګې انجتی وو او داسي معلومېډه چې دواړه په یوه ساه، ساه اخلي او په یوه ساه دوه زړونه درزېږي. هغوي لا د دغه قندونو خوندونه اخستل چې برقي رو بیا شروع شو او لفت روان شو. چې هغوي په څان پوهېدل نو هغوي خپل منزل ته رسیدلې وو. دا هغه واقعه وه چې د نن نه خې موده مخکښې د مری په مطالعاتي دوره کښې هغوي ته پېښه شوې وه. دے خیال سره د هغه په مخ مسکاراشي. د هغه په مخ لاهغسي مسکاخوره وه چې د هغه د کمرې په ورنکنګ او شو. دې سره د هغه تول یادونه منتشر شو او په مختلفو لارو د هغه د ډنه نه اووتل. هغه د کتاب په مطالعه کښې مصروف شو البته د Yes, come in ټکي یې د خولې نه اووتل. چې ورلې شونو پلوشه د

هغه کمرې ته ورغله، هغه ته یې سلام او کړو او هغه ته مخامن او درېده. هغه د هغې سلام و اخستو خود کتاب نه یې سراوچت نکړو. هغې په یو لاس د هغه د لاس نه کتاب و اخستو، بل لاس یې د هغه زنې ته لاندې کېښودو او د هغه سریې په مزه مزه او چت کړو. د هغه سر چې او چت کړئ شونو هغه د هغې نه مخ واروو. هغې کتاب یو خواته کېښودو، په دواړه لاسه یې د هغه مخ څان ته او ګرڅولو او ورته یې اووې، ”داناستې ست نه کوئے؟ زه تاله راغلي یم شان. زه سوری او وپري سوری وپلوله راغلي یم، شان“: هغې چې د هغه سر پېښودو نو هغه ورته په غټه غټه او کتل او وسے وئيل، ”ستا په سوری وپلوز ماد مات زړه توې پېوند اخستې شي؟ ستا په سوری زمالولپه اميدونه رو غېډېشي؟ ستا سوری زما د سو مے لوئه ارمانونو مړهم پتې جورېډېشي؟ ستا په سوری زما منشر ذهن راغونډېډېشي....؟ ستا په سوری په ماتېږي شوې د قیامت لمحي په راحت کښې بدليډې شي؟ که ستا په سوری او وپري سوری دا هر خې کېډېشي نوراځه کېنه پلیز“. د هغه دې تپوسونو هغه په لوئه سوچ کښې واچوله. هغه نه پوهېډه چې هغه له خې جواب ورکړي، هغې سترګې خکته کړي وي او ډېره شېبې خاموشه ولاړه وه. هغه هغې ته په سوالیه نظر کتل خو چې هغې جواب ورنکړونو بیا یې کتاب را خستو او د هغې په مطالعه کښې داسي مصروف شولکه چې د سسپنس نه ډک په جاسوسي ناول کښې خې سننسني

د هغې د هبلو سره هغة اوو مې، ”پلوشې، ته چرته يې؟“؟

پلوشې: ته خوک خبرې کو مې پلیز.

شان(خاندی) زه شان خبرې کوم.

پلوشې: شان...؟ خوک شان پلیز؟

شان: خوک شان؟... ستاشان؟

پلوشې: سوری رانګ نمبر، دې سره هغې موبائل آف کړو. د هغې په رویه شان مُسکے شو او هغې ته يې بیاکال اوکړو. هغې موبائل اوچت کړو او وي وئیل ”هيلو، خوک پلیز؟“؟

شان: پلوشې ته زمانه خفه يې؟

پلوشې: ته خوک خبرې کوي پلیز؟ د هغې په تپوس هغه مُسکے شو او وسې وئیل، ”فارګاه سپک پلوشې، زه شان خبرې کوم شان.“

پلوشې: شان...شان....دانوم ما اوږدلې هم دي او دا صېب م لیدلې هم دي خو او سې د خیال نه او تے د مې زه معافي غواړم مالو نه پېژندې. بهر حال ته خه وېل غواړم؟

شان: پلوشې، زه تانه معافي غواړم. آئي اېم سوری.

پلوشې: اووه، سوری، دا ته يې؟ خو یو تپوس درنه کولې شم چې ته د سوری په معنۍ پوهېږي؟ د سوری معنۍ ده تېر په هېر او باقي روزگار. آياته دې ته تیاري؟

شان: ته راشه پلیز، زه تانه خه وېل غواړم.

پلوشې: چرته درشم؟ ته چرته يې؟

خېزه واقعه لولي او د دنيا او مافي فيهانه خبر نه وي. هغه چې په

جواب ورکولو کښې ناکامه شوه نو سريې او چت کړو، هغة ته يې په

مايوسه لوندو سترګو او ګتل او وي وئيل، ”شانه، ماته خه حکم دے؟“

...شانه، زه ايساره شم که لاره شم؟ ...شانه پلیز، ماله جواب را کړه

...زه خه او ګرم پلیز“. د هغې په مخ لړۍ لړۍ او بنسکې راتلي او د

وځکو په لاره د هغې خولي ته تلبې. چې هغة خه جواب ورنکړو نو

هغې یو قدم دوہ روستو شوه او د هغة د کمري نه واپس روانه شوه.

چې ورله او رسپدې نو او درېدې او هغة ته يې یو خل بیا روستو او ګتل

خو چې هغة د کتاب نه سراوچت نکړو نو غلې غوندي په وربه را

اووته. د هغې د تلونه پس هغه کتاب بند کړو او یواړخ ته يې لړه کړو

، په کت کښې بورې بورې پرپوتو او پاس چهت ته يې ګتل لکه چې

د چهت په سکرین هغه روانه وي او هغه يې قدمونه شمېري. هغه

دېرې شېبې په خپل سوچ کښې دوب پروت وو بیا یې د خولي نه

ناګهانه اوو تل، های قسمتہ خه کانې دې راسره او ګرے؟ دې سره يې

د علی خان بې نکته شعرې اختیاره په خولي راغې چې:

ـ دا م دم که م همدم که د لارام لارـ هم م روح ووله مالاړ هم ارام لارـ

هغه په دلسوزه لهجه کښې د ده شعرګردان کوو. او چې خومړه د هغه

ګردان زیاتې دو هغومړه د هغه غصه کمېده او اخريو وخت داسي راغې

چې د هغه غصه نه صرف ختمه شوه بلکه خپل خان ورته ملامته

بنکاره شو. دې سره هغه موبائل راواخستو او هغې ته يې رېنګ او کړو

پلوشه:.. بیا؟ خئه مطلب؟ لکه ته چې ماسره تعلق جو روول غواړے؟

شان: جي بی بی جي.

پلوشه: ستا او زما د تعلق خه نسبت خئه رشتہ؟

شان: ستا او زما د مینې رشتہ ده Love you my sweet heart.

پلوشه (په بناوتي غصه) خئه ده اووسي؟ ستادا جرأت؟ هغه هغه پسې په غصه ورروانه شي. شان خاندي او خپلې کمرې ته منډه کړي، هغه ورپسې کمرې ته ورشي او ورته وائي "غوربونه او نيسه او توبه او بایسه چې بیا به دasicې نه وائي".

شان: غوربونه به او نیسم خو توبه نشم ويستله، دي سره دواړه په خنداشي، پلوشه ورته په خندا خندا کښې وائي "منے که نه، خنګه م درباندي غوربونه او نیوں".

شان: منې او که نه، خنګه م کمرې ته راوسته، دي سره هغوي دواړه ډېره شبېه خاندي. شان په خندا خندا کښې سنجدیده شي. او هغې ته وائي، "پلوشې ته زمانه خفه یې"؟

پلوشه: نوشان، چري هم نه. که خفه وي نو په خپلې لاره به تلي خو تلم څکه نه چې ماته پته وه چې ستاغصه ستادا خفگان رد عمل ده چې ستاكپتھارسز (Catharsis) او شې نو ستاغصه به ختمه شي.

په دې وجه ماتلله نه غوښتل ستا په انتظار کښې بېر کېناستم چې ستاغصه سره شي او هم هغسي او شو خئه چې زما خيال وو... شانه چې رشتیا خبره درته او کرم نو کوم خفگان چې ستادا تلو په وخت او

شان: زه په خپلې کمره کښې يم، زه ستا انتظار کوم پليز.

پلوشه: سوری شان. کومې کمرې نه چې زه بې نوا او تې يم، هلتہ نشم درتلې.

شان: نیورمائنده، که ته نشي راتلې نوزه به درشم خوته چرته یې.

پلوشه: زه ستادا کمرې مخي ته په لان کښې ناسته يم.

شان: اوه مائی ګاډ (خاندی) زه درغلم". هغه په توندی سره بهر اوئي او چې هغې ته او ګوري نو په هغې څان ناغرضه کړي، د هغې مخي ته او درېږي او وائي، "بې بې ته ما چرته لېدلې یې، ستانوم غالباً پلوشه ده".

پلوشه: اوه، دasicې معلومېږي چې ما هم چرته لېدلې یې. ستانوم شاید شان ده؟

شان: جي بې بې جي، ستاندا زه بالکل صحې ده، خو بې بې یو تپوس درنه کولې شم؟

پلوشه: ته تپوس کولے شے خودا ضروري نه ده چې زه جواب درکرم بېر حال ته خئه وېل غواړے؟

شان: زه دا وېل غواړم بې بې جي چې ستا چاسره خئه کاردے؟ زما مطلب ده چاسره ملاوې دل غواړے؟

پلوشه: زه تاته جواب ده نه يمه. ته پردې سړے یې، ستازما په ذاتي معاملاتو کښې خه کاردے. خه دانګه خپلې مخه ووه.

شان: معافي غواړم بې بې جي، غلطې او شو، بیابه دasicې نه کېږي.

معاشره کښې د پېړو پېړو راسې روان دے، بلکه د دغه مذهب یوه ګندلي برخه بنسکاري. د دے ثبوت د هغوي په موجوده معاشره کښې واضحه لیدے شي خو ترڅو چې زمونږد مذهب تعلق دے نو اسلام د معاشرتي تفرق او امتيازی عواملونې په سؤنو کاله مخکښې کړے ده. په قرآن معظام، احاديث مبارکه او سنت طیبه کښې د دې ثبوتونه موجود دي خوزه ډېر په افسوس سره دا وېم چې د دے واضحه ثبوتونو باوجود هم څینې مسلکونه، طبقي او کورني. د خپل نرگسيت په وجهه د دغه هدایاتونه منحرف شوي دي او د هندومت ذات پات نظریې ته مائل شوي دي. د مشترکه مذهب او مشترکه نظریه حیات باوجود هم د باهمي قربت رشتې ته تiarنه دي زما خبرې اوږدي شوي معافي غواړم خودا خبرې هم ضروري وي چې زمونږد مينځه خه ابهام پاتے نشي. کېډېشي زما اوستا ملاقات بیا اوشي او د دې خبرو نوبت بیارانشی”.

پلوشه د هغه د خولې نه خبره اخلي، هغه ته په ډکو سترګو ګوري او وائي، ”داسي مه وايه پليز زه ستاد جدائۍ تصور هم نشم کولي، ستاد حصول د پاره زه هرڅه ته او هري قرياني. ته تiarه يم. د دغه معاشرې خود ساخته اصول او د دغه زولنو ختمولو د پاره زه هرڅه ته تiarه يم. شانه، ... زه دغه مسلک، دغه معاشره او خپل مورپلار پرېښودې شم خوتا اوستا مينه نشم پرېښودې ماتاسره وعده کړي ده او د خپلې وعدې د تجدید د پاره تاله راغلي يم“

ستاد تلو نه پس په ماتېر شوې ده، دا خفگان د هغې عشر عشير هم نه ده. اوس هم چې کله ستاد تلو منظر راياد شي نو د خپله خانه شرم راشي چې ماستا هیڅ مدد او نکړي شو. تاماسره خه کړي ووا او ما تاسره خه او کړل. ستاد تسلی، د پاره زماد خولي نه دوه تکي هم او نه وتل او زه داسي چې پاتې شوم لکه چې زه هدو تا پېژنم نه... شانه، زما خاموشې بې وفائی مه ګنه پليز... بلکه د ډيو پېغلي مجبوري او ګنه. د هغه مجبوري پېغلي مجبوري چې هغه اګر چې اعلىٰ تعليم یافته ده خود خپل دود دستور او روایانو په زولنو کښې اوس هم ګېړه ده. مامعاف کړه پليز“.

شان: پلوشې، ته ما هغه وخت معاف کړے یې چې ستا موربي بې ماله رخصت را کړو او زه ستاسو د کمرې نه اووتم. زه ستاد موربي بې ډېر مشکوريم چې هرڅه یې په ډاګه کړل او ستامتعلق یې زما خوش فهمي ختمه کړه... پلوشې، دېکښې نه ستا قصور شته او نه ستاد موربي بې بلکه قصور د هغه عواملو ده چې انساني معاشره یې په خو خو قومو، قبيلو او طبقو کښې تقسيم کړے ده او هرقوم، قبيله او طبقه یې د بلې دشمنه کړي ده. هرقوم، قبيله او طبقه د خپلې خپلې نظریې په دائره کښې د خپلې خپلې انا د محور نه تاوېږي او خپلې متعلقه حلقة ورته د نورو نه بهتره بنسکاري. که دغه تقسيم ته د هندومت د معاشرې په توګه اوکتلي شي نوبدنشي ګښلې څکه چې ذات پات او اعلىٰ وادنې دغه تقسيم د هغوي په

﴿دويمه برخه﴾

د ملک حالات ددهشت گردی، په وجه انتهائي خراب شوي وو
د گوارنه تر خپبر او د کراچي، نه تر خرلاچي، پوري تول ملک،
بالخصوص خپبر پښتونخوا او قبائلي سيمه ددهشت گردی، غنډه
گردی، انتها پسندی او عسکريت پسندی، په وجه په سرو وينو کړه
وه، دزور گرۍ او لاقانونيت دا حال وو چې په رنارخ به د بازار د مينځ
نه سړے او چت کړے شو او د لاکهونو او کوروونو روپو مطالبه به ترینه
اوشهو، که پېسي به ورکړي شوي خو ڈېره بنئه د گينې بله ورڅ به د
هغه سرد هغه په سرپرپکړي لاش د سرک په غاره پروت وو او مچان به
پري بنګېدل... بازارونو کښې چودني وي، په روانو بسونو کښې
چودني وي، لارو کو خو، هسپیتالو، جماتونو او جنازو کښې چودني
وي، بي درېغه چودني کېدي، سري وېني بهېدي، سروننه الوتل،
لاشونه پریو تل، بي ګناه اولس مرۀ کېدل پولیس او فوخيان مرۀ کېدل
او ډېري بنئه بنئه کورنې، دامن په تلاش کښې کډه په سرگرځېدل.
بل خوا د مذهبی دهشت گردی، په وجه سُني مرکېدو، شيعه مر
کېدو، دیوبندی مرکېدو، اهل حدیث مرکېدو، پنج پېرسه مرکېدو
، مرزايی مرکېدو عيسائی مرکېدو او هري ډلي خپل خان په حقه
ګنهو، هري ډلي خان ته سوچه مسلمان او بل ته سوچه کافرو پلي.
داسي معلومېده چې د امويانو او عباسیانو مرہ دشمني بیاژوندی
شوه، د چرته چرته نه راغله او زمونږ په ملک کښې خوره شوه، بل

شان: داسي مه وايه پليز، زئنه غواړم چې زمونږ مينه رسواشي او د
خلقو د خنداشي، زئنه غواړم چې زما په وجه تئه د خپل مسلک،
خپلو عزيزانو او خپل مورپلارنه لا تعلقه شي زئنه غواړم چې زما
په وجه تئه رسواشي، اگر چه زوجيت د پاره مينه ضروري ده خود
مينې د پاره زوجيت ضروري نئه ده، تئه زما د بدن یوه برخه
ګرڅېدلې يې، ته زما د زړه ملکه يې، که تئه زما مشې او که نشي خو
ستاراج به چلېږي... پلوشې یوه خبره بلکه یو خواسته او منه چې
بيا ماسره د ملاؤدو کوشش او نکړي، زئنه غواړم چې زما په نامه
توره او د خلقو د پېغوره شي، زما دعا ده چې تل ترتله خوشحاله
اوسي، لکه د سپورډي پرچېږي او څلېږي، چې ستاد څلا پلوشې
ماته رارسيېري نوزما زړه به پري خوشحالېري، او یوه خبره بله او هغه
دا چې د خپل موبائل سيم بدل کړه چې عاليې سره ستارابطه ختمه
شي، څکه چې که چري هغې ته زمونږ د لاتعلق، پته او لګیده نو
هغه به د ډېره غمه ليونې شي، هغوي دواړه ډېره شبېه خاموش وو.
په دغه خاموشې کښې د هغوي د سترګونه لړۍ لړۍ اوښکې
بهېدي، په دغه حال کښې هغه په چېه خوله پاسېده او روانه شوه.
په تلو تلو کښې د کمري ورسره او درېده او هغه تئه يې په شا او کتل، د
هغې په جواب کښې هغه خپلې اوښکې اوچے کړے اوورته يې
اوو، "I Love you my dear".

خواهرون حملی کبدي، نارينه، زنانه، زاره، خوانان اوډ پيو ماشومان سره د مياندو مره کېدل. جنجيان مره کېدل، ناويانی اوډ واده زلمي مره کېدل اوډ مودو خواهه ارمانونه یې گودرته اوړل د هر مرګ ژوبلي ذمه واري بنه په نره اخستلي کېده اوډ ائنده د پاره بله د همکي ورکړي کېده.

د ملك حمکرانی ډلي به په خپلو شاهي محلونو کښي د هر مرګ ژوبلي غندنه هم کوله اوډ ترهه گري خلاف به یې د خپلې کلکې ارادې بیا بیا سرګندونه هم کوله. دې نه علاوه د عوامو د تسلی، د پاره به یې د زيري په توګه دا پېغام هم ورکوو چې، ” مجرم که هر خومره طاقتوري خود قانون د گرفت نه نشي بچ کیدے“. عوام حېران وو چې قانون کوم دے اوډ قانون عملداري او گرفت کوم دے؟ او کوم ملزمان اوډ سؤنو بي گناه انسانانو قاتلان چې د خوش قسمتی، یا بد قسمتی، نه نیولي شوي وو هغوي سره خه اوشو؟ ظاهره ده چې د جېلونو تمبې ماتې کړي شوي او هغوي سره نور قاتلان هم اوویستلي شواو خپلو خپلو اووته اورسولي شو. د هغوي تحربي سرګرمۍ نه صرف بحال شوي بلکه هغې کښي شدت هم راغي او جدت او حدت هم راغي. بازارونو، سکولونو، هسپتال او كالجونو ته تګ په یره وو، جنازو له تګ په یره وو، جماتونو کښي نمونځ په یره وو او په کورونو کښي ناسته ولاړه او خوب په یره وو. داسې معلومې ده چې دنړۍ تول طاقتونه یوموتې شوي دي اوډ خپلو

کارندو په ذريعه په دغه بل اوړ د تبلو پونه کوي. دا تول تنظيمونه فوڅ، پوليس او حکمراني ډلي سره برسر پیکار وو خود هغوي سره سره عام بي گناه خلق هم د هغوي د ظلم او بربریت بشکاروو. انتشار، قتل و غارت گري اوډ سرکاري املاک تباھي د هغوي مشن وو. د دې زياتي با وجود هم حکمراني ډلي خو خوڅله هغوي له د مذاکراتو بلنه ورکړه خو هرڅل به خه داسي واقعه پېښه شوه چې هغوي به انکار اوکړو. د معاشرتي زبون حالی، نه علاوه د ملك معاشی حالت هم د بدنه د بدرت په مخ روان وو. د ګرانۍ، ګران فروشۍ او بې روزگارې په وجه عوام پوزي له راغلي ووا هرسپه د لورې نه ژوري ته په دو وو. دغه حال د تاوانۍ کاكا اوډ هغه د تبر هم وو. هغه خه موده په کalam کښي په داسې حال کښي تیره کړه چې د هغه لونو به د ګرونو نه خشاك راټړو او هغه به په بازار او یو ځایه بل ځائے کښي خرڅو. په دې به د هغوي خورل خکل کېدل او وخت تېږدو خو هغه اوډ هغه بنځۍ مرجانې سره د خپلو لوښو د مستقبل غم تردې حده رسپدلي وو چې د هغوي د زړونو نول جوړ شوې وو. چې کله به د هغوي لونه خشاك راټړلو د پاره ګرونو ته لارې نو هغوي بنځه او خاوند به د هغوي د راتلو پوري په دغه یوه اړجندوا خبرې کولې. هغوي د کرشمي په وجه هم پريشان وو څکه چې د هغې د تلو نه پس مورپلار او خوياندو سره د هغې رابطه نه وو شوي. چې کله نه هغه د کوره او تې ده نو د هغې د مورستړګې د هغې په غم کښي د اوښکونه نه وو

نوري هم هلتہ ورکرو . دغسی به هفوی خپلو کښی نزدی هم وي او تگ راتگ او ابتننه پوبتننه به هم ورته اسانه وي او که خونديې وو نو مونږ به هم ورپسي لارې شو او د ژوند دغه پاتې شپې ورڅي به هلتہ تېري کرو . دغه رنګي به دوي هم خوشحاله وي او زمونږ زړونه به هم جمع وي . زمونږ دلتہ خټه دي . دالونه زمونږ د ژوند سرمایه ده چې دوي لاري شي نو مونږ دلتہ خټه کوو ؟

مرجانه : . چې خنګه دے خوبنځه وي ، هغسي کوه سپيه ، ستامخي له خوک درتلي شي ؟ تا لامخکښي زمانه خټه تپوس کړے دے چې پاتې شوه لا اوس ؟

تاوانی کاكا : بنځي ، داجینکي زما د زړه ننکي دي . که دوي په خپرواده شي نو د ژوند تبول غمونه بهم ختم شي . داجینکو عمر دلؤخي په مثال وي ، په سترګو کښي لوئېري او په سترګو کښي زپېري .
مرجانه : د حسیني په وېښتو کښي سپین تارونه اولګبدل او دغه حال د میموني هم دے . شپه ورڅ دغه دعاګانې کوم چې خُدا سې یې زمونږ په ژوند د خپله کوره کري چې غمونه م ګس شي خو کوم دے
”هغه لاسونه مروري“

تاوانی کاكا : په دے غرونو کښي به د دوي خوک تپوس اوکړي ؟ او بيا په داسې حال کښي چې نه خپل کورلري نه اور ، نه خپل درلري نه ور ...
که ستا خوبنځه وي نو دغسی به اوکرم . د کرشمي حال احوال به هم معلوم کرم او په رموز رموز کښي به ورسه د دې جینکو خبره هم اوکرم .

اوچې شوې . اګر چه هغې به خپل خفگان د خاوند نه پټ ساتو خو اخر ترکومه ؟ هغه ته د هغې د خفگان پته وو خونه هغه خټه کولے شو اونه هغې خټه کولې شو . البته چې کله به په خبرو خبرو کښي د هغې ذکر راغې نو د مرجانې سره سره به د هغه سترګي هم د کې شوې . دغه خبرې به هره ورڅ کېډي خويو خل د معمول نه او پردي شوې . مرجانې هغه ته په خبرو خبرو کښي اووې ، ”دېره موده او شوه سپيه ، چې د کرشمي د حال احوال نه خبر نشو . زه ويم چې خټه وخت خان تیاره کړه او هغې پسې یو منډه اوکړه چې په خټه حال کښي ده ؟ د هغې په خبره تاوانی کاكا په لوړ سوچ کښي پرپوتو او دېر شبې زورنده سرناست وو . بیا یې سراوچت کړو ، غاره یې تازه کړه او وسے وئيل ، ”خبره خودې بدنه ده بلکه ډېره بښه ده . د هغې حال احوال معلوم مول پکاردي ... بنځي زما په زړه کښي یو هله خبره راغله او هغه دا چې یو خوبه د هغې حال احوال معلوم شي بله دا چې که هغه په خپل کور خوشحاله وي نو دا نوري خلورواړه به هم هلتہ ورکرو .“

مرجانې خپل سرپه دواړه لاسه او نیو او ووې وئيل ، ”نه سپيه ، داسې نشي کېډي . زما هغې پسې زړه خور دے او چې دا نوري رانه لاري شي نو بیا خوبه په زړه سوره اوږي شم“ . تاوانی کاكا د نسوارو چونډي خوله کښي واچوله ، خپلې ګوتې او خوله یې د خادر په پسکي صفا کړه او هغې ته یې اووې ، ”بنځي حالاتو ته به ګورو ، که کرشمه خوشحاله وي او هغې غوبنتل نو د هغې په خوبنځه به دا

مرجانه: تاته د کرشمی ور، در معلوم دے؟

تاوانی کاکا: هاؤ هاؤ، ولې نه، د کرشمی يعني د شاهد کور هم په هغه محله کښي دے په کومه کښي چې چودھري رحمت او سپړي بلکه هغه اکثر د هغه په خاۓ کښي ناست وي.

مرجانه: چودھري رحمت حوك دے؟

تاوانی کاکا: چودھري رحمت بئه سرمایه دار او کاروباري سړے دے. د دغه محلې صدر هم دے او په خپل حکم تړل، پرانستل کوي. شاهد سره زما خبره د هغه په ذريعه شوې وه. که ستاخوبنځه وي نو زه وېم چې هدو اوس روان شوې. جينکۍ هسي هم بهردي چې هغوي رائخي رائخي نو مابه نيمه لاره وهلے وي. زه وېم چې د هغوي نه پت په پته اووتسه او هغوي زما په تلو پوهنشي... ته هم ورته زما د تلو په حقله خه مه وايه. (خاندي) او بوه خبره بله، او هغه دا چې کېډېشي کرشمې هم خان سره د یو خورخ په مېلمسټيا راولم.

مرجانه: يه خدايې هغه ورخ به کله وي چې د خپلې ماشومې لور سترګې بیا اووینم.

تاوانی کاکا(خاندي) هغه ورخ ډېره نزدې ده، ته ورشه، زما هغه د غم بنادي جوره او واسکت رواخله چې روانېږم ورپسې، د هغه په دې خبره مرجانه پاسېده او د هغه جامي او واسکتې یې رواخستو. چې هغه خپله تياري او کره او روانېدونو په تلو تلو کښي ورته مرجانی اووې، ”هله ډهېره کېډې مه، یوه شپه دوه او کره او رائخه. او هن هغه

جیني، خان سره خامخاروله“.

تاوانی کاکا: هم دغسي به کوم انشاء الله. خه لارم درنه. سلام عليکم مرجانه: لو سے اللہ دے مل شه، چې هغه روان شونومړاني ورته تر هاغې پوري کتل چې هغه یې د نظر نه پناه شو. د هغه د تلو نه پس هغه خوشحاله خوشحاله د کور په کار کښي اخته شو. هغې کنمۍ هم پخوله او خان سره گونېډه هم، لکه چې د کرشمی د راتلو په خوشحالۍ کښي خان سره سندرې وائي. چې کنمۍ او ډودۍ یې پخه کړه نو بیا یې منګي ډک کړل او درې یې خوره کړه د لونو د راتلو په انتظار کښي په درې خوشحاله خوشحاله سملاسته او د هغوي د راتلو لاري ته یې کتل. غرمه شو، ماسپڅین او بیا مازیګر شو خو نه هغوي راغلې او نه د هغوي خه خپر خبر راغې چې خومره خومره به وخت تېرېدو هومره هومره د هغې زړه خوپدو. چې نمر په غرغړه شونو هغې هرڅه په خائے پرېښو د او هغوي پسې په هغه لارروانه شو په کومه به چې د معمول مطابق هغوي تلي راتلي، خو چې هغوي یې او نه لیدې نو د یو غرد پاسه او خته، د حسینې، میمونې، زینت او شمعې نومونه به یې په چغه اخستل خو چې د هغوي له خوا هیڅ بنکالو اونشوہ نو په چغو چغو د هغه غرنه کوزه شو او بل غرته په چغو چغو او خته. په دغه ختو او کوزېډو کښي هغه ترلري او رسېډه خو د هغوي پته او نه لګډه. نمر په ډوېډو وو چې هغه هغه خاۓ ته او رسېډه چرته چې د هغوي د خشاك کېډي پراته وو،

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

پروپریتی

خیالی خوندونه وو خو هغه د چا خبره چې هغه دانه لیده او دام یې نه ليدو. د شپې لس بجې وي چې هغه د چوده‌ري رحمت کورته او رسپدو. د هغه په حوبلي کښي ګن خلق ناست وو. په دغه خلقو کښي شاهد هم وو او د پوليس یو تفتیشي تیم هم وو. پوليس د شاهد نه د کرشمې په حقله خه تپوسونه کول چې هغه په مُسکا مُسکا وراورسپدو د هغه په ليدو شاهد پاسیدو. د هغه د ستري مليشۍ لاس یې د تفتیشي افسر په لاس کښي ورکړو او رته یې اووسي، ”صیب دا د کرشمې پلار دے. د هغې معلومات د دنه او کړي.“ پوليس د تپوس په خاصه د هغه لاس ته هتكري، واچولي او خان سره یې تانيه ته روان کړو. تاوانی کاكا جېران وو چې دا خه دی او خه او شو. په تلو تلو کښي به هغه کله شاهد ته کتل او کله پوليس ته. چې تانې ته او رسپدل نو د حوالات تمبي ورته لري کړي شوي او هغه بند کړئ شو. د شپې یؤلس بجې وي چې هغه د حوالات نه بهر کې شو او د انټروگېشن د پاره د تفتیشي افسر دفتر ته راوسته شو.

تفتیشي افسر هغه ته لاندي باندي او کتل اووسي وئيل، ”ستا خه نوم دے؟“

تاوانی کاكا: زمانوم تاوانی دے صېب.

تفتیشي افسر: کرشمې ستالور ده؟

تاوانی کاكا: هاؤ صېب، کرشمې زمالور ده.

تفتیشي افسر: هغه چرته ده؟ تاسره ده؟

تبرګي پراتئه وو خو هغوي نه وي. د هغې چغې په غرونو کښي کړنګېدي خو هغوي نه اورېدي. د هغې ژرا سره نمر په سلګور پېدو د تورغرنه پناه شوا او هغه یې ژرېدلې پرېښوده. هغه د هغوي په تلاش کښي ګرڅېده د یو غرنه کوزېده او بل غرته خته، په دغه ختو کوزېدو کښي هغه د لادوبادو پرېبوته خود هغې په حوصله کښي هیڅ کمې رانه غې. خه شپه تیاره وه او خه د هغې په زړه او سترګو تیاره وه. په دغه ګرڅېدو ګرڅېدو کښي د هغې پښه او خوپدہ او د غر د سرنې یو زور ګړنګ ته لړه شوه د هغې د خولې نه یوه، صرف یوه چغه اووته، په غرونو کښي او ګړنګېده او بیامکمل خاموشی شوه تاوانی کاكا لارو، خلور واړه جینکې لارې او هغه هم ورپسې لاره. ودان کوروران شو، تیاره ډوډۍ وحشی ځناورو ته پاتې شوه او دلته هغه بذات خود د وحشی ځناورو خوراکه شوه. په لمحو لمحو کښي هغه کار او شو چې د چا په وهم و ګمان کښي هم نه وو.

﴿دریمه برخه﴾

داوري او بدہ ورغ وه. تاوانی کاكا د کوره هم اوږي خپته اوتي وو او د لارې په هو تلو کښي یې هم په د مې غرض ډوډۍ او نه خوره چې لاهور ته او رسې نو چوده‌ري رحمت یا شاهد کړه به بنئه زړه پورې ډوډۍ په مره خپته او خورې او دغه رنګې به ورته د دوه وخته ډوډې پېسي بچت پاتې شي. په توله لاره د هغه په غورونو کښي د ډوډۍ تپار او د هغه په خوله کښي د بازار د غورې او ترسکونې ترکاري

اووینم او که هغه راسره شاهد پرینسونه نود یو خو ورخو په مېلمسټيا
به یې خان سره کورته بوئخ هغه مورغربېه ورپسې ڈېره خفه ده .

تفتیشی افسر خپل سرپه دواړه لاسه نیسي ، سترګي پېي کري او
ڈېره شبېه خاموش وي . بیاسترګي اوغروي ، هغه ته گوري اووائی ،
”ماوے که ته د چودھري رحمت تعزیت د پاره راغله یې؟“

تاوانی کاكا:، خه مطلب؟ زه پوه نشوم صېب؟

تفتیشی افسر: چودھري رحمت قتل شو ده او د هغه د قتل
دعوی ستا په لور کرشمی ده .

د تاوانی کاکارنګ تک زیر شي . هغه تفتشی افسر ته په حېراتیا
گوري اووائی ، ”زما په لور...کرشمہ؟“

تفتیشی افسر: بنه اوس راته دا اووايه چې هغه چرته ده ؟

تاوانی کاكا:، صېب ، ماته نه د چودھري رحمت د قتل معلومات شته
او نه د خپلی لور کرشمی ؟

تفتیشی افسر: بنه به داوي چې ته په ده کېس کښې مونږ سره
مرسته اوکړے او د کرشمی په حقله مونږ ته صحی صحي
معلومات راکړے . ته مشر سرپه یې ، زه نه غواړم چې ته د چوکې
په زور هغه خه اووے ، خه چې اوس وېل نه غواړم ؟“

تاوانی کاكا(په یړه یړه) صېب، ته... ته... په... په... په خد... ام
... با... با... با اور اوکړه چې ... چې ماته د هغې په با... باره کښې
هیڅ معلوم... معلومات نیشتنه .

تاوانی کاكا: نه صېب ، هغه ما شاهد له ورکړے ده . یعنی د شاهد
بنځه ده او شاهد سره ده . زه د هغې لیدوله راغله یم صېب .

تفتیشی افسر: ته د چودھري رحمت کورته خه مقصدا پاره راغله ومه .
تاوانی کاكا: چودھري رحمت زما دوست ده . زه د هغه ملاقات له
راغله ووم .

تفتیشی افسر: چودھري رحمت سره ستا ملاقات اوشو ؟

تاوانی کاكا: نه کنه صېب ، د سلام نه مخکښې راته تاسو هتکړۍ
واچولے او تاني ته موراوستم . که هغه زما د راتلونه خبرشی نو
کېډېشي چې دلته را پسې راشي .

تفتیشی افسر: هغه تاپسې راتلے نشي خو کېډېشي چې ته
ورپسې لارسے (مسکے شي)

تاوانی کاكا: یوه خبره ده صېب ، که هغه په خه وجه رانشی نوزه به
ورشم . دا خه دومره لویه خبره نه ده .

تفتیشی افسر: ته چودھري رحمت خنګه پېژنے ؟
تاوانی کاكا: صېب ، ماخپله جينې یعنی دا کرشمہ د هغه په لاس
شاهد له ورکړے ده . یعنی زموږ خبره د چودھري رحمت په ذريعه
شوي ده .

تفتیشی افسر: اوس خنګه راغله یې ؟
تاوانی کاكا: د چودھري رحمت سلام له او د خپلی لور لیدوله راغله
یم صېب . ڈېره موده او شوه لیدلے م نه ده . ماوے چې هغه به هم

سره هغه پاسپدو د دفتر نه اووتو او د تاوانی کاکانه هم هتكړي اوویستله شوي.

﴿ خلودمه برهه ﴾

د تاوانی کاکاتول بدن لکه د ډکوننکو خوبېدو. په دغه اووہ ورڅو کښې د هغه بدن دومره پرسپدله وو چې د پېژندونه اوته وو خو سره ددې هم هغه د خان په خورو نه وو بلکه هغه سره دا غم او دا فکر ملګرے وو چې هغه به خپلې بسخي او لوښو ته د کرشمي دنه راوستو متعلق خه وائي؟ دغه سوچونه او فکرونه د لا هورنه ترکوره پوري په توله لار هغه سره ملګري وو. هغه د خان د خلاصي د پاره دېږي اني بهاني او دېږي خبرې جورې کړے خودغه تولو کښې يې دا بهانه خوبنځه شوه چې هغه شاهد سره هني مون د پاره يورپ ته تلې ده. دغه بهانه د هغه زړه ته پريوته ځکه چې په دې به د کرشمي پوزیشن هم او چت شي او د هغې مور او خوياندي به هم د هغې په خوشحاله کور خوشحاله شي. بیا یې په زړه کښې راغله چې که هغوي ترپنه دا تپوس او کري چې هغه کورنه وه نو دومره شپې دې ولې کولے. دے تپوس د پاره هغه دا جواب تيار کړو چې، ”چې هغه کورنه وه نو نور خلق خو وو کنه. مېلمه خود کوريه د واکه وي چې هغوي نه پرېښو دم نو خفه کولے خوم نشو کنه.“ په دغه سوچونو او فکر کښې چې کله هغه خپل پړ او ته او رسپدو نو حق حېران شو چې هلتنه نه پړا شته او نه د هغه بنځه او لوښه شته. یو

تفتیشی افسر: دېره بسته ده (سپاهيانو ته) راشی هلكو ده مبلمه خانې ته بوئخي، الْتَّه يٰ زورنَد كړي، چوکې ورته او نيسۍ او ته هغې يې وهی چې په خپله لکه د طوطې او چغېږي. هغوي تولو په هغه راغرم کړے د مخې سره يې د تفتشی افسر د دفتر نه اوویستله او ميلمه خانې ته يې بوللو. هلته يې د هغه د حکم مطابق الته زورنَد کړو، چوکې يې ورته او نيو مه او تره هغې يې و هلو چې په و هلو و هلو کښې بې هوشه شو. هغه اووہ ورڅي پرله پسې په دغه عقوبت خانه کښې پروت وو او هر شپه به تازه دم سپاهيانو د هغه مېلمستیا کوله خو سره ددې دومره و هلو هم هغه خه نو مه انکشاف او نکړو. په اتهمه ورڅ هغه په هتكړو کښې د تفتشی افسر د دفتر ته په دا سه حال کښې راوسته شو چې د هغه په غاره کښې قميص نه وو او د هغه په بدن کښې دومره روغ خائے نه وو چې گوته پري کېښو دي شي. تفتشی افسر چې هغه ته اوكتل نو و مه وئيل، ”بنه او س وايه چې کرشمه چرته ده؟“ تاوانی کاکا سرخکته کړے وو او خاموش ولار وو. د هغه د بیا بیا تپوسونو په جواب کښې هغه اوو مه ”صېب... د خدائے په خوبونومونوم قسمونه او خورل، په خپل مذهب م قسمونه او خورل، په هغه کتاب م قسمونه او خورل چې ما پري ايمان راؤرے ده. او س دې د پاسه چې ستاسو زما په خوله یقين نه کېږي نوزه خه او کرم؟“ تفتشی افسر دېره شپه خاموش وو. بیا یې سپاهيانو ته اوو مه، ”دے پېږدې چې خي. دے بې گناه ده.“ دې

سرلوبتہ واچوله اوډ هغۂ دلنوو په سريي لاس کښودو. په خپلو خپلوانو کښې ورته هېڅوک دومره زړه خوب مے او زړه پور مے بسکاره نشو. د خیال په درې چه کښې ورته اخر د پهلوان کاکا خهره بسکاره شوه او دا یې په زړه کښې راغله چې کېډېشی هغه خپل ضمير ملامته کړي وي، خپله غلطی یې منلے وي، د هغوي نه یې معافي غوبنتے وي اوډ هغوي کله یې خان سره پورته کړے وي. دے خیال سره هغه اووسي، ”پهلوانه، ستاد لاسه خوزۂ په شرمونو اوشرمېدم، د دنیا د خندا شوم، ستاد لاسه زمالور خرڅه شوه، ستاد لاسه زما کله پورته شوه، ستاد لاسه زړه چاسره د سترګو لګدېو قابل نه یم، ستاد لاسه زمالور قاتله شوه او معلومه نه ده چې کوم څائے به خواره زاره ګرئي... خوچه بنئه ده چې تاخپله غلطی او منله نو مامعاف کړے او زما هم هغسي روري یې لکه چې مخکښې وسے“. دې سره هغه مُسکے شو، خپله کيندړه یې او سنډله، بیا یې خوره کړ او په هغې کښې سملاستو.

په سبا هغه کلي ته روان شو. لور مازیگرو و چې کلي ته او رسېدو. په لاره کښې خوچو کسان د هغۂ مخي ته تېر راتېر شو خو هیچا اونه پېژندو ځکه چې هغه په سرڅادر اچولے وو. هغۂ خادر هله د سرنه لري کړو چې کورته او رسېدو. د هغه په کورکښې د زېن خان غوا ولاره وه او هغۂ اوډ هغۂ مور ورته ګوتاوه کوله. د هغه په ليدو باندي هغوي ګوتاوه پرېښوده او هغۂ سره یې په خندا مُسکاروغ

خل دوه د هغه په زړه کښې راغله چې شابد هغه تېر و تو او بدل څائے ته راغۍ خو چې هغه غرونو، غارو او نورو نېښو ته یې او کتل نو پوه شو چې نه څائے هم هغه ده. یو څائے خاورینه کټوي ماته پرته وه بل څائے خاورین منګي او خاورین کندولی الاړۍ پراته وو. دې نه علاوه یو خوزۂ کیندړه د خېمې په څائے پرته وي خونه خېمه وه، نه درې، وه او نه د شېپې د اغوسټو نورسامان وو. هغه د ډېرہ سوخته د لارے نه کېناستو او خپل سريي په دواړه لاسه او نیوو. هغۂ دا سوچونه کول چې د هغۂ بنشاه او لوښه خټه شوي. د ډېر سوچ او فکرنه پس هغه په دې نتیجه او رسېدو چې شاید هغوي کلي ته تلي دې او خان سره یې کله اوړلې ده، د کله په خیال او کلي ته په تلو د هغۂ خیال پوخ شو. هغه غصه هم وو او خفه هم وو او خان سره یې دا وسے چې د هغوي دانیت وونو د هغۂ د راتلو انتظار خوبه یې کړي وي. خوبیا یې د خپلې خبری تردېد په خپله او کړو او خان سره یې اووسي، ”ماته خو دا پبلې شوي وو چې هلته ډهپره کېږه مه، یوه شپه دوه او کړه او بیا راځه خو ماد تلو راتلو سره لس شېپې بھر تېر مے کړے... او کېډېشی د کلي نه ورپسې خوک راغلي وي او هغوي یې کله اوړو ته مجروه کړي وي“. په ده خیال د هغۂ یقین پوخ شو دې نه پس به چې خومره خیالونه د هغۂ ذهن ته راتلل، واپس به تلل. هغۂ به په زړه کښې کړل رېبل چې دا خوا خوبه شوک کېډېشی چې د هغه په غېرموجو د ګئې کښې یې د هغۂ د نېځې په

اے اېس آئي تپوس اوکرو ”ستانوم تاوانۍ ده“؟ د هغه په اودربدو او تپوس باندي تاوانۍ کاكا د چایو پیالي. یو خواته کېښوده او پاسېدو. د پاسېدو سره یې ورته اووسي ”هاؤ صېب، زمانوم تاوانۍ ده“ دې سره یې هغه له د ستري مشي لاس ورکرو.

اے اېس آئي: . بنه نومونې تاپسي راغلي یو.

تاوانۍ کاكا: مایسی ...؟ ولې ما خه جرم کړے ده“؟

اے اېس آئي: . تاسره اېس پي صاحب هم ليدل غواړي خوتاپسي د عدالت له خوا هم د ګرفتاري وارنت ده او موښ د دوارو په تعامل کښي تاپسي راغلي یو.

تاوانۍ کاكا: ما خه جرم کړے ده؟

اے اېس آئي: . تاخپله لور مسممات کرشمه خرڅه کړے ده او په دغه سلسله کښي ته موښ، ته مطلوب یې.

تاوانۍ کاكا: هاؤ صېب ما خپله لور خرڅه کړے ده، هغه خپل لاس هغه ته وړاندې کوي او وائي، ”دې لاس کښي هتکړي واقوي صېب، خکه چې په ده لاس ما د هغې د سرپیسي اخستي دي او په ده لاس م د هغې لاس د هغې د خاوند په لاس کښي ورکړے ده“ پوليس هغه ته هتکړي اچوي، په هتکرو کښي یې د کوره او باسي او په هتکرو کښي یې تانيي ته بوئحي.

★★★

★

جور اوکړل. د زین خان مور د هغه نه د هغه د بسخي او لونيو تپوسونه کول. تاوانۍ کاكا پوهشو چې د هغه بسخه او لونه کلي ته نه دي راغلي گيني دومره خوبه ترپنه خبرشوې وه. بهر حال هغه په خپل خادر خپله خوله هم او چوله او هغې له یې د هغې د تپوسونه جوابونه هم ورکول. د تپوسونه پس هغې گوتاوه زین خان ته پرېښوده او چاي راټرلو د پاره کورته لاره. چې چا یې راتله نو د هغه نور خپلوا نه خبرشوې وو او تول په یوه خپه راچلبدلي وو. خينې خپلوا نه ورته وس، ”تاوانۍ کاكا غت شو سې یې“. خينې به ورته وس، ”تله خوبې خي د پېژندونه او تے یې“؟ یو پکښي دا هم او وس چې، ”تله ماله په مخه راغلے وس خوتا په سر خادر اچولے وو، خدا مې شته او م نه پېژندې“. بل پکښي او وس ”موښ یې بغیر خادره نه پېژنو، نوتا به په خادر کښي خه پېژندو“ د سرونه علاوه بسخوده مرجاني، حسيني، ميموني، زينت او شمعي تپوسونه کول. په اخر کښي به یې پکښي دا هم او وي چې، ”د کرشمي نه خبر پېښه هغه خنګه ده؟“ تاوانۍ کاكا به هري یوې ته وس، بنه ده هغه هم بنه ده، سلامونه یې وېي، هغه چايې هم خکله او هغوي سره یې خبرې هم کولے، د چایو پیالي لاد هغه په لاس کښي وه چې پنځه کسان پوليس د هغه پخې راغلي له کورته ورنو تل. په دغه پنځو کښي یو اے اېس آئي وو او خلور سپاهيان وو. اے اېس آئي، هغه ته مخامنځ او درېدو او سپاهيان ترپنه چاپره او درېدل. د سلام نه مخکښي ترپنه

﴿نهم باب﴾

د پلوشی په تلو باندي شان ته سخته ذهني او قلبي صدهه او رسیده . هغه ډېره شبې په خپل بېد کښي پروت وو اود هغې متعلق يې سوچونه او فکرونه کول . هغه د هغه په زړه او ذهن کښي داسي ننوتي وه چې د هغه په ويستونه وته او د هغه په هېرولونه هېږدې . د هغه د کمرې په لاندې چهت هغه وه . د کمرې په ګوتونو کښي هغه وه ، د یونیورستي په پارکونو کښي هغه وه ، تردې چې کله کله به يې په خپل سیوري هم د هغې ګمان کوواو خوشو څله د هغې په خیال د هوکه شو . چې کله به هغه ته د هغې د جدائی احساس او شونو په ګنو خلقو کښي به ورته څان تنها او په اباده ابادی کښي به ورته څان په بېدیا بنګاره شو . بل خوا د عاليي د واده نېټه اينسودي شوي وه . د هغې د واده پروگرام جوړې دو اود هغې د تلو په خیال د هغه زړه خوبیدو . د هغې دا ارمان وو چې د هغې د واده نه مخکښي د هغې د لالاجي واده اوشي او هغه د خپلې بابي خدمت اوکړي خوقدرت ته دا منظوره نه وه او د شان هغه خبره رشتیا شوه چې ، ”زماد ناوي ډولی به هله رائي چې ستا ډولی پورته شي“ .

عاليي غونبتل چې د هغې واده له پلوشه راشي او هغه ورسه پت په پته د هغه خبره پخه کري . په دې غرض هغې خوشو هغې ته کال اوکړو خود هغې موبائيل بند وو . هغې خوشو څله کوشش اوکړو خو چې اونشوه نو بیا یې د شان په ذريعه هغې سره د رابطي کوشش

اوکړو خو هغې د شان په خواست موبائيل نمبر بدلت کړي وو اود هغې نه پس يې هغه سره رابطه نه وه شوي . د پلوشی اته پته هغه ته معلومه وه خو هغه نه غونبتل چې هغې له د عاليي د واده بلنه ورکړي څکه چې هغه هغې ته وبلے وو چې ، ”ماسره د ملاوې دو کوشش اونکړي . زه نه غواړم چې زما په نامه توره شي او د خلقو د پېغوره شي“ اگر چه هغه ته خپل څان ملامته بنګارې دو خو هغه نه غونبتل چې د هغه په وجه هغې ته نوري کرمې پېښې شي . د عاليي د واده نه پس هغه د یونیورستي په هاستېل کښي بنه په پخه پرپوتو . په یونیورستي کښي خپلو ملګرو او استاذانو پروفېسرانو سره د هغه ناسته ولاره او ګډون کم شوی وو . چې کله به کلاس ختم شونو کېفې ته به لارو او په هغه کرسی به کېناستو په کومه به چې د طالب علمي په زمانه کښي هغه کېناستو او هغه مخامخ کرسی او هغه څایه ته به يې کتل په کومه به چې پلوشه کېناسته . او که بالفرض هغه کرسی به خالي نه وي نو تر هغې به بهرا خوادې خوا ګرځېدو چې ترڅو به هغه کرسی خالي شوي نه وي . یوه ورځ هغه په کېفې کښي په خپله زړه کرسی ناست وو اود چایي پیالۍ ورته په مېز پرته وه . هغه به مخامخ خالي کرسی ته هم کتل او په خوند خوند به يې د پیالۍ نه ګوت هم کوو ، په دې کښي د اېم فل یوه جیني نرګس راغله ، هغه ته يې سلام اوکړو اود هغه نه يې په هغه کرسی د ناستي اجازت او غونبتو په کومه به چې پلوشه کېناسته . هغه ورته

روان شو او رته یې اووی، oh,sorry. you took so much trouble for me.

نرگس (په مُسکا) . Never mind sir
شان:..? Thank you miss....?

نرگس: (مسکی شي). Nargas, sir.

شان:.. Thank you miss Nargas, once again

دې نه پس به هغوي د معمول مطابق په کېفی کښي ملاوبدل اویوبل ته به یې په مُسکا مُسکا کتل. د وخت تپرېدو سره هغة ته دا احساس او شو چې هغه د هغه په ذات کښي د حد نه زیاته دلچسپی اخلي خوهغه نه غونبنتل چې د پلوشي مقام بل چاله ورکړي. بهر حال هغه نه خپل معمولات بدلولي شواونه یې دغه کېفی پربنښو شو. یوه ورڅ چې هغه کېفی. ته ورغی نونرگس د هغه نه مخکښي رسپدلي وه، په خپله کرسی ناسته وه او د اخبار په کتو کښي مصروفه وه. هغه چې خپله کرسی له ورغی نو هغې ته یې سلام او کړو. هغې د هغه سلام واخستو او په مُسکا یې د کېناستو اجازت ورکړو. دې سره هغه د اخبار په لوستلو کښي بیا مصروفه شو. یوه شبې پس یې د اخبار نه سراوچت کړو او هغه ته یې اووی، ”شان صېب، تاسوننے اخبار کتلے دے؟“

شان: نه مس نرگس لام نه دے کتلے. زه اخبار هله ګورم چې خپلې کمرې ته اورسم او ریلېکس شم. ولې خټه خاص خبره ده پکښي؟

په مُسکا اووی، ”یس پلیز.“

د هغه د مُسکا په جواب کښي هغه هم مسکي شوه او وي وئيل، ”تینک یوسر“. یوساعت د پاره هغه ته دا محسوسه شوه لکه چې د نرگس په خاۓ هغه ته پلوشه مخامنځ ناسته وي. هغه به د هر ګوت سره هغې ته په مُسکا مُسکا کتل. د هغه د مُسکا په جواب کښي به هغه هم مسکي شوه. د هغوي د سترګو د مُسکا دغه پت پتوني لاشروع وو چې هغه ته د هغې د وجود احساس او شو. دې سره هغه سوری اووی، پاسبند او روان شو. دې نه پس به نرگس هغه سارلو او چې کله به هغه کېفی. ته ورغی او په خپل زور خاۓ به کېناستونو هغه به هم د چرتنه نه راغله او د هغه په اجازت به هغه ته مخامنځ په کرسی کېناسته. هغوي دواړه ډېره موده یوبل ته مخامنځ یومېز ته کېناستل او دواړو به یو بل ته په مُسکا مُسکا کتل خویو بل سره یې ذاتي خبرې نه وي شوې. یوه ورڅ چې د معمول مطابق هغه چایي او خکله او روان شو نو خپلې چشمې ترینه په مېز پاتې شوې. د هغه د تلونه پس نرگس هغه چشمې او چتې کړي او هغه پسې د کېفی. نه اووته خوهغه ډېر په توندي روان وو او او اوازور کول هغې مناسب او نه ګنبل. هغه تلو تلو ان چې هاستېل ته ننوتو. هغه چې کله خپلې کمرې ته ور تلو نو هغې د روستونه او اواز ورکړو او وي وئېل، Professor shan, your sunglasses please. هغه چې هغې ته او خپلو چشمونه او کتل نومُسکے شو، د هغې مخې له ور

د امتحان نتيجه اوتي وه . هغه چې خپل نوم اورول نمبر ته اوکتل نو هغه واقعي په تاپ راغلے وو ، خو چې روستو چې ورپسي لارونو د پلوشي نوم اورول نمبر پکبندی نه وو. د هغه په ناکامی هغه ته دېر افسوس او شو خکه چې CSS پاس کول د هغه ارمان وو او د هغه ارمان نیمکھرے پاتې شو . دې سره هغه ته د باغ ډهبری هغه منظر رایاد شو چې هغوي یوبل له چېلنچ ورکړے وو او شان ورته وېلے وو چې دا مقابله به کوو خو صرف د پاس کېدونه بلکه په تاپ تهري کبندی د راتلو ... او هغې د غه چېلنچ قبول کړي وو. د دے خیال په راتلو باندي د هغه د خولي نه بې اختياره اوو تل "اوہ خُدايه ، ماخوداسي نه ګنله ... درېغه زما په څا سه هغه پاس شوې وي . CSS پاس کول د هغه ارمان وو او د هغه ارمان نیمکھرے پاتے شو. داسي معلومېږي چې ما په ګته کبندی تاوان اوکرو ، هغه ډېره شبې خان سره خود کلامي کوله . بیا یې موبائل اوچت کړو او د هغه د تسلی د پاره یې هغې ته کال اوکرو . د هغه د هيلو سره هغه اوو مې، "پلوشي خنګه یې ."

پلوشه :: "بنئه یم شانه ... شانه ، ستا په کاميابي ډېره خوشحاله شوم زما دعا ده چې خدا سه ده لو سه سپه کړه ". شان د هغه د خولي نه خبره اخلي اووائي ، "پلوشي ، ستادنې کي پېرزوونې ډېره ډېره شکريه خو که ته CSS پاس کولو زما کاميابي ګنې نو په دې کبندی زما هيڅ دلچسپي نیشته . دا امتحان ماستا په خوبنځه ورکړے وو.

نرگس : تاسو د CSS په تبر امتحان کبندی شامل شو مې وي؟
شان : هاؤ شامل شو مې ووم .

نرگس : ستاسو رول نمبر خَدَ ده؟
شان : زما رول نمبر 290 ده .

نرگس (مسکنی شی) بنې نومبارک شه . تاسونه صرف پاس شو مې یې بلکه تول بېچ موتابپ کړے ده . دا اخبار او ګورۍ پلیز ، هغه چې د هغه نه اخبار واخلي او په هغه کبندی د خپل رول نمبر کتو هڅه کوي نو د هغه په موبائل رېنګ راشي . هغه اخبار واپس اړدي او موبائل او چتني . هغه چې موبائل او . کے کړي او هيلو اووائي نو او از راشي ، "ننے اخبار ده کتلے ده؟". موبائل نمبر اگرچه بدلو وو خواز بدلو نه وو . دا او از د پلوشي وو. د هغه په تپوس هغه مُسکے شو او وو مې وئيل ، نه ، نه ده کتلے؟

پلوشه : مبارک شه شان . تا د CSS تول بېچ تاپ کړے ده .
شان : تېنک یو پلوشي . ستاخه پوزیشن ده؟ "د جواب ورکولو په خائے د هغه په خوله سلګکي راشي . هغه چې د هغه د سلګکي او از وورې دونو د هغه د خولي نه بې اختياره اوو تل ، اوه مائي ګاه . ته ژاري پللوشي او از بند شي . هغه وارخطا پاسې دو ، ډکه پیالۍ چاي یې په مېز پرېښوده او ډېر په تېزی سره بهرا او تو . هغه چې خپلې کمرې ته او رسې دو او اخبار یې را خستو نو د اخبار په درېم مخ د CSS

﴿دوبنه برخه﴾

په صبانرګس په کېټي کښې ترناوخته پوري د هغه انتظار کوو خو هغه د کلاس ختمېدونه پس کېټي ته لانه روبلکه هاستېل ته لارو ئکه چې هغه ته پته و چې پلوشه به د هغه لیدوله ضرور رائخي . هغه لاد هغې د راتلو په باره کښې سوچ کوو چې هغه راغله. هغه د هغه د کمرې په دُرشل او درېډه او هغه ته يې اووي، ”اجازت دے پليز؟“ شان هغې ته په مُسکا اوکتل اووسي وئيل ، ”که زه؟ اجازت درنکرم نو واپس به شي؟“ د هغه په تپوس هغه مسکۍ شوه اووي وئيل ، ”نه چري هم نه ، چاھې ميری روح جائے، چاھې ميری جان جائے.“ دې سره هغه بغېرا جازته د هغه کمرې ته ورغله. شان د هغې په احترام کښې د خپل بېډنه کوز شو او د هغې هرکلي ته او درېډو. هغې د مېھتايی ڈبلي یو خواته کېښودو او چې هغه ته يې اوکتل نو په خان پوهن شوه او بې اختياره ورترغاره وته. دواړو د یو بل نه لاسونه تاؤ کړل او د یو بل په اوږدي یې سرونه کېښودل. د دواړو زړونه درېډل او یو بل ته يې ډېرڅه وئيل خو د جذباتو په هنګامه کښې پري هغوي نه پوهېدل . هغوي د مينې په سمندر کښې د طوفاني جذباتو او د هېجاني کېفياتو په لاشعوري مدوجزر کښې ډېرې شبې خاموش ولاروو . په ولاره ولاره کښې هغه د هغې د سلګي اواز وورېډو. دې سلګي سره د هغه په بدن کښې د احساس یودايسې برقي رو تېر شو چې د هغه د مينې دنيا یې اولې خوله . هغه د هغې د اوږدي نه

CSS پاس کول او د افسر جو پېدل نه مخکنې زما اړمان وو او نه م او س ده . زما اړمان ته يې ، صرف ته ، خو چې ته لکه د صحرانې کونترې زما د لاس نه والوتي او زه دې تش لاس پرېښودم نو په CSS به خه او کرم . زما اړمان ته يې CSS نه ده .

پلوشه : داسي مه وايه شانه پليز . ته به CSS پوست اخلي او خامخابه يې اخلي . زما د پاره ، زما د زړه د پاره . چې ته د CSS په کرسى کېښے نو داسي او ګنه چې زما یو اړمان پوره شو ... شانه یو خواسته منے ؟

شان : خواست ؟ حکم کوه پلوشي ... وايه خه وېل غواړي ؟ پلوشه : شانه ، تاماته په اخري ملاقات کښې وېلے وو چې ، ”ماسره د ملاوې دو کوشش او نکړي“ خو که ته خپل الفاظ واپس اخلي نوزه تاسره ملاوې دل غواړم .

شان : نه پلوشي ، مامه مجبوره وه پليز . زه خپل الفاظ واپس نشم اخسته البته که ته خه وېل غواړي سه نوماسره په موبائيل رابطه کولي شي . وايه پليز ، ته خه وېل غواړي ؟

پلوشه : داسي نه ، شانه پليز ، د یو اخري ملاقات موقع راکړه . شان : ته نه پوهېږي پلوشي ، زه نه غواړم چې زمونږ مينه رسواشي مامه مجبوره وه پليز .

پلوشه : شانه پليز ، فارګاډ سېک پليز . د یو اخري ملاقات موقع راکړه پليز . شان : O,k ، تېلک ده ، راشه ، ”دې سره هغه موبائيل بند کړي“ .

سر اوچت کړو او چې هغې ته یې اوکتل نو د هغې سینه لکه د اتش فشان غرلې څېده او اتشينه لاواترېنه د هغې د سترګو په لارو وته. هغه په یره یره هغه په خپل بېډ کښي کېنوله. د هغې سريې په خپلې غېږه کښي کېښودو او په خپل رومال یې د هغې اوښکي اوچولي خونه د هغې سلګي قلارېدلې او نه د هغې اوښکي اوډرېدلې. هغه خپل تندے د هغې په تندې کېښودو. د هغه د سترګو اوښکي د هغې په سترګو ورېدي، د هغې اوښکو سره یو ځائے کېډي او په بیلو بیول لارو د هغې په سپین مخ بهېډي. یوه شېبه پس هغې د هغه د غېږنې سراوچت کړو، خپلې اوښکي یې اوچولي او خاموش ناسته وه. شان خپلې اوښکي اوچے کړے، مسکے شو او هغې ته یې اووے، ”پلوشي ته خو ډېره بهادره جيني، وي. تاخو به اکثر ماله ډاډ راکوو. دومره بزدله ولې شوي؟ په تاخه اوشو؟ دا اوښکي به ترکومې بهوی؟“ پلوشي هغه ته په سرو سترګو اوکتل او په ډډ اوواز کښي یې اووې، ”شانه، ترڅو چې زه ژوندي، یم او سترګکې م غېږي نودا اوښکي به بهېږي، اوچې پټې شي نو په خپلې به اوچې شي.“

شان: اوه مائي ګاډ... دا کېس ته دومره سيريس ولې اخلي. پاس فبل خو ژوند سره تړلي څېزونه دي. دا د یوې سکې دوہ مخونه دي. کله یواوکله بل. ریلېکس پلیز.

پلوشه: شانه، زه ډامتحان په ناکامۍ نه ژاړم بلکه د خپل مستقبل

او د خپل ژوند په ناکامۍ ژاړم. شانه، ته زماړومبې مينه او اخري ارمان یې. داسي معلومېږي چې زمونږد قسمت مزي د بل په لاس کښي دی. زمونږ اوږدي دبل په لاس کښي دی. هغه مونږ خپلې خوبنځي ناخوبنځي او خپلې مرضي ته نه پرېږدي... زه حه اوکرم شانه؟ شانه، لړه شېبه مخکښي تا پلے وو چې، ”ته دومره بزدله ولې شوي؟“ زه بزدله نه یم شانه خوتا اوډي معاشرې رانه بزدله جوړه کړي ده. ماتاسره د شرکه حیات وعده کړي ده او په خپله وعده تینګه ولاړه یم. زه د خپلې معاشرې نه بغاوت کولې شم خوستاد میني نه بغاوت نشم کولې. زه د هر هغه چانه بغاوت کولې شم چې زماډ میني په لاره کښي خنډ جوړېږي خو چې ته م نه قبلوے نوتاسره خه اوکرم... شانه، کېډېشي دا زمونږ اخري ملاقات شي. اوس هم وخت ده، راڅه چې یو بل له د میني لاس ورکړو او همېشه همېشه د پاره یو شو زه ډژوند ډرامې هغه بد قسمته کردار یم چې د دنیا تول غمونه یې راغونه کړي دی او زما په سريې پنه کړي دی. درېغه چې زه پېدانه وي او که پېدا وي خو چې ته م لېدلې نه وي... شانه، ډوېږمه، غرقېږمه، د ژوند طوفانونو د خر سېلابونه م وېستله شے؟ شانه، دانازک بدن او تنسکي مينه د ازغین حالاتو د ترسکو او حادثونه وېستله شے؟ که دا کولے شے خوالاس راکړه پلیز. (هغه هغه ته لاس نیسي) ”او که لاس نه راکوے نو خپله وعده ده ماته کړه او ما

شان: چې کوم درته بهتر بسکاری ... ماسره وعده اوکړه، هغه ډبره شپهه خاموشه وي. بیا وائی، ”وعده ده“ دی سره هغه پاسي. شان هغې ته په مُسکاګوری او وائی، ”Smile please“ دی سره د ناخوالی مُسکاد هغې په خولة خوره شي، هغه ته په ډکو سترګو گوری او وائی ”دالله په امان“.

شان: ”دالله په اما.....ن“

﴿دربېمه برخه﴾

په ټوله یونیورستی کښی دشان د امتیازی کامیابی غږ خورشوې وو. د هغه شاګردان پروفیسران او هرڅوک چې د هغه د کامیابی نه خبرېدل نو خوشحالېدل او ډلي ډلي د هغه مبارکی له ورتلل. د هغه د کامیابی نه د هغه مورپلار او رونه خویاندې هم خبر شوي. هلتنه د خوشحالی ډزې کېدے او شیرینې تقسیمېدي. د هغوي حجره په رنګارنګ پرپرکو او سهره ونائسته کړي شوي وه او دغه حال د هغوي د کور هم وولکه چې درنګ ساعت له د هغوي حجري ته د هغه د واده جنج راخي او د هغوي کورته د هغه دناوي ډولي. راخي. عاليه رارسېدلې وه او د هغه په انتظار کښي ناسته وه. هغه چې حجري ته ورغی. نو ټول نوکران او زمیداران د هغه په خپراغلي ته پاسېدل. یو یو به ورترغاره وتو او مبارکي به یې ورکوله. محمد اعظم خان په خپل خصوصي کت کښي بالښت ته ډډه وهلے وه. شان چې د نوکرانو، زمیدارانو او د کلی د نورو خلقو د مبارکي نه

له اجازت راکړه چې د خپل ژوند خاتمه په خپله اوکړم.“.

شان: پلوشې، دادې عقلی او حماقت خبرې مئ کوه. تاپه خپله اووې چې زمونږ د قسمت مزې د بل په لاس کښي دي. بنه به دا وي چې په خپل قسمت صبر او کړي او د قسمت فېصله ازلي فېصله اوکنه. هغه خپل لاس راغوندې وي او په ترخه لهجه کښي وائی، ”ماته ستاد نصیحت ضرورت نیشته. اونه ماته ستاد اجازت ضرورت شته. دا کارزه په خپله هم کولې شم (هغه پاسي) زه درنه څم... شاید بیا زموږ ملاقات او نشي... دا هم کېدې بشني چې موږ د یوبل د مینې نه همېشه همېشه د پاره محروم شو. بهر حال زه په تلو تلو کښي ستاشکريه ادا کوم چې تا خپل لوظاوز ما ارمان پوره کړو. زه تاله مبارکي درکوم او دا اميد کوم چې ته به د CSS پوست اخلي چې زما د ارمان تكميل او شي.

شان: پلوشې ماتاته مخکښي هم وبلے وو او او س درته بیا وهم چې زه په خپله نوکري خوشحاله يم. زه دالله دې شکرگزاريم چې ماله یې هغه نوکري راکړے ده کومه چې ما غوبته.

پلوشې: ستاد پاره دوہ آپشنز دی خورستي زما خواست اوکنه پلیز.

شان: ستاخواست به هله پوره کېږي چې ماسره دا وعده او کړي چې د خپل مورپلار د خوبنځي ناخوبنځي نه به روگرداني نه کوي او په هر حال کښي به د هغوي د عزت پاسداري کوي.

پلوشې: داستا خواست دے که حکم.

دوران کښې هغې خو خوڅله هغې سره د ملاوبدو کوشش اوکړو خو چې هغې یې اونه لیدونو بیا یې د هغې د ډیپارتمنټ نه د هغې اته پته او موبائېل نمبر معلوم کړو او هغې ته یې کال اوکړو، ڈرینګ ورتلو سره هغې موبائېل اوچت کړو او وسے وئی ”هیلو خوک خبرې کوي؟“؟

نرګس: زه نرګس خبرې کوم شان صېب.

شان: (په چېراناتیا، نرګس ...؟ خوک نرګس پليز؟)

نرګس: شان صېب، زه هغې نرګس یم چې تاله مې د یونیورستې په کيفې کښې مبارکې درکړي ووه.

شان: I see. oh, بنه مس نرګس ته خنګه یې.

نرګس: زه بئه یم سر، امى م ستاد کاميابې نه خبر کړه. هغه ډېره خوشحاله شو. هغه تاله مبارکې هم درکول غواړي او تاسره ملاوبدل هم غواړي.

شان: ډېره ډېره شکريه، امى ته زماله خواسلامونه وايه خوفی الحال زه په کلي کښې مېلمنو سره ناست یم که موقعه ملاو شو نوتاسو دوارو سره به ضرور ملاقات کوم. دي سره هغې موبائېل بند کړو او بند موبائېل ته یې ډېره شبې په سوالیه نظر کتل. داسي معلوم پدې چې هغه خپل موبائېل ته نه بلکه د هغې کردار او شخصیت ته د شک په نظر گوري او زړه کښې وائي چې ستاماسره خه تعلق او خه نسبت دے؟ معلومه نه ده چې نرګس به هغې ته نور خه خه وېلې خود موبائېل بند ډېر سره د هغې دزړه خبرې په زړه او د خولې خبرې یې

فارغ شونو د پلار سلام له ورغۍ. اعظم خان هغې ته ورترغاره وتو یو لاس یې د هغې نه تاؤ کړے وو او په بل لاس یې د شاباشې په توګه په ملا تپو. هغه لا هغې سره غاره په غاره وو چې د کورنه ورپسې بلنه راغله. هغه چې کورته ورغۍ نو د هغې رونه خوياندي او د هغې مور د هغې استقبال ته ولاره وه. د هر یو دا خواهش وو چې مخکښې ورسره هغه ملاو شې او هغې له مبارکې ورکړي. په دغسمې موقعه کښې د عاليې مقابله چاکولې شو؟ هغې تول دیکه رادیکه کړل، د تولونه مخکښې شو او هغې له یې مبارکې ورکړه. د هغې د مور نمبر هله راغې چې د هغې د رونو خوياندو مبارکې او شو. د هغې مور هغې ته ورترغاره وته او هغې یې خو خوڅله بنګل کړو. هغه چېران وو چې دا خه دی او خه کېږي؟ په دومره معمولي کاميابې دومره لویه خوشحالی؟ دا کاميابې اگر چې د هغې د پاره لویه نه وو خو د هغوي د پاره لویه څکه وو چې په دې بهانه بلکه په دے شرط هغې خپل واده خو خوڅله خانګولے وو. او چې دا شرط پوره شونو د هغې انه بهانه ختمه شو او دا کاميابې د هغوي د پاره د هغې د واده یو زېرے وو. نرګس په یونیورستې کښې خو خوڅله هغې سره د ملاوبدو کوشش اوکړو خو داسي مناسبه موقعه ورته ملاو نشو چې هغه سره په تنهائي کښې ملاو شې. او کومه مبارکې چې هغې ورکړي وه په هغې یې سودنه کېدو. چې کله هغه کلي ته لارو نو هلتنه د مېلمنو په وجه یو خو ورځې په کلي کښې ايسار وو. په دغه

په خوله پاتې شوي . هغې د هغه حرکت مائندې نه کړوا بله ورځ هغه اوډ هغې مور مېډم مسټرت په خپل موټر کښې سره د تحفو کېناستل اوډ هغه مبارکې . د پاره د هغه کورته روان شول . چې هلته اور سېدل نو هغوي د ګاډي نه کوزې شوي او سره د تحفو د هغه کور ته ورغللې . د هغوي په ورتلو سره د شان رونه خویاندې اوډ هغه مور د هغوي ستري مشي ته پاسېدل او هغوي یې ډېر په عزت سره کېنول . د کېناسو نه پس نرګس خپل تعارف داسي اوکړو ، ” زمانوم نرګس دے (مورته اشاره کوي) او دازما مورده . مونږ دواړه د شان صېب مبارکې له راغلي يو .

عالیه : اوډ نرګس ، هغه بله ورځ شاید تافون کړي وو . نرګس : هاؤ جي مافون کړي وو . ما هغوي له مبارکې ورکړه خو امي وي چې دواړه به کورته ورشو هغه له به هم مبارکې ورکړو اوډ هغه مور پلار او خویاندورو نو له به هم مبارکې ورکړو . شان صېب کلې کښې دے ؟

عالیه : نه بې بې هغه ستاسو د راتلو نه لې مخکښې یونیورستی ته لارو . هلته ورله خپلو ملګرو د پارتۍ خې پروګرام کړے دے . مېډم مسټرت (مېډم طاهري بې بې ته) بې بې زمونږ د طرفه مبارکې قبوله کړي اوډ مبارکې نه پس زئه ستاسو تولو له په خپل کور کښې يو وروکې شان دعوت درکوم . په دې بهانه به ستاسو آټېنګ هم اوشي او یوبل سره به خبرې اترې هم اوشي .

طاهره بې بې : بې بې تاسو کوم څائے اوسبې؟
مېډم مسټرت : مونږ په ډیفننس کالونی کښې په ګلې نمبر ۱ کور
نمبر ۴ کښې او سېرو او زئه غواړم چې د هغه د انټرویو او تېنېنگ له د
تلونه مخکښې زه هغه سره د نرګس په باره کښې یو خو خبری
اوکړم . په دې خبره هغه مسکى شي اوډ هغوي تاثراتو ته ګوري .
عالیه اوډ هغې موريو بل ته په سوالیه نظر ګوري . بیا ورته عاليه
وائي ، ” دا خو ډېرہ بنئه خبره ده ، چې لالاجي راشي نوزئه به ورته
ستاسو پیغام ورسوم ” . دې نه پس د چای شربت دور شروع شو .
هغوي ډېرہ شېبې ناستې وي او خپلو کښې یې خودې خبرې کولې
خو چې هغه رانه غې نوبیا واپس لارې . مابنام چې شان کورته
راغې نو مور او عاليې ورته د نرګس او مېډم مسټرت د راتلو اوډ
هغوي د دعوت توله خبره او کړه خو هغه د هغوي راتلو او تلو کښې
هیڅ دلچسپی وانه خسته . د هغوي خبره یې په خندا کښې واپوله او
خپلې کمرې ته روان شو . هغه نه غوبنتل چې د پلوشې نه پس هغه
نرګس سره مراسم شروع کړي . د هغې اوډ هغې د مور په راتګ هغه
نور هم شکي شو . هم دغه وجهه و چې په موبائل یې هغوي د راتلو
شکريه ادا نه کړه او خبره یې داسي پته او ساتله لکه چې هغه د هغوي
دراتلو نه هډو خبرنه وي . دې نه پس نرګس خو خوئله هغه ته فون
اوکړو خو هغه ورسه رابطه او نکړه .

★★★★

﴿لسم باب﴾

د شان د ژوند نو مې باب شروع شو مے وو. د انټرویو نه پس هغه تپیننگ د پاره سپول سروسز اکیڈمی اسلام آباد ته لارو. د تپیننگ د پاره تپولو کامیابو امیدوارانو له بلنه ورکړي شوې وه. په رومبی ورڅ چې هغه هال ته ورغی نو د تاپ تو کامیابو کسانو د پاره په رومبی قطار کښې دوه کرسی، اینسود مې شوې وي او په هغه کرسیو د هغوي د رول نمبرو کارډونه پراتائه وو. دې نه علاوه په نورو کرسیو نمبری نه وي لیکلے شو مې او هرسپ مې په خپله مرضی کېناستے شو. لړه شبې پس یوه صنف نازک په نازوا د اړله، هغه ته یې سلام او کړو او په مُسکا مُسکا یې د هغه خواکښې په یوه کرسی، یې د کېناستو اجازت او غوښتو. شان چې هغی ته اوکتل نو په حېرانتیا یې اوو مې، ”مس نرګس ته؟ دلتہ؟ ته دلتہ خه کو مے؟ هغه یو خل بیا مسکی شو مې هغه ته یې اوو پی، ”ماته پته وه چې ته به دلتہ رائخے. زه ستالیدوله تاپسی راغلې یم شان صیب.“.

شان: که خه ضروري خبره وه نو ماسره به دې په موبائل رابطه کړي وه. نرګس: موبائل؟ موبائل باندې خو ته ماسره رابطه نه کو مے خکه راغلم. زه تاسره کېناستې شم پلیز؟

شان: سوری نرګس. زه تاله د ناستې اجازت نشم درکولے خکه چې دا کرسی، الات شوې دې او دې باندې به هغه کسان کښې خوک چې راغونتے شوې دې. ته اوس لاره شه نن زمونږ د تپیننگ رومبی

ورڅ ده او د دی تپیننگ د افتتاح د پاره وزیر داخله راروان دے. خه ته اوس لاره شه پلیز، مازیکر خلور بجې به زه تاسره په فون رابطه او کړم.“.

نرګس د هغه د هدایاتو هلو خه پروا اونکړي او هغه سره خواکښې په بله کرسی کېنی. د هغې په سرکشی د هغه خاطر دروند شي خو هغې ته د خپل خفگان اظهار اونکړي. د کېناستو سره هغه مسکی شي، هغه ته گوري او وائي، ”شان صېب زه او زما مورستا سود کامیابي د مبارکۍ د پاره ستاسو کورته درغلې وو خودا معلومه نه ده چې تاسو کورنه وپی او که موښ سره مو ملاوې دل نه غوښتل.

البته ستاسو موربې بې او عاليې او سعدیې له مو مبارکې ورکړه. عاليه د پره بنې جيني، ده. زما د پره خوبنځه ده. زموښې یې د پر عزت او کړو او په لې ساعت کښې راسره داسي بلده شو له که چې زماد عمر وونو ملګري وي. تاته به شاید هغې زموښې د راتلو خبره کړي وي.

زماستاسو کور او ستاسو د کور ما حول د پر خوبنځ شو. ماته پکښې د یرسکون ملاو شو. خپل کورته م تلو ته زړه نه کېدو خود مور په وجه م خپل زړه ته اونه کتل او هغې سره نیمکھری نیمه خواروانه شوم. ماخو تاته خوشکالونه او کړل خوتاسو زماکال اټندنکړو. خو خو مېسج زم در کړل خوتا جواب رانکړو... افسوس چې تاسو ماته هدو هیڅ نظر او نکړو. د پره ګیله م درنه کېږي شان صېب“.

هغه په یوه ساه لګیاوه او خولي له یې وارنه ورکو و چې هغې خپلې خبرې ختمې کړي نو هغه ته یې په مايو سه نظر او کتل او وي وئيل، ”شان

کول چې په ستھبج ناستو خلقو کښی یو سړے پاسبدو. ډیس له ورغی اووسي وئيل، ”حاضرین وناظرین کرام السلام عليکم! عزت مآب سېکرتری داخله صېب تشریف راوړي ده او مهمان خصوصي وزیر داخله صېب راروان ده. د هغه د خولي نه دغه تکے په مشکله اوتي وو چې وزیر داخله صېب هال ته دننه شو. د هغه په راتلو باندي د هغه استقبال ته تول پاسېدل. په دغه پاسېدلې خلقو کښی نرګس هم شامله وه. د هغه راتلو سره د پروگرام باقاعده آغاز اوشو. د پروگرام شروع د تلاوت کلام پاک نه اوشوه او بیا وریسې یونعت اوویلے شو. دې نه پس ستیج سېکرتری، سېکرتری داخله ته د اظهار خیال بلنه ورکړه. سېکرتری داخله چې پاسبدو او ډېس له ورغی نود تقریر شروع کولونه مخکښی هغه تولو افسرانو له د هغوي په کامیابی، مبارکي ورکړه. دې نه پس یې د ملک په اندرونی حالات او بیرونی خطراتو بنې لويه تبصره او کړه او هغوي ته یې د محنت، لکن، ایمانداری، حب الوطنی، تلقین او کړو. دې سره سره یې ورته د خپلی ذمه واري په صحی طریقه د استعمال هدایت او کړو. د هغه نه پس چې وزیر داخله پاسېدونو تولو له یې مبارکي ورکړه او هغه هم لکه د سېکرتری داخله په ملک کښی د موجوده ترهه ګږي، غندې ګردې، عسکريت پسندۍ او شدت پسندۍ په باره کښې بنې زړه پورې تقریر او کړو. دغه رنګي هغه تولو له د هغوي د آئنده ذمه واري احساس ورکړو او د تولونه یې کلکي وعدې هم واختستې. په

صبب، تا خو ماله د یوې خبری هم جواب رانکړو.“
شان (په لاپرواڼي) هن، خه دی اووی؟ د هغه په بې اعتنائي د هغې خاطر دروند شو او هم د هغه په لهجه کښي یې اووی، ”هیڅ نه.“ دې سره هغه چې شوه، د هغه نه یې مخ واړه وو او په کرسی را خکلې کې ناسته. هغه ته د هغې د خفگان احساس او شو خوه ګه د هغې په خفگان خفه نه وو بلکه هغه غونبنتل چې هغه په خه طریقه خفه شي او لاره شي. خو هغې د تلونوم نه اخستو او بنې په پخه ناسته وه.
البته کله کله به یې په نیم کخو سترګو د هغه تاثراتو ته کتل او د هغه د احساساتو اندازه به یې اخسته. یو خل د شان په زړه کښې راغله چې هغه یو خل بیا پوه کړي او ورته اووائی چې هغه په پردي سیت ناسته ده. که د دې خاوندرashi او بیا یې پاسوی نوبهتره داده چې هغه په خپله پاسي او خې. او هغه هم دغسې او کړل. هغه یو خل بیا هغې ته اووی، ”مس نرګس، ته چې په کوم سیت ناسته یې، دا پرده ده. دا سیت خپل مالک ته پرېږد او که ماته خه و پل غواړي نو خپله خبره او کړه او خه او خه پلیز“، هغه هغه په نرمه پسته ژبه پوهول غونبنتل خوداسي معلوم پدہ چې د هغه خبره په هغې هدو هیڅ اثر نه کوي. یو خل د هغه په زړه کښې راغله چې د انتظامي د افسر په ذريعه هغه د هال نه او بیاسي خو بیا یې په زړه کښې راغله ”چې چرتنه نه کار نو هلته خه کار؟ هغه پوه شه او د سیت مالک پوه شه“، هغه لاد هغې د حماقت په باره کښې مختلف سوچونه

سره سترگې نشوئے لګولے. داناسته د یونیورستی په کېږي کېښی د ناستې نه مختلف وه. هلتہ به ورته شان په مُسکا مُسکا کتل او هغې به لاندې کتل او دلته ورته هغې په مُسکا مُسکا کتل او هغې به لاندې کتل. چې کله د هغوي د رومبې ورڅي پروګرام ختم شو او هغوي خپلو خپلو کمرو ته تلل نو د شان حېرانتیا نوره هم زیاته شو ه څکه چې د هغوي رهائشی کمري هم خپلو کېښی تېچ وي. شان چې خپلې کمري ته ورغۍ، نو جامي یې بدلي کړے، په خپل بېډ کېښی پرپوتو او په پورے ورې په خپل حماقت پوري په کرس کرس خاندل. کېډيشي د هغة د خندا او اوز هغې هم اورې د خو هغه خاموش وه او د هغة د غلط فهمي په باره کېښي یې سوچ کوو. په دغه کېښي د هغې سترگې ورغلې او اوډه شو. شان هغې له خو خوکالونه ورکړل خو چونکه د هغې موبائل سائیلنټ (Silent) وونو هغه د هغه په کالونو پوهنشو. مازیگر چې هغه په خپله طبعه پاسپدنه نو واش روم ته ورغله، جامي یې بدلي کړي او خپله سرخنه یې کوله چې د هغې د کمري په ورناکنګ او شو. هغې خان راغوند کړو او د Yes, come in تکے یې د خولي نه او وتو. د هغې په اجازت یوملازم د ور په درشل او درې د او هغې ته یې اووسي، ”بې بې تاسوله چایې دلته راؤرم، که ډائنسنګ هال ته تلل غواړي.“. هغې هغه ته په افسرانه موډ کېښي اووی ”I want to take it here“ دی سره هغه مسکے شو او واپس لارو. یوه شبې پس هغه د یو کې چایې او د یو خو بسکتیو سره واپس

وعده کونکو کېښی نرګس هم شامله وه. د تقریر په اخر کېښي هغه اووسي، ”زه یو خل بیاتاسو تولو له مبارکي درکوم او اميد کوم چې تاسو به د خپل ملک و قوم نوم روښانه کړي،“ دې نه مخکښي به دا قسمه پروګرامونه نه کېدل خوزمونې حکومت دا پالیسي شروع کړے ده چې د تریننګ شروع کېدونه مخکښي او د تریننګ په اخره کېښي به تاسوله ستاسو د ذمه واري احساس هم درکوو او کومو اميدوارانو چې اول او دوبم پوزیشن اخسته ده هغوي له به اپواره هم ورکوو، ”دې سره ستیج سېکرټري یو خل بیا ستیج ته راخي او وائي.“ اگر چه تاسو تول د قدر ورې خود حکومت د پالیسي مطابق زه هغه عزت مندو ته خواست کوم چې ستیج ته راشي او خپل خپل اپوارډونه واخلي، زه مستير شان او مس نرګس ته خواست کوم چې هغوي ستیج ته تشریف راوري، ”د نرګس د نوم په اورې دو سره شان حېران هم شو او شرمند هم شو. بهر حال هغه خپله حېرانتیا په مُسکا بدله کړه او ستیج ته اوختو. وزیر داخله هغوي له مبارکي هم ورکړه او اپوارډونه یې هم ورکړل. دې نه پس د هغوي دغه پروګرام ختم شو او د تریننګ پروګرام شروع شو. شان په خپلو کړو او خپله رویه شرمند هو. هغه په اشارو کنایو کېښي د هغې نه خو خو څله معافي او غونبته. د هغه د معافي په خواست به هغه هرڅلي مسکى شو او مخ به یې ترینه واره وو چې کله د هغوي تې برېک او شو او د چایې په مېز دواړه یو بل ته مخامنځ کېناستل نو شان هغې

پاره استعمالوم او هغه هم ډېرې مختصرې او مقصدې .

شان: په ائنده خو میاشتو کښې چې افسره شې نوستا په مصروفیاتو کښې خوبه نوره هم اضافه اوشي .

نرګس: ستاسو خبره صحی ده . په مصروفیاتو کښې م اضافه اوشي خو په روتيں لائف کښې بهم هیڅ فرق رانشي او دا به هم دغه رنګي چلپري، په ډېکښې دشان په موبائیل باندي رېنګ راشي . هغه چې موبائیل اوچت کړي او نمبر ته اوګوري نو هغه د پلوشي وي . هغه مسکے شي او وائي ، ”هېلولو پلوشي خنګه يې؟“

پلوشه: بنېايم شانه خو لو ساعت د پاره تاسره ملاوېدل او خټه ضروري مشوره کول غواړم .

شان: پلوشي ته چې خټه وېل غواړي نو ماته په موبائیل اووايه . زه تاسره ملاوېدے نشم . زه اسلام آباد ته تېننګ د پاره راغله يم .

پلوشه: شانه، زماډ مستقبل فېصله کېږي، زه خټه اوکرم؟

شان: ته هم هغه اوکړه خټه چې درته ما وېلے دي . (د هغې د سلګي اواز راشي) ته ژاري پلوشي، هېلولو هېلولو، دي سره د هغې موبائیل بندشي . یوه شبې هغوي دواړه خاموش وي . نرګس هغه ته د تجسس په نظر گوري او وائي ، ”دا هغه پلوشه د چې د CSS په امتحان کښې شامله شوي وه؟“

شان: هاؤ بالکل ، دا هغه د خو ته هغه خنګه پېژني؟

نرګس: زه هغه خکه پېژنم چې مونږ سره په تحريري امتحان کښې

راغي . هغه ترى په مېز کېښوده او هغې ته يې اووسي ، ”مېډام، تاسو په خپل لنچ، ډنرا او ناشته کښې خټه خورل غواړي .“

نرګس: په ناشته کښې یوه اندا، یوتوس او یو ګلاس پې، په لنچ کښې عامه سبزي او ډنر کښې لائت خوراک، ملازم دا هر خه خان سره او ليکل او بهرا اووتو . هغې چې چایې او خکله او بهرا اووته نو شان بهر په لان کښې ولار وو او د هغې انتظاريې کوو . هغه هغې سره په مُسکا ملاو شو او د ګيلې په انداز يې اووسي ، ”مس نرګس، ماتاله خو خو کالونه درکړي وو خوشاید ستا موبائیل بند وو“

نرګس: اوه یس، کېډېشي زه اوډه اوم . شان صېب، زه هر کار په خپل وخت او په خپله موقعه کوم . په دغه کارونو کښې یو کاردا هم دے چې د اوډه کېدو او مطالعې په وخت کښې زه موبائیل سائلنټ ساتم . شان: که په دغه وخت کښې تاسره خوک ضروري رابطه کول غواړي نو بیا؟

نرګس: زماصول ټولو ته معلوم دي ، صرف یو ته پاتے وسے .

شان: په دغه وخت کښې که خټه ايمرجنسۍ پېښه شي نو بیا؟

نرګس: بیا دا چې انتظار به کوي . شان: تاد کال اخستو د پاره د وخت خټه تعین کړي دے؟

نرګس: خلور بجونه تر اتهه بجوپوري . دي نه علاوه زه نه د چا کال اخلم او نه چاله ورکوم . (هغوي دواړه په چمن کښې یو بل ته مخامنځ کښې) ”زه موبائیل د پاره نه بلکه د ضروري خبرو د enjoyment“

غوبنتل خود تپوس جرأت یې نشوکولے . چې خومره به وخت تېرپدو هومره به د هغې په ذات کښي د هغه دلچسپي زیاترده . اخر یوه ورڅ ترپنه هغه په دائینګ هال کښي تپوس اوکړو ، ”مس نرګس یوذاتي تپوس کولے شم ؟“، هغه مسکۍ شوه او وي وئېل هاؤ بالکل کولے شے .

شان : ته د خلورو بجې نه پس چرته ظې ؟ او د اتوار توله ورڅ چرته تېره وي ؟

نرګس : زه د دے انتهائي ذاتي تپوس په جواب کښي تانه سوری هم وېلې شم خوزه ستاغوندي نه یم چې خپل ذاتي معاملات تانه پت او ساتم (د هغې په دې طنزیه خبره هغه شرمندہ شي) زه نه تا په سسپنس کښي ساتل غواړم او نه ستا په شکوک و شباهات کښي اضافه کول غواړم .... شان صېب ، زما مشره خور ماریه په سې اېم اېچ راوالپندي کښي کېتن ډاکټره ده . زه چې د کوره راتلم نو ماته م سور وېلې وو چې شپه ماریه سره کوه ، ما هغې ته بنه او کړل چې د هغې خاطر دروند نشي خوزه م نه غوبنتل چې زه په چابوچه شم خو چې ماریه زما د راتلو نه خبر شوہ نو هغې ماته خو خوڅله فون اوکړو . چې زه هلتله لارم نو هغې ماته او وي چې ”خپل سامان د لته راړره او ماسره به پاتې کېږي“ ماورته د شبې د سټېدي بهانه اوکړه او خه نور تاولپلونه م هم ورته پېش کړل . بیا په دې فېصله او شوہ چې هر مازیګر او هراتوار به راڅم او بیا به خم ” .

شامله شوي وه . موږ به د پرچې نه مخکښې روستو یو بل سره تبادله خیال کوو . داخو ډېره مطمئنه وه خو معلومه نه ده چې په خه وجهه دراپ شوه . I feel sorry for her .

شان : هاؤ مس نرګس . هغه صرف مطمئنه نه وه بلکه د حدنې زیاته پُرامیده وه او هم په دې وجهه هغې ته د خپلې ناکامې ډېرافسوس دے .

نرګس : شان صېب یوذاتي تپوس درنه کولي شم ؟

شان : هاؤ بالکل کولي شي .

نرګس : ستا پلوشې سره خه تعلق دے .

شان : هغه زما کلاس فیلو هم وه او زما بنې ملګري هم ده .

نرګس : دې نه علاوه ؟

شان (مسکے شي) سوری ”د هغه په سوری هغې هم سوری او وي . یو خل بیامسکې شوه او خپلې کمرې ته روانه شوہ . د تریننګ په دوران کښي به هغوي اګرچه یو بل سره جخت کېناستل ، په دائینګ هال کښي به هم یو خاۓ کېناستل او یو بل سره به یې د تریننګ په باره کښي تبادله خیال هم کوو . خو ذاتي تپوسونه یې نه کول . د مازیګرنه پس به هغه د خپلې کمرې نه وته او اووه بجې به واپس راتله . د راتلو سره به دائینګ هال ته لاره ، هلتله به یې ډوډي او خوره او خپلې کمرې ته به لاره . د ډې رنګې به د اتوار په ورڅ سحراته بجې د کمرې نه او وته ، ناشته به یې او کړه او چرته به لاره . شان اګر چه د هغې د اکسټرا مصروفیاتو په باره کښي د هغې نه تپوس کول

هغې له یې تسلی ورکړه . د هغې پلارډ امریکې ته راغله وواو خپلې بنځی سره یې د هغې د مستقبل په باره کښې صلاح مصلحت او مشوري کولے . په دغه مشورو کښې د هغې د ملازمت خبره هم راغله، د هغې د خپل کاروبار يعني امپورت اېکسپورت خبره هم راغله، د خپل این جي او شروع کولواو د هغې د چلولو خبره هم راغله او د اعلیٰ تعلیم د پاره فارن ته د لېږلو خبره هم او شوه . دا تپولی خبرې په خپل خپل خاصې بنئه وي خود شهناز بېگم په خیال بهتره خبره دا وه چې هغه په یوه شریفه او معززه کورنۍ کښې واده شي او چې دا کار او شې نوبیا هغه پوهشه او د هغې سخنکنی پوه شه . دا مشوره د عاصم شاه صېب هم خوبنځه شوه او هغوي د مناسبې کورنۍ په تلاش کښې شو . د مناسبې کورنۍ نه د هغوي مقصد دا وو چې کورنۍ درنه وي ، خوبه او مقدسه هم وي ، هلك هم د هغې هم عمروي او د CSS افسر هم وي . هغوي چې په خپله برادری نظر و اچوونو هېڅوک هم پکښې داسې نه وو چې په دغه شرطونو پوره وي . خئه ناخه کمې به پکښې ضرورو . د هغوي په برادری کښې د سی اېس اېس افسران دېر وو خود هغې هم عمر پکښې یو هم نه وو، د خو خور خود سوچ او فکر نه پس هغوي په دې نتيجه او رسیدل چې د عمر شرط ترینه لرمې کړي خود کورنۍ او عهدې شرطونه برقرار پاتې شي . د هغوي د خوش قسمتی او د پلوشي د بد قسمتی نه خه موده مخکښې د هغوي د برادری د یو

شان : . زه ستاد اصولو نه دېر متاثر شوم . نرګس : شان صېب ، زما مورزا په باره کښې دېر حساسه ده . زه چونکه د هغې کشر او لاديم نوزه ورته او س هم ماشومه بنکارم شان صېب ، زما د CSS پاس کولونه پس هغه دېر پريشانه وه . هغې نه غوبنټل چې زه یواحې تربننګ له لاره شم خو چې ماورته ستاذکر او کړونو هغه دېر خوشحاله شوه او په دې وجهه هغه ماسره ستاسو کورته هم درغله چې ماپه تا او سپاري او د هغې پريشاني کمه شي . خو چې ستاد طرفه مایوسه شوه نوبیا یې ماریه ته فون او کړو او چې کله مطمئنه شوه نوماله یې دلته د راتلو اجازت را کړو .

شان : نرګس زه تاته دومره شرمندې یم چې ماسره هغه الفاظ نیسته چې تانه پري معافي او غواړم . بهر حال زه په خپله رویه شرمندې ”... نرګس دېر په بې صبری . سره د هغه د خولې نه خبره اخلي او وائي ، ”اوہ نونو ، نه شان صېب چرې هم . تادے خداے چرې هم شرمندې نه کړي . ته بالکل حق بجانب یې . په نني وخت کښې نه خوک په چا اعتبارنشي کولے شي او نه د اعتبار وخت ده . تئما د پاره مخکښې هم معزز و س او او س هم معزز يې . د اسي هیڅ خبره نیسته . نیورمانندې پليز .“

﴿دویمه برهه﴾

د پلوشي په ناکامې د هغې توله کورنۍ خفه وه د هغې مشر رور صادق شاه هغې ته د کېنډانه فون او کړو او نعیم شاه ورته د برطانيې نه . دواړو د هغې په ناکامې هغې سره غم رازې او کړه او

شهناز بېگم : هغې سره د خبری کولونه مخکنې زه پلوشې سره خبره کول غواړم .

العاصم شاه : هاؤ دا خبره بالکل صحی ده . هغې سره خبره اوکړه خو ډېر په محتاط انداز . د واده د خبری نه مخکنې په مذهبی نقطه نظر یې د خپلې وینې د تقدس او د پېرو پېرو د مرؤجہ دود ستور او روایاتو نه یې خبر کړه .

شهناز بېگم : زه به هم دغسې کوم خو که زماد کوشش باوجود هم هغه دغه رشتې ته تیاره نشوه نوبیا به خه کېږي ؟

العاصم شاه : که دارشته موډ ګوتو نه اووته نو تول عمر به کورناسته وي او په کوربه زړه شي . بله دا چې مونږ به ترکومې ژوندي يو . ستاهم دغه د شمار ورځي پاتې دی او زما هم دغه حال دے او زمونږ نه پس به هغه خه کوي .

شهناز بېگم : که دسي اپس اپس شرط ترینه اویاسو نوبیا ؟

العاصم شاه : د CSS شرط ترینه ولې اویاسي ؟

شهناز بېگم : سکندر شاه په اصل کښې CSS افسرنې دے بلکه رینکرددے .

العاصم شاه : ماته پته ده خو مونږ سره د هغه متبدال نیشته که هغه رینکرددے خو سېکشن افسردے . زمونږ د هغه ماضي سره خه کار نېشته ، مونږ به د هغه موجوده Status او د هغه موجوده پوزیشن ته ګورو . دې نه علاوه هغه بنې نېک او شریف سړے دے . زه اميد

سېکشن افسر سکندر شاه بنې خه مړه شوې وه او دوه وارهه وارهه بال بچ ترینه پاتې شوي وو . د سکندر شاه په خیال شهناز بېگم خپل خاوند ته اوکتل او وې وئيل ، ”ستا په خیال سکندر شاه خنګه هلك ده ؟“ عاصم شاه هغې ته د چراتیا او غصې په مشترکه نظرا اوکتل او وسے وئيل ، ”سکندر شاه هلك ده ؟ ... هغه خود پنځوست کالو سړے او د دوه بال بچ پلار ده ؟“ .

شهناز بېگم : سکندر شاه نه علاوه زمونږ په برادری کښې بل هېڅوک داسې نېشه چې په دغه دوه شرطونو پوره وي . العاصم شاه هغې ته په سوالیه نظر ګوري او وائی ، ”که د هغې واده د خپلې برادری نه بهرا اوشي نوبیا ؟“ .

شهناز بېگم : که دغسې اوشي خو ډېرې بنې خبره ده . داخو هغه هم غواړي ، زه یې هم غواړم او چې ته غواړم نه ډېرې بنې خبره ده خود څلې برادری او د خپل مسلک خلقو له به خه جواب ورکو مه . زه خود چاد ډغرونه يم او که ته ورتنه خان نیولے شے نه ډېرې بنې ده ، د هغې په خبره العاصم شاه په لوی سوچ کښې پرېوځي . یوه شبې پس هغه سراوچت کړي او هغې ته وائی ، نه ، داسې نشي کېډې . زه خپلې برادری سره تعلق پرېښوده نشم .“

شهناز بېگم : بنې نوبیا به خه کوو ؟ عاصم شاه : بیا دا چې ستا مشوره م خوبنځه ده . د سکندر شاه مور سره خبره اوکړه .

وو. هغه به هرمایزگراتلو، په حوبلی کښې به یې هغوي سره ناظره کوله او دناظري نه پس به یې د هغه مورته د قرآن شريف ترجمه کوله. چې کله د هغوي کورته پلوشه راغله نو هغې ته هم په دغه صحبت کښې د کېناستو بلنه ورکړي شوه خود یو نامحرم مخې ته کېناستل هغې خوبنځ نه کړل. دي نه علاوه هغه دومره شفیق پلار وو چې د بال بچ جدائی یې نشوه برداشت کولے. د هغه لوراګر چه نیاسره سملاسته نو د هغه زوے او هغه خپلو کښې د یوڅاۓ ملاستې دومره عادت وو چې دواړوله د یوبل نه بغیر خوب نه ورتلو. پلوشي به ترناوخته پوري په خپله کمره کښې د خپل سرتاج د راتلو انتظار کوو خو چې په خپله کمره کښې به یې د هغه د سپېر مود خنېدو او د هغه د خولې د شپېلوا غږګ اوazonه وورېدل نو هغې ته به داسي معلومه شوه لکه چې د راخکلي شوي چاري لاندي چې خاروي خنېرې او پرېښې. هغې به د یوري نه ورپورې کړو، خپل بېد کښې به د کې ستړګې سملاسته او د شان په تصور به او ده شوه. د سکندر شاه مور هم خه بدہ بنځه نه وه. د برادری درشتی نه علاوه هغه د هغې د مورله اړخه د هغې په رشته کښې هم راتله. هغه بودی بنځه وه خود مضبوط اعصاب خاونده وه. دي نه علاوه دېره مينه ناكه او خوره بنځه وه. هغې به د هغې دېرخیال ساتو او خو په خوپمه به یې تربنې د نوے مېلمه د راتلو تپوس کړو. د هغې په تپوس به هغه د قهره سره لمبه شوه خود خه مصلحت په وجه به دېره

کوم چې پلوشه به هغه سره خوشحاله وي. شهناز بېکم د هغه د خبری په تائید کښې وائي، ”د تولونه لویه خبره دا ده چې د خپلی برادری سړے دے.“ دي نه پس هغه او شوه چې د پلوشي په خیال کښې هم نه وه. سکندر شاه او د هغه مور سره خبره او شوه او هغوي تیار شو. بله ورځ د هغوي د برادری یو خو سړي او زنانه راغلي، د هغوي ګوت هم او شو او د واده نېټه هم کېښو د شوه. د هغه واده ډېر په ساده طریقه او شو. د اج ضرورت څکه نه وو چې د سکندر شاه کور د فرنیچر او سامان نه ډک وو. د ولپمي ضرورت څکه نه وو چې د هغه په رومبي واده تول خلق ماره شوي وو. د جنج، ضرورت څکه نه وو چې دا د هغه رومبے واده نه وو بلکه د مجبوري دويم واده وو. په پالنګ د ختو ضرورت څکه نه وو چې دا د یوزلمي واده نه وو بلکه د یو کونډ واده وو. د ماسخوتن په تیاره کښې سکندر شاه او د هغه مور راغله، نکاح او شوه، او ناوې یې په موټر کښې کېنوله او خان سره یې بوتله. هغه لا بکره وه چې شپه په شپه د دوه بال بچ مور شوه او بال بچ هم هغه چې مشره جیني، د شپرو كالو وه او هلك د خلورو كالو وو. سکندر شاه ډېر نېک، دیندار او وفادار سړے وو. هغه د خپل بال بچ د تربیت ډېر خیال ساتو څکه چې دغه دواړه د هغه د مرحومې بې بې ستړګې وي. هغوي دواړه به یې سحر په سرکاري ګاډي کښې سکول ته لېږل او د چهتې نه پس به هغه ګاډي کښې واپس کورته راتلل. د هغوي دناظري د پاره یې د یوقاري خدمات هم حاصل کړي

کېناسته، په مخ به لاس کېنسودو او هغه ته به یې په ډکوستړګو اوکتل. د هغې کتل په هغه بد اولګېدل او په مخ یې ترپنه یوبل پرق اوویستلو. هغې په مخ لاس کېنسودو، ڈېډنه پاسېده، هغه ته مخامخ او درېدہ او ورته یې اووې، ”ته ماله د کوم جرم سزاراکو سے؟“ سکندرشاہ (په غصه) تاته خپل جرم معلوم نه دی؟ تاماٹه سوری ولې اووې؟

پلوشه: .تئه د سوری په مطلب نه پوهېږي؟ دېښخي او خاوند ترمینځه سوری د خە عذر په وجه وپلے کېږي. او که هسې دی زړه ډک وي نو دا دې ولاره یم درته، و هم، او ترهغې م و هه ترڅو چې ستا لاس چلېږي، دې سره هغه هغې ته هغه پوچه وپنا شروع کړه چې د کنجري تکے پکښې مهذبه وو. هغې سره سره یې د هغې مورپلار هم معاف نکړل او هاغه ناروا یې د خولې نه دوروله چې نه دېپلوا قابله ده او نئه د اوږيدو. د دې په بدل کښې ورته هغې اووې، ”ماته هر خە وپلے شے خو که بیاد دے زما مورپلارته بدرد اووې نوبنې به نه وي“. د هغې په دې خبره هغه نورهم غصه شو او په غصه کښې یې ورته اووې، ”اوه ته ماله چېلنځ راکو؟“ دې سره یې ترپنه په مخ یو بل ترق اوویستلو ترق سره هغې په مخ لاس کېنسودو او بل مخ یې ورته او尼یو. د هغه په بل گزار د هغې غور او لګېدو. هغه د درد نه رنده، کنه شوہ او لکه د برلندي یوه شپه تاوبدہ، په دغه تاوبدو تاوبدو کښې هغه د وېښتونه او نیوہ او په کمره کښې یې راخکله. د

زر سړه شوہ. په مُسکا به یې هغې ته اوکتل، خپلې کمرې ته به لاره او هلتہ به یې بنې اوژړل. یوه شپه سکندرشاہ د خپل زوي نه پتې د هغې کمرې ته ورغى خو چې هغه پري پوهشونو هلتہ ورپسې ورغى او د هغه غېږتہ اوختو. سکندرشاہ هغه بنګل کړو، مسکے شو، هغې ته یې سوری اووې او هغه یې په غېږ کښې اوچت او خپلې کمرې ته روان شو. خو په تلو تلو کښې یې هغې ته اووې، ”زءا دا هلك اوډا کوم نورا خم“.

د هغه د راتلو په انتظار کښې هغه ناسته و هخو چې د شپې اخري سلګکي شوي نو د هغې سترګې مرغې مرغې شوي او د مرغو په سیل اوډا شوہ. د سکندرشاہ مور به د هغوي سارنه کوله، په دغه سارنه کښې هغې ته معلومه شوہ چې سکندرشاہ په هغې کښې دلچسپی نه اخلي یا کېډېشي چې د عمر په لحاظ هغه په هغې کښې دلچسپی اخستو قابل نه وي. بهر حال د هغې په ډېرولو او نصیحتونو هغه یوه شپه خپل زوې په وخت اوډا کړو، غلي غوندي ترپنه پاسېدو اوډ هغې کمرې ته ورغى. د نکاح نه پس د هغې کمرې ته د باضابطه ورتګ دا د هغه رومبے څل وو. هغه چې هغې ته رجوع او کړه نو هغې د خپلې بیماری په وجه هغه ته سوری اووې، ډډه یې بدله کړه او سترګې یې پټې کړي. د هغې سورې، هغه د هغې حکم عدولي او ګستاخی او ګنله او په مخ یې ترپنه یو شرق اوویستلو. د شرق سره د هغې سترګې او غړېږي. په بېډ کښې

خوشحاله شو او نرسیانی هم خوشحاله شوی . دې نه پس د هغې مکمل چېک اپ او تېستونه او شو . د شوگراو بله پرپیشونه علاوه د هغې نوره هیڅ بیماری نه و . ډاکټر هغې ته نسخی او لېکلے او رخصت یې کړه . سکندر شاه هم سره د بال بچ راغلے وو . تول په ګاډی کښې کېناستل او کورته روان شول . چې کورته اور سبدل نو پلوشی خپله کمره پرپیشونه او خوابنځی سره د هغې په کمره کښې پاتې شو . د طلاق په وجہ د سکندر شاه او پلوشی خپله کښې خبرې بندې شوی وي . په سبا هغې د مورپه ویناد هغې نه معافي او غوبنسله خو هغې د هغې نه مخ واړه وو . هغه خو ورځی هلته وه او د خوابنځی خدمت به یې کوو خود سکندر شاه نه یې مخ پتیوو . د طلاق په شپږمه ورځ هغې خپله غاره غوته تیاره کړه او خپله کورته یې د تلو اراده او کړه . کله چې د رخصت اخستو د پاره خوابنځی له ورغله او هغې نه یې اجازت اخستو نو هغې په چغو چغو په ژړا شو . هغې نه غوبنسل چې پلوشیده د هغې د کورنه همېشہ همېشیده د پاره اوخي او هغوی د خلقو د خنداشي . سکندر شاه هم په خپله کړو پښېمانه وو خو توکلې لارې خولي له بيانه راخېي . مازیگر چې قاري صېب د هغوی حویلې ته راغې نو د ناظري او ترجمي نه پس ورته هغې د پلوشې او سکندر شاه د طلاق خبره او کړه . قاري صېب چې په سره سینه ټوله خبره وورپدنه نو وسے وئېل ، ” طلاق شو مې د مې او د دوي باهمي صحبت په دوي حرام د مې . البته که صېب جي په خپله

هغه مور چې په خپله کمره کښې د شرق ، پېق او ترق او از وورپدونو د خپله کتې نه پاسپدې د هغې کمرې ته ساه ختلې ورغله . هغې چې د سکندر شاه زور ، ظلم او زیاتی ته او کتل نو ورمندې یې کړه او د هغې د لاسونو نه یې د هغې زلفې خلاصې کړې او ورته یې او وي ، ” بې شرمه ، بې غبرته دا سے کار هم خوک کوي لکه تاچې او کړو . ته خان ته سړے وائے ، په خپله بنسخه لاس او چتني ، په هغه بنسخه چې د ګل ګزار هم نشي زغملي . د سکندر شاه پاره ډېره او چته ختلې وه . دومره او چته چې د هغې د هوش وحواس نه او تې وه او هغه چې سړپدنه او لاندې راتله نو د هغې د خولې نه هغه خټه دورپدلي وو چې د هغې د اورپدونه هرې بنسخه امان غواړي ، توبې او باسي او په غورپونو کښې ګوتې اړدي ، هغه او سے ، ” دا بنسخه د ؟ ... بنسخه دا سی وي ؟ دا ډمه ده ، او په ما طلاقه ده ... طلاقه ده ... طلاقه ده . د طلاق په اورپدو سره د هغې مور په زمکه پرپوته او بې هوشه شو او پلوشې په چغو چغو په ژړا شو .

﴿ درېمه بې خه ﴾

د سکندر شاه مور دوہ ورځي په یو پرائيوپت هسپیتال کښې د مرګ او ژوند په کشمکش کښې پې پې سترګې پرته وه . د هغې د زغم د پاره دا حادثه ناقابل برداشت وه . بهر حال په درېمه ورځ چې د هغې سترګې او غرپدې نو پلوشې ورته ناسته وه او د هغې پښې یې منډلې . د هغې د سترګو غرپدو په وجہ د هغې په مخ مسکا خوره شو . ډاکټران هم

د سکندر شاه مور هغه ته د اميد په نظر گوري او وائي ، ”قاري صبب“ ،
دا به ستا مونږ سره لوئے احسان وي . انکار راته مئه کوه قاري صبب ،
دا کار به ته کوئے ، بل چاته مو مئه شرموه“ .
قاري صبب : بې بې ته صبب جي سره خبره اوکره چې هغه خه وائي ؟ ” ،
دي سره هغه پاسي د کمري نه اوخي او لړه شببه پس سکندر شاه او
پلوشه دواړه څان سره راولي . سکندر شاه هغه ته مخامنځ کېني او
پلوشه یو خواته په پړده کښې کېني . د سکندر شاه مور قاري صبب
ته وائي ، ”قاري صبب ، دواړه م درله راوستل . زه درنه خم او ته دوي
پوه کره“ .

سکندر شاه : ز مادا پوهولو ضرورت نیشته . دا مسئله ماته معلومه
ده . زه په هرڅه پوهیم . قاري صبب ته دې سره نکاح کول غواړے ؟
قاري صبب : صبب جي ز مادا دې بې بې په نکاح کښې هېڅ
دلچسپی نیشته . البته که دا ستاسو مطالبه وي نو په سرستړکو .
سکندر شاه : قاري صبب ، دا ز مونږ مطالبه اوکنه بلکه دا به ستا مونږ
سره لوئے احسان وي چې ز مونږ دا مسله حل کړے . د سکندر شاه
مور د کمري نه د تو کوشش کوي ، قاري صبب هغې ته وائي ، ”بې
بې ، د تلو کوشش مه کوه ، ته د ګواه په طور دلتہ کېنه چې هرڅه
ستاسو په مخکښې اوشي او خبره شرعی ته درسته شي .

سکندر شاه (د حکم په انداز) زرکوه قاري صبب . زه درنه اسلام آباد
ته روان یم په مانا وخته کېږي .

طلاق ورکولو پښې مانه وي او هغې سره بیان کاچ کول غواړي نو د
عدت ختم پدو پوري به انتظار اوکړي ، بیا به هغه بل چاته په نکاح
کړي او چې کله هغه طلاق ورکړي نو د هغې د عدت نه پس ورسه
هغه دوباره نکاح کولے شي . هغې په مایوسی هغه ته اوکتل او وي
وئپل ، ”قاري صبب ، دې سره خو به ز مونږ کورنۍ ډېره رسوا او د
خلقو د خنداشي ، قاري صبب ، چاسره به مود ستړکو لګبدو شان
پاتې نشي . داسي خه اسانه غوندي طریقه راته او بنایه چې ز مونږ
حیا هم په حیا پاتې شي او شرعی ته هم درسته شي“ .

قاري صبب : دې نه علاوه بله هېڅ طریقه نشته ، د سکندر شاه مور هغه
ته په ډکو سترګو گوري او وائي ، ”قاري صبب ، زه نه غواړم چې ز مونږ
برادری د دې واقعې نه خبر شي زه وېم چې پت په پتې کار اوشي“ .

قاري صبب : بیا داسي خوک قابل اعتبار سره او ګوري چې هغه
ستاسو حیا خپله حیا ګنې . هغه به ورسه پت په پتې نکاح اوکړي او
خه ورځې پس به پت په پتې طلاق ورکړي . د سکندر شاه مور هغه ته
په رازدارانه انداز کښې وائي ، ”قاري صبب ، زما په تاسترګي
خوب پېږي ، دا مسله ته حل کولے شے ، ته ورسه نکاح اوکره خو چې
یو غوره او بل غوره درنه خبر نشي“ .

قاري صبب : بې بې زه ؟ زه دا کار خنګه کولے شم بې بې ؟ زه د
سادات کورنۍ د یوې معززې بې بې سره خنګه نکاح اوکړم ؟ داسي
نشي کېډے بې بې .

خیانت کېږي نو هله به دا مسله حل کېږي.

سکندرشاہ : هاؤ، هاؤ. ماته پته ده . ماته پته ده ، بالکل بالکل خو
کله راشم ؟

قاري صېب : چې خبره شرعی ته درسته شي نوزه به درنه لارشم او
تاته به خپله بي بي پاتې شي .

سکندرشاہ : څه چې خنګه دے جوره کړه هغسي م خوبنځه ده . زه
درنه لارم ... سلام عليکم .

قاري صېب : وعليکم السلام . په مخه دے به .

قاري صېب خوڅلله د هغې کمرې ته ورغۍ خو هغه ډبه ډویه پرته
وه اوډ خانه اوډ دنیاله احواله خبرنه وه . په سبا هغې خپل سامان
راغوند کړو، قاري صېب له یې د سامان غوته ورکړه او په تلو تلو
کښې یې مېمونې ابي. ته اووي، ”مونږ هني مون د پاره بهره ته څو“.
دي سره هغه مُسکي شوه او مېمونه ابي په چغو چغو په ژړا شوه . د
هغې اوښکي لا اوچې نه وي چې د پلوشي مور شهناز بېگم د اښتنې
پوښتنې د پاره هغوي کره راغله . د هغې په ليدو د مېمونې ابي
رنګ زېړ شو او کريې بدلت شو . په یره یې هغې سره روغ جور
اوکړل اوخان سره یې کېنوله . د کېناستو سره هغې اووي، ”بي بي
ستاد بیماری، نه خبرشوم ، ماوي چې ستاپوښتنې اوکرم“.

مېمونه ابي : زماډ بیماری، نه چا خبرکړي؟

شهناز بېگم : بېگاه م پلوشي ته فون کړي ووا هغې نه م ستاسو د

قاري صېب : صېب جي ، که ته اسلام آباد ته تلل غواړي نو تله
شې . بي بي سره به زمانکاچ هله کېږي چې د دې عدټ پوره شي .

سکندرشاہ (په غصه) عدټ د خټه خبرې؟ نه زموږ صحبت شوې
دے اوئه زموږ رجوع شوې ده .

د سکندرشاہ په خبره د هغه مور هغه ته د حقارت په نظر ګوري .

قاري صېب : بیاخو په بي بي د عدټ پابندی نیشته او په دے کار
خپر کښې تاخیر نه دے پکار .

هغه پلوشي ته ګوري اوائی ، ”بي بي ته ماسره نکاچ کول غواړي؟

هغه ژاري او هغه له هیڅ جواب ورنکړي ، قارصېب تربینه بیا تپوس
کوي ، ”بي بي ته ماسره نکاچ کول غواړي؟“ د دې په جواب کښې
د هغې په خوله سلګي راشي . په درېم څل تربینه قاري صېب بیا

تپوس کوي؟ ”بي بي ته ماسره نکاچ کول غواړي“ چې په درېم څل
هم هغه خاموش پاتې شي نو د قاري صېب په مخ مُسکا خوره شي

اوائی ، ”خاموشی د رضا په معنۍ کښې راخي ، نکاچ او شوه او
مسله حل شوه“ . دي سره د سکندرشاہ مور مېمونه په ډکو سترګوډ
کمرې نه اووته . د هغې د تلو نه پس پلوشه هم په ژړا ژړا د کمرې نه

اووته او خپلې کمرې ته لاره .

د هغوي د تلو نه پس سکندرشاہ قاري صېب ته وائی ، زه درنه یو خو
ورڅو له اسلام آباد ته څم خوڅل امامت پسی کله راشم .

قاري صېب : امامت؟ دي ته امامت مه وايه صېب جي . دا امامت به

مېمونه ابی، .. بې بې تاته پلوشې د خپل خان په باره کښې خټه نه دي
وېلې؟

شهناز بېگم (په بې صبری سره) نه، ولې خټه چل شوئے دے؟
مېمونه ابی، .. بې بې، هغه چل شوئے دے چې تراوشه پورې زمونږ
په برادری کښې نه دے شوئے (شهناز بېگم هغې ته نېغ نېغ ګوري)
”د سکندر شاه اوډ هغې ترمینځه عارضي جُدائی راغلي ده“.
شهناز بېگم، عارضي جُدائی، خټه مطلب؟ زه پوهنшوم.

مېمونه ابی، .. سکندر شاه هغې له طلاق ورکړي دے.

شهناز بېگم، ط. ط. لاق؟ ”هغه خپل سره دواړه لاسونو کښې نیسي“.
مېمونه ابی، .. هاو، طلاق. زماد بیماري وجه هم داوه، خوارمه
خطاکوه. هرڅه به تیک شي.

شهناز بېگم، د طلاق نه پس به هرڅه خنګه تیک تاک شي؟“
مېمونه ابی، هغې ته د سکندر شاد طلاق او قاري صېب سره د هغې
دانکاح توله خبره کوي. شهناز بېگم چې د هغې خبره ووري نو
وائی، ”هغه کار او شو خټه نه چې زه يېپدم. لورم لور او شرمبده او
حیام حیالاره“.

مېمونه ابی، .. نه بې بې داسي هیڅ خبره نیشته. دا خبره مونږ پته
ساتلي ده او هېڅوک ترینه خبر نه دي.

شهناز بېگم، طلاق او شو او خوک تري خبرنشو؟ ... بل ته په نکاح
شوه او خوک تري خبرنشو؟ د هني مون د پاره دواړه لارې او خوک تري

روغ جوره تپوس کړي وو. ستاد بیماری خبره راته هغې او کړه.
مېمونه ابی، .. هغې...؟ هغې نورخټه وي؟

شهناز بېگم، هغې وې چې بې هوشه شوې وي او هسپیتال ته او پلې
شوې وي، ستاخټه بیماری وہ بې بې؟

مېمونه ابی، .. یې بې بې د بیماری به خټه وي. هغه د چا خبره چې
زورې شي نو د بیماری کورشي. که نوره بیماري وي او که نه وي خو
بله پرېشر او شوګر لازمي وي.

شهناز بېگم، بالکل او بیاز مونږ عمرونه داسے دی چې
بیمارو له په خپله بلنه ورکوي، (هغه اخوا د بخوا ګوري) پلوشې م اونه
لیده؟ چرته تلي ده...؟

مېمونه ابی، (په لاپرواي) هغه بهره ته تلي ده.
شهناز بېگم، بهره ته؟ چاول له دودۍ کړي ده؟

مېمونه ابی، یو سورا سوبلي کوي او وائي، ”هغه خپل خاوند سره په
هني مون تلي ده.“

شهناز بېگم (مسکى شي) خُداي ده خوشحاله ساتي. زما دعا ده
چې د هغوي هره میاشت هني مون او هر کال هني اير (Honey year)
(وي... واره هم ورسه تلي دي؟

مېمونه، نه واره خپل پلار سره اسلام آباد ته تلي دي.

شهناز بېگم، (په حېراتنیا) واره خپل پلار سره اسلام آباد ته تلي
دي؟ او هغه چاسره تلي ده؟ زه ستا په مطلب پوهنشوم.

ورنکپی نو پاسې او روانېږي.

پلوشه د هني مون د پاره قاري صېب سره بهراوتي و هونه قاري صېب کښي د هغې دلچسپي و هونه په هني مون کښي. هغې نه هغه د خاوند په حېټ تسلیم کړي وو اونه یې تسلیمول غوبنتل. هغې د دغه کورنه، د دغه ماحول، معاشرې او د دغه برادرۍ، نه وتل غوبنتل او د مړی غرض د پاره یې قاري صېب د لاري ملګرے کړو. د هغوي ړومبي شپه په یو هوتيل کښي راغله. قاري صېب چې هغې ته رجوع او کړه نو هغې ورته اووې، ”قاري صېب، ته ډېربنه انسان یې. زه ستا ډېره مشکوره یم چې ماسره د ملګرتیا او کړه خود ملګرتیا دا مطلب نه د مړی چې ته زما خاوند شو مړی او زما بدنه اختيار مند شو مړی.“

قاري صېب: دا ته خه وای بې بې؟ زه ستا خاوند یم او ته زما بنسخه یې... ستا، ماسره نکاح شوې ده او ته شرعې او قانوني طورز ما بنسخه یې.

پلوشه: قاري صېب، تاسره زمانکاخ نه ده شوې. نکاخ د پاره باهمي رضامندي شرط د مړی. تازمانه درې څله تپوس کړے د ملاتنه بنسخه نه دي کړي.

قاري صېب: تابنه نه دي کړي خوتې خاموشه پاتې شوې یې او خاموشې شرعا رضاګنهې شي.

پلوشه: شکراوباسه چې زه خاموشه پاتې شوم. که ماخوله سپردي

خبر نشو؟ دا خنګه کبدېشې؟ او بیا په ننې وخت کښې به خبره خنګه پتې پاتې شي؟ دا هم معلومه نه ده چې هغه طلاق ورکوي او که نه ورکوي؟

مېمونه بې بې:.. قاري صېب ډېربنه سړے د مړ. د هغه خپله بنسخه شته، د بال بچ پلار د هغه هغې سره نکاح ته تیارنه وو خومونې مجبور کړو او زما په هغه بنسه پوره یقین د مړ چې هغه به خپله وعده ضرور پوره کوي.

شهناز بېگم: او که هغه خپله وعده پوره نه کړي نو پلوشه د هغه شوه؟ هغوي لا دا خبری کولي چې ولې، ترور تکیدلې سینه په هایې سوران راغله. د راتلو سره دواړو ته ورترغاره وته او په ژړا ژړا کښي یې اووې ”هایې خُدايې، خومره درنې او خوبې کورنې د خلقو د خندا شوي.

زمادګل په شان بې بې لاره خاورې ايرې شوه. خفه کېږي، مه بیيانو دا به د دې غربې په قسمت پرته وه (مېمونې اېي ته) ”خان جي هغې له طلاق ولې ورکړو بې بې، هغه خو ډېره خوبه جينې ده؟“

هغه ډېره شپه مېمونې اېي ته د تپوس په غرض ګوري خو چې هغه خه جواب ورنکپی نو وائې، ”زه به درنه لاره شم بې بې، ډېړې اښتنې پونستنې م په سردې خو ماوې چې د بې بې خبر واخلم بیابه رانه ګیله کوي“ دې سره هغه روانيې او بهراوخي. د هغې د تلونه پس شهناز بېگم، مېمونې اېي ته وائې، ”تاخو وي چې خوک تري خبرنې دې؟ هغه هغې ته د جواب په غرض ګوري خو چې هغه جواب

اوته به خپله وعده ضرور پوره کوئے۔ هغه دپرس نه روپی را اویاسي هغه ته یې نیسي او ورته وائی، ”هن، دا پېسي واخله قاري صېب، دا ستاد واپسی کرایه شو. خه خپلې بې بې او بال بچ له خان له اورسوه، هغه خواران به ستالاری ته گوري“.

قاري صېب: بې بې ته مهرياني اوکړه او زما په خواست نظر ثانی اوکړه. پلوشه (په غصه) قاري صېب، دا پېسي واخله او خه په حیا کښي او خه، شابه دانګه، قاري صېب، د هغه د لاس نه روپی، راکابې او ډېر په تېزی سره بهراوخي. د هغه د تلونه پس هغه د کمری وریند کړي، یوه لویه سایه اخلي او په خپل بېډ کښي سملی.

سکندر شاه چې په درېمه ورڅ د اسلام آباد نه کورته راغي نو د جورو جامو او تحفو یولو سه بنډل یې د ګاډي نه را او ويستلو او کورته یې یورو. په دغه بنډل کښي د قاري صېب د پاره جامه پیزار واسکت پتکے او خه نوري تحفي هم وي، د مور د پاره یې هم جوري جامي او تحفي وي او نوري تولي جوري او تحفي د پلوشې وي. هغه چې بنډل او سپردونو تول سامان یې تربنه او ويستلو او هغه یې بیل بیل کړو. بیا یې د مور نه د پلوشې تپوس او کړو. د هغه په تپوس هغه په لاپروائي سره او وي، ”هغه خپل خاوند سره په هني مون تلي ده“.

سکندر شاه (په غصه) په هني مون...؟ هغوي له د کورنه د تو اجازت چا ورکړو؟ تا هغوي بهرته ولې پرېنسو دل؟... دې نه معلومېږي چې ستا هغوي سره صلاح وه او هغوي ستا په خوبنځه

وې نو هغه اور به م راتوی کړي وې چې هر خه به م یولپه کړي وو. د نکاح د پاره باهمي رضامندی پکار ده، مهريکار ده او د نکاح اعلان پکار ده، ده شرطونه بغیر نکاح نه کېږي. قاري صېب: که دغه شرطونه زه او س پوره کړم نویا؟

پلوشه: نه قاري صېب... دا خبره نوره مه چېړه. زما د زړه په کچه زخمونو مالړه مه دوره وه.

قاري صېب: بې بې زه به صېب جي او مشرې بې بې له خه جواب ورکوم. د هغوي په خیال کښي زه ستا خاونديم او هغوي په دې طمعه دي چې زه تاله طلاق درکرم او هغه سره نکاح او کړي.

پلوشه: زه نه دومره ماشومه يم، نه دومره بې اسرې يم او نه بې خولې بې زبانه خاروې يم چې ستاسو جلب پسې به روانه يم... قاري صېب ما د مور پلار د عزت د پاره قرباني ورکړه خوزما قرباني قبوله نشوه. مادا یو په تابعداري لور په چېث خپل فرض پوره کړو او س زه په خپله فېصله کښي ازاده يم.

قاري صېب: بې بې، زما چېشیت اګر چه ستاد یوادنۍ غلام د چېشیت برابر هم نه ده سه خوزه تاسره وعده کوم چې که چرې ته ماد یو غلام په چېث قبول کړي نوزه به تول عمر ستاو فادر غلام يم. که زمونې کور په کورشې نو په طلاق م نه صېب جي مجبوره ولې شي او نه مشره بې بې.

پلوشه: نه قاري صېب، داسے مه وايه. تا هغوي سره وعده کړے ده

﴿یؤلس مباب﴾

په ملک کېښي د بدامنى ، ترهه ګرى د اندروني خلنشار او بیرونی خطراتو د مقابلي د پاره ریاستي پالپسی کېښي تبديلي راغلي وه . د رول او مېرت مطابق شان په محکمه خارجه کېښي د سروس مستحق وو اونرگس په محکمه پولیس کېښي د ملازمت مستحقه وه خود right person on the right post او د هغوي د باهمي رضامندی په وجہ د جنرل تریننگ په اخري ورئ نرگس محکمه خارجه ته لاره او شان د پولپس آفیسر په چېت تریننگ د پاره والهن ته لارو . د هغوي تریننگ دېرسخت وو او دېر هلکان ترینه پوزې له راغلي وو . د هغوي تقسيم اوقات کار داسي وو چې سحر په خره به پاسېدل او دوه ميله منډه به یې وهله . د هغوي نه پس به یې پې تېي کوله او پې تېي نه پس به یې ناشته کوله . د ناشتي نه پس به یې دړل د پاره وردې واچوله او دوه پېږیده به یې پرله پسې په پېږیده ګروندې کېښي پېږیده کوو . د پېړله نه پس تېي برېک وو او د هغوي نه پس تردوو بجو پوري د هغوي د قانون او پولپس لاء کلاسونه چېدل . دوه بجې به چهتيي او شوه او د خلور بجې نه ترشېږد بجې پوري لوبي وي . د هغئه د پاره پې تېي پېږیده خه مشکل نه وو ځکه چې هغه په خپل کالج کېښي د NCC په تریننگ کېښي کمپنۍ کمانډر پاتے شوې وو او د تولي کمپنۍ لېدنګ به یې کوو . بهر حال قانون او د قانون تعلیم د هغئه د پاره نوې وو او د هغئي د زده کولو د پاره هغئه پوره کوشش کوو .

تلې دي ؟ زه خو ستاد لاسه او شرمبدم . د هغه مورچپ ناسته وه او د هغئه سپوري ستغې یې او پېږي خوکله چې هغې د هغئه اخري الفاظ وورېدل چې ”زه خو ستاد لاسه او شرمبدم“، نو د هغې نه نور زغم اونشو او رته یې او وي ، ”زماد لاسه نه یې شرمبدلے ، طلاق هم تا ورکړے دے او د هغې نکاح هم ستا په مرضي شوي ده . د نکاح نه پس هغوي شرعا او قانونا بنېڅه او خاوند دي ، نه پېږي ستازور چلپېشي او نه زما .

سکندرشاه : زه دغې نه انکار نه کوم خوتا بهرو توته ولې پرېښو دل . مېمونه اېي : هغوي نه قیديان وو چې کمره کېښي م بند کړي وي ، نه چرګان وو چې تاپ م پري اېښلي وي او نه خاروي وو چې خپو کېښي م ورته پېکړي اچولي وي . هغوي په خپله مرضي تلې دي او په خپله مرضي به رائخي .

سکندرشاه : دا هر خه ستاد لاسه او شو ، ستاد لاسه ، خوڅه نور به رانه روغن نه ګرځي ، د هغئه دې خبرې سره د ګېټ ګهنتي او تېنګده .

سکندرشاه چې بهرا او وتونو قاري صېب ګېټ سره ژړ غونے والا روو . سکندرشاه ترینه په بې صبرې سره تپوس او کړو ، ”قاري صېب پلوشه خه شوه ؟“ هغه چې ورته قيصه او کړه نو سم دستي یې د مرې نه او نیوو . هغوي لا مرې تر مرې والا و چې خلقو خلاصي او کړو . او چې کله پاتے خلق خبر شونو هغوي په دواړو لعنت او وسې او په دواړو یې ګوزارونه او کړل .

تاسره چري هم د ډیپارتمنټ تبادله نه وه کړے .
نرګس (خاندي) شان صېب ، که ترېننګ کښي درته خه مُشكلاټ وي نو چې اپس پي اکرم صېب ته ستا سفارش اوکرم .
شان :. نه جي ، ډپرہ مهرباني . زهه د هغه په نظر کښي خان راوستل نه غواړم . هغه دومره سخت کمانډر دے چې چرته هغه ولاروي نوزه خپله لاره بدلوم خود هغه مخي له نه ورڅم .
نرګس (خاندي) د هغه نه مئه یېږد هغه زما ماما دے .

شان : هغه د هيچا هیچ نه دے بلکه د خپلو اصولو ماما، کاكا دے ” (دواړه خاندي) هغې به چې کله هغه سره خبری کولي نو د موبائل سپیکر به یې آن کړې وو . دغه رنګي به د هغه خبری ماريه هم اوږدې او هغې به هم انجوای کولي . ماريه اگر چه هغه لبدلي نه وو خود هغه د خبرونه یې په خپل ذهن کښي د هغه د شخصيت یوه خاکه جوره کړې وه ، په خپل زړه کښي یې محفوظه کړې وه او وخت په وخت به یې پکښي د نو سه رنگونو اضافه کوله . د هغې په زړه کښي د هغه د ليدو د ډپر خواهش وواو چې خومره خومره به وخت تېرې دوده هغې په خواهش کښي اضافه کېده . هغې غوبنتل چې د هغه په ليدو د هغه د شخصيت تول رنگونه د هغه په خاکه کښي خائے کړي او په هر لحاظ خپل کمې پوره کړي . یوڅل دوه د هغې په زړه کښي راغله چې هغه هم هغه سره خبری اوکړي او د هغه د خبرو نه خوندونه واخلي خود نرګس د خاطره یې خپله اراده او ځندوله .

هلته نرګس بئه په مزو کښي وه . هغې ته په محکمه خارجه کښي د سېکشن آفیسر ډیوټي ورکړي شوې وه او په هغې کښي مصروفه وه سحربه خپلې ډیوټي له تله او د ډیوټي نه پس به خپلې خور ماريه سره پاتې کېده . کله کله به یې شان سره په موبائل رابطه کوله او نوي ، زړه به یې چېړله . په خبرو خبرو کښي هغې خوشعله هغه ته د راتلو خواست اوکړو خو هرڅل به ورته هغه په خندا کښي وسے ” که اسلام آباد ته در غلم نو تاسره به ضرور ملاوېږم ” . د هغه په دې خبره به هغه ډپرہ خوشحاله شوه او توله ورڅ به خان سره موسپدہ . یوڅل ورته هغې اووې ، ” شان صېب ، ډپرہ ګېله م درنه کېږي ” .

شان : ګېله د خه خبری ؟

نرګس : تاسو ته ما خوشعله دلتہ د راتلو بلنه درکړه اوتا هرڅل زما خبره په خندا کښي واروله .

شان : په خندا کښي م څکه واروله چې في الحال زه په ترېننګ کښي مصروف یم او چې ترېننګ ختم شي نو ضرور به درڅم خوستا لیدوله نه بلکه ستاوېشتوله .

نرګس : زما ویشتوله ؟ اوه مائي ګاډ . دومره غصه د خه خبری ؟
شان : د خه خبری ؟ ته لا خبرنه یې ؟ په خپله لارې د افسرى په کرسى کښاستي او زه دې په مصېبت وارولم ؟

نرګس : اوه مائي ګډنس ! خه مصېبت پلیز ؟
شان : دا ترېننګ تول مصېبت دے ، که ماته مخکښي پته وه نوما به

نرگس د کالج چوھتیانې وي نو هغوي به مورسره هلته تلي. خه موده به يې هغه سره تېره کړه، بنې سېلوونه به يې اوکړل او واپس به راتلي خو دارمي سروس جائن کولونه پس هغه د خپلو مصروفیاتو په وجهه هلتنه نه وه تلي. دغه رنګي نرگس هم د خپلي مطالعې او د CSS د تياري په وجهه ډېرہ نه تله. البته مېډيم مسراټ به تله راتله او داکټر استياق به هم تلو راتو.

ماريه او نرگس ته د بنې نه کورنو له خوا د رشتو آفرشو سه وو او مېډيم مسراټ اگر چه تولو ته بنې کړي وو خو د خوبنخي ناخوبنخي او انتخاب حق يې هغوي ته پړېښي وو. دغه سلسله راروانه شو هېڅي ماريه په ارمي کښي داکټر شو اوسي اېم ایچ راولپندي ته راغله او او سوري پرسې نرگس هم راغله. ماريه په سرکاري بنګله کښي او سبده او د ارمي له خوارته یو اردلې ورکرے شو سه وو. هغه به د بهر منډه تپوه کوله او اخلي پځلي به خدمتګاري کوو. د هغوي مور مېډيم مسراټ د هغوي د مستقبل په وجهه ډېرہ پړيشانه وه. هغې غونښتل چې د هغې په ژوند د هغوي رشتې اوشي او د هغې غم ګس شي. ماريه د خپل انتخاب په باره کښي خاموشه وه البته د نرگس ستريکي په شان لګېدلې وي او هغې په خپل زړه کښي هغه د خپلو ارمانونو تکمیکل ګنلو. هم په دي وجهه هغې ته د هغه د تپننګ ختم مېډاو او هغه سره د ملاوې د شديد انتظار وو. د انتظار دغه ورځي شېږي او دغه لمحي په هغې ډېرې اوږدي شوې. کله کله به هغه د وخت په سست

ماريه او نرگس خپلو کښي خوياندي هم وي او بنې ملګري هم وي. د هغوي هیڅ خبره د ډیوبل نه پته نه وه. هغوي دواړه حسیني هم وي او لکه د مشر رور داکټر جمیل بنې قابلې هم وي. د هغوي پلار داکټر سرجن اشتياق چې کله د ډیورپ او امریکې نه میدېیکل سپېشلائزین اوکړونو پېښورته واپس راغې او په حیات مېډېیکل کمپلکس کښي استهنت پروفېسر شو. خه موده پس يې سرکاري نوکري پېښو ه او په ډېټګرۍ ګارډن کښي يې خپل پرائیوپت هسپیتال کهلاو کړو. چې کله د هغه زو سه جمیل داکټر شو نو هغه هم ورسره شو او د هغه بنې چه داکټر عنديلېب هم ورسره شو. په لړه موده کښي يې ډېر شهرت او موندو او د هغه نوم ترلري لري خورشو. هغه لا په دغه مصروفیاتو کښي اخته وو چې د سعودي عرب د وزیر صحت له خوا ورته په کنګ فېصل هسپیتال ریاض کښي د ملازمت پېشکش او شو. هغه دا پېشکش غنيمت او ګنو، خپل پرائیوپت هسپیتال يې داکټر جمیل ته پېښو داو په خپله هلتله لارو. هلتله هغه د خپلي کارکردګي په بنیاد نه صرف د هسپیتال اېډ مستير پتير (منتظم) شو بلکه د شاهي کورني ذاتي معالج شو او د او سېډو د پاره ورته بنې عاليشان محل ورکرے شو. مېډيم مسراټ خه موده هغه سره وه خو د بال بچ د تعلیم د پاره هغه خه وخت پس واپس راغله او هغه یو اخې پاتے شو. دوه، درې میاشتې پس به د خورڅو په چهټۍ کورته راتلو او د بال بچ ابتنې پوښتنې به يې کوله او چې کله به د ماريه او

شان: تپیننگ م ختم شو م دے او زه بالکل فارغ يم.

نرگس: Oh , what a good news ، کله به رائے پلیز.

شان: زئه راغلے يم اوستاسو د کور مخے ته ستا په انتظار کښي و لارېم.

نرگس: اوه مائی ګاډ ، دې سره هغه ډپره په توندی سره د کورنه بھر اووته ، هغه سره يې په مُسکا مسکاروغ جوړ اوکړل ، په نوکري يد هغه سامان اوچت کړو او هغه يې څان سره کورته روان کړو. په تلو تلو کښي ورته هغې اووې ، ”که تاماټه مخکښي کال کړے وسے نو ما به ستاد استقبال بنې پوره بندوبست کړي وي“.

شان (په مُسکا) زئه لاد دومره عزت مستحق نه يم البتہ ستاد نیک خواهشات ډپره شکريه (دواړه خاندي)

هغوي لا په ولاړه ولاړه خاندل چې دې کښي د هغوي د کور ګېټ لرم شو او یو نو مه موږ کورته دننه شو . چې ګاډ مه او درې دونو ماریه ترینه کوزه شو . هغه په وردی، کښي وه او درې طلائي ګلونه يې په بیله بیله اوږه څلپدل . هغه په مُسکا مُسکاد هغوي په طرف روانه شو، شان چې هغې ته اوکتل نو هوشیار شو او هغې ته يې سلوټ اوکړو. د هغه د سلوټ په جواب کښي ماریه هم هوشیاره شو هم او د هغه سلوټ يې واختو خود هغه لاس لاهغسي د هغه په تندي پروت وو. نرگس چې د هغه بدحواسی، ته اوکتل نو مسکي شو، د هغه لاس يې د هغه د تندي نه کوز کړو او ورته يې اووې ، ”ok,ok“ ستاسلام او شو، دې سره هغه هم مسکے شو او ماریه هم مسکي

رفتاري، غصه شوه او څان سره به يې وي چې دا ورڅ ولې نه تېږې او شپه ولې نه سبا کېږي . خونه هغې نمرله مخکښي دیکه ورکولي شو هه او نه يې د شپې پړونې غونډولې شو . وخت لکه د سمندر د چپو د چاد احساساتو احساس نه لري . که دنیا ورانيږي او که ودانۍږي ، که حوك مری او که پېدا کېږي ، که حوك رائې او که خې ، که حوك ژاري او که خاندې خو وخت نه چاته ګوري او نه په چا کار لري . بس خپل کار سره کار لري او په مخکښي خې .

هم دغه رنګي وخت تېږدو او د شان د تپیننگ ورڅي شپې کمبدي او اخريو هرڅ داسې راغله چې د هغه تپیننگ ختم شو . هغه ته د بنې کار کر دګي په وجهه ابواړه هم ورکړے شو او د ASP ګل هم ورته اول ګېډو . دې سره سره ورته په وزارت داخله اسلام آباد ته د رپورت کولو آرډر هم ورکړے شو . هغه غوبنټل چې نرگس سره د ملاوې دو نه مخکښي هغې ته کال او کړي خو بیا يې په زړه کښي راغله چې هغې له سر پرائیز (Surprise) ورکړي او هغې له د هغه د انتظار موقعه ورنکري . او هم دغه رنګي او شو هم . هغه چې په وزارت داخله کښي چارج واختو نو هغې سره د ملاقات د پاره د هغې کورته روان شو . هغه چې د هغې د کور مخې ته د تېکسي نه کوز شو او خپل سامان يې د تېکسي نه بھر کړو نو هغې له يې يو کال ورکړو . هغې چې موبائل اوچت کړو نو مسکي شو هم او په مُسکا يې هغه ته اووې ، ”هيلو شان صېب خنګه يې ، تپیننگ به د مه کله ختميرې؟

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

پروپر شېخ

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

کښاستو . نرګس سره ګلابې جوره اغوستې وه، سنبلی زلفې یئ خە په شانو خوري وي او خە د هغې د مخ په خزانو لاندې زانګبدې او یوه نری لوپتې د هغې په گسه اوږد پرته وه . ماریه د انګوري رنګ زېربخنه جوره اغوستې وه، زلفې یې غونډې کړي او د هغې خوکې یې روستو ترلې وي . د هغې د لوپتې پسکې د هغې په اوږد پراته وو او مینځنۍ حصه یې په سینه پرته وه . یو خوانمرپه غرغره وو . بل خوا د هغوي حسن سره لمبه وو . د نمرپه طلائی پلوشو کښې نرګس د وړمو نه ډکه لکه د سرو ګلو غنچه موسپدہ او ماریه د څوانې د درس نه ډکه د خوبو انګورو پخه ځنچه بنسکارېدہ . یوه د بويولو وه او بله د چوپلو او د هلوaque تېرولووه . سپین فراخه جبین ، سره خواره انګي لکه ګبین ، وړه خوله لکه د سور ګلاب غوتې ، تکه سپینه ، مرمری هسکه غری ، توري غتني ستريګې ، هلالې روڅې ، ګل پاني سري شونلي او یاقوتي پوزه دا وي د ماریه د حسن یوشو غتني نښخي . شان لکه د اوتر ماشوم کله یوې ته کتل او کله بلې ته . ماریه فطرتي طور خاموش طبیعته وه . هغې په چېه خوله د دنیارنګونه او خوندونه غونډول او د هغې په ذهن کښې پرته د هغې د شخصيت په خاکه کښې یې په سمون سمون څایوں . په مېز د دنیا نعمتونه پراته وو خو هغه د فطرت د نعمتونو په ننداره او د هغوي د حسن په تماشه وو . یوه شبې پس ماریه مسکې شوه او هغه ته اووی ، ”شان صېب ، شروع کوه پليز“ . د هغې د مسکا په جواب کښې هغه هم مسکے

شوه . ماریه ته پته او لګبدې چې داشان دے . هغې هغه سره روغ جور او کړل . نرګس د هغوي تعارف داسي او کړو ، ”ماریه ، دا ASP شان صېب دے او شان صېب دازما خور داکټر کپتن ماریه ده“ . Too much regards for you, captain Maria .

ماریه : The same respects for you , ASP , Shaan ، بیا نرګس ته وائي ، نرګس شان صېب ګست روم ته بوڅه چې رېلېکس شي . هغې هم دغسي او کړل . هغې یې ګست روم ته بوتلو او ورته یې اووی ، شان صېب ، ته جامي بدلي کړه ، نوري خبرې به بیا او کړو .
﴿ خلودمه برهه ﴾

زېر مازی ګردو چې د شان د کمرې په ورناکنګ اوشو . هغه چې د ناکنګ اواز وورې دونو د بېډنې پاسېدو اوورله روان شو هغه چې ورلرمې کړونو د کور خدمتګاره تاهید ورسره ولاره وه او د هغه د جواب انتظاري کوو . د هغه په ليدو هغه مسکې شوه او هغه ته یې اووی ، ”سرجي ، بېيانې د چایې په مېز ستاسو انتظار کوي“ . هغه هغې ته په مختصر جواب کښې اووی ، ”تله ورڅه ، زله درغلم“ . دې سره هغه کمرې ته بیا واپس شو ، پېښت ، شرت یې واچوو ، نک تائی یې او تېله ، سرخنې یې او کړه او په افسرانه موډ کښې د ګست روم نه اووتو .

مخامخ لان کښې په یو مېز چایې لګبدلي وه او دواړه بېيانې د هغه په انتظار کښې ناستې وي . د هغه په ورتلو دواړه پاسېدي ، هغه هغوي ته تېنک یواوو مه او هغوي ته مخامخ په خالي کرسی

ته گوري چي چرته خپل قول رشتیا نکړي.

ماریه: که داستا په حرکت پوه شو هم ستا پناه به اخلي اوستا په ترڅ کښې به پټپړي” (تول خاندي) په دغه خندا خندا کښې دماریه په کمره کښې د هغې موبائیل کړنګېږي، ناهید ډېره په تیزی سره د هغې کمرې ته ورشي، د هغې موبائیل رواخلي او هغې له یې ورکوي، هغې چي موبائیل ۵۰.k کړي او غورته یې او نیسي نورنګ یې تک زېر شي او یوه شبې پس وائي ”O.k.sir، زه درغلم“ شان او نرګس هغې ته په یره یره گوري. نرګس ترینه په یره تپوس کوي ”خه او شو باجي؟“

ماریه: د ارمي په کنوائي (Convoy) خودکش حمله او شو ه CMH کښې اېمرجنسۍ لګېدلې ده، هغه پاسي او پاسېدوکښې وائي، ”شان صېب، زه CMH ته څم. تاسو زما د راتلو پوري ايسارشی“ شان: تينک یوماريه، تاسو خپلې ډیوتی، له ورشي او زه به درنه کلې ته لار شم؟

ماریه: کلې ته، بیادو مره لې ساعت د پاره ولې راتلے؟ شان: ماته لس ورځي چهتې ملاو شوې ده زه ویم چې کلې ته لارے، امي او ابو ډېر پېشان دي.

نرګس: باجي ته خپلې ډیوتی، له لاره شه، د دوي غم مه کوه. ستاد اجازت نه بغير هېچرته نشي تلے. د هغې په یقین دهانۍ هغه ډېره په توندي سره خپلې کمرې ته ورځي خپل پرس راخلي، په ګاډي کښې کښې ابدی او ډېره په تیزی سره د کوره اوڅي. د هغې دتلونه

شو او هغې ته یې ”تبنک یو“ اووے، چې هغه پیالۍ او چته کړه نو د هغه په سیالۍ کښې هغوي هم پیالۍ او چتې کړي. هغوي چایې هم خکلې او خپلې کښې یې خبری هم کولي. په خبرو خبرو کښې ماریه هغه نه تپوس اوکړو، ”شان صېب، په ترېننګ کښې خوبه تنګ شو مې؟“ د هغې په تپوس باندې نرګس خاندي او د شان متعلق هغې ته وائي، ”باجي، شان صېب دومره تنګ شو مې وو چې یو خل ورته مادلته د راتلو خواست اوکړو نو دوي راته اووے، چې درخم به خوستاليدوله نه بلکه ستا ويستوله“ ماریه د هغې په خبره خاندي او په خندا خندا کښې وائي، ”شان صېب ته بالکل حق بجانب یې، دغسې یو خل ماهم امي ته وېلې وو. زه چې کله په ارمي ترېننګ کښې ووم نو امي به راته خو په خوبمه وېلې، لوري یو خو ورڅوله کورته راشه ډېره م یادېږي“ زه چې د هغې د خواستونو نه ډېره تنګه شوم نوماورته لکه ستاسو اووې، ”درخم به خوستاليدوله نه بلکه ستا ويستوله. چې ترېننګ ختم شو او کورته راغلم نوامي راسره خبری نه کولي. بیام ورته سوری اووې او ډېره په مشکله م پُخلاء کړه.“

شان: که زه نرګس یې ته سوری اووېم نو پخلا به شي؟ ماریه: داخو ستاد سوری وېلو نه بغير هم پخلا ده. ته ورته اوکوره ستا په راتلو خومره خوشحاله ده.

شان: په ظاهره خوشحاله ده خو په زړه کښې یېږوي او زماهر حرکت

شان: نرگس، دیونامحرم په حبث، زه ستاسو په کورکنې تاسو سره خنګه پاتے کېدېشم؟
نرگس: دنامحرم په حبث....؟ هغه مخکنې خه وېل غواړي خو اونه وېلي شي او چې پاتي شي.
شان: ته په خپله سوچ اوکړه چې زمونږ په معاشره کښې دا جائز دي؟
... ظاهره ده چې چرې هم نه.

نرگس: ددې جواز هم کېدېشي؟
شان: مثلاً، خه او خنګه؟... هغه یوه شېبه چې وي بیا مسکی شي او وائی "شان صېب، زه چې خه وېل غواړم هغه م په خوله نه راخې، ته خه مثبت جواز پېش کړه".
شان: خه چې ستا په خوله نه راخې، هغه زما په خوله هم نه راخې.

نرگس: هغه کومه خبره ده چې ستا په خوله نه راخې؟
شان (مسکے شي) مسله خودا ده چې زما په خوله نه راخې. O.k.
نپور مائنه. په دې مسله به بیا خبرې اوکړو.

نرگس: بیا؟ بیاکله؟ اوس ولې نه؟ زه دا موقعه ضائع کول نه غواړم.
شان: بنې وايه، ته خه وېل غواړي. زه همه تن گوش یم.

نرگس (خاندی) داسې نه، زه مېسج درلېږم هغه اولوله، هغه دېرس نه موږائېل را اوږاسي او هغه ته مېسج کوي. شان چې د مېسج الفاظ اولولي نو هغه داسې وي. I Love you , dear shan .
مسکے شي او د مېسج ورکولو په خائے هغې ته گوري او وائی، ا

پس هغوي هم بهراوتل او په ګرڅبدو ګرڅبدو نېشنل پارک ته اور سېدل. نمرپريوتے وو، تيارة خورپدہ خود چاپېره تېز بلبونو په وجهه د تیرې پته نه لکېدہ. هغوي دواړه د ګل شبو خوشبو داره بوټي خواکنې په یو بینچ کېناستل. د ګلونو د خولونه خوشبوئي وته او د هغوي نه تاوپدہ. نرگس د هغه نه تپوس اوکړو، "شان صېب، ستاسو چهتي منظور شوي ده".

شان: هاؤ نرگس، د رول مطابق د تریننګ نه پس لس ورځې چهتي ملاوېږي. ماخپل اپرائېل رپورټ ورکړو اولس ورځې چهتي یې راکړه.
نرگس: د چهتي نه پس به ستارهائش چرته وي؟

شان: مافي الحال فېصله نه ده کړے خو کېدېشين چې زه دلته پاتے نشم او په دې چهتي کښې زمابدلې خېږپښتونخواته اوشي.
نرگس: داسې مه وايه پلیز. زه وېم چې هم دلته پاتے شے.

شان: زما په وېلو نه وېلو هیڅ فرق نه پريو څي نرگس جي، نوکر، نوکروي او سرکار سرکاروی. چې چرته د سرکار خوبنځه وي هلتله به څې د سرکار آرډر به منې او که منې نوکورته به څې.
نرگس: شان صېب، ترڅو چې ستابدلې نه وي شوې نومونې سره، مونږ کړه پاتے کېږه.

شان: نرگس نه، داسې نشي کېدې. زه نه غواړم چې زما په وجهه ستاسو په معمولاتو کښې فرق راشي.

نرگس: زمونږ په معمولاتو کښې به خه فرق راشي؟ مثلاً؟

ورته یې اووی، ”تاماته دروغ ولې اووی، تئه نه صرف خودسره شوی بلکه دروغزنه هم شوي.“

نرگس سرخکته کړي وواو هغه لګياوه او خولي له یې وارنه ورکوو. نرگس چې ډېره تنګه شوه نو هغې ته یې ”سوری امي“ د هغې په سوری باندي هغه داسې يخه شوه لکه په بلو لمبو چې او به واچولي شي، مرې شي اویخي ایرې شي بیا پاسپدہ هغه یې خپلی سینې پوري اولګوله او خو خو څله یې بنکل کړه بیاورته وائی، ”راشه، ماته مخامنځ کېنې“ نرگس چې هغې ته مخامنځ کېنې نو هغه تربنې تپوس کوي، ”ماریه څه شو؟“

نرگس: امي شاید تاسو به خبرونه اورېدلې وي. لې ساعت مخکښې د ارمي په کنوائي یوه خودکش حمله او شوه د هغې په وجه په CMH کښې اېمرجنسي اولګېدہ. هغه هلتہ او غونښتي شوه او لاتراوسه پوري هلتہ ده.“ هغوي لا د خودکش حملے او فوجيانو د مرګ ژوبلې په حقله خبرې کولې چې د ماريه ګاډے په ګېټ دننه شو او کورته راغي. هغه چې د ګاډي نه کوزه شوه نومورله ورغله او هغې سره یې روغ جوړ اوکړل. مېډم مسرت د هغې نه تپوس اوکړو، ”لوري څه مرګ ژوبله پکښې شو مې ده؟“

ماریه: هاؤ امي، ډېره زیاته، لويه تباھي شوي ده.

مېډم مسرت: تئه تربنې ولې راغلي؟

ماریه: امي د ايمرجنسۍ کال په وجه تول مېډېکل ستاف راغلي وو،

نرگس چې د هغه د خولي نه دغه الفاظ ووري نو هغه د خوشحالی نه سمه ليونې شي. هغه خاندي او په خندا کښې هغه ته وائی . Is it so? .

شان: yes, my dear i love you . دې سره نرگس د هغه شونډې بنکل کړي او د هغه په اوږد سرکېږدي . د هغې په بدل کښې هغه هم د هغې شونډې بنکل کړي او د هغې په اوږد سرکېږدي .

هغوي لا د ميني په مشغولاوو چې د نرگس په موبائل رينګ راغي. هغې په مد هوشه حالت کښې د هغه د اوږدې نه سراوچت کړو او په ډډ اوواز کښې یې اووی، ”هېللو خوک پلیز؟“

اواز: تئه چرته یې نرگس؟ (دا د مېډم مسرت کال وو) نرگس: امي زه کوریم، شان صېب راغلے ده، زه هغوي سره ناسته یم .

مېډم مسرت: Stupid . کور کښې خوزه ناسته یم . تئه کوم څائے یې، ”نرگس په موبائل لاس کېږدي شان ته ګوري او وائی،“ اوه مائې ګاډ“ بیا وائی امې زه د کور نه بهره په نېشنل پارک کښې شان صېب سره ناسته یم“ مېډم مسرت موبائل بند کړي، نرگس شان ته ګوري او وائی، ”په تول ژوند کښې م په رومبي څل م دروغ اووې او په هغې اونیولې شوم“ . دې سره هغوي دواړه پاسپدل او کورته روان شو. چې کورته اور سپدل نومېډم مسرت واقعي غصه وه . هغې شان سره روغ جوړ او زارو قربان اوکړل خو د نرگس ستپې مشی یې وانه خستل او

مشکله ده . هغوي لا خبرې کولي چې د بکښي د هغوي خدمتگاره ناهېد راغله او مېډم مسرت ته یې اووې ، ”بې بې ډوډی تيارة ده“.

مېډم مسرت: (هغوي ته ګوري) څي بچو پاسی چې ډوډی او خورو، نورې خبرې به بیا کوو، دې سره هغوي تول ډائنسګ روم ته روان شو.

﴿پنهنه بړه﴾

شان چې کله کلي ته اورسېدو او د کلي خلق د هغه د راتلونه خبرشونو ډلي د هغه ستري مشي له راتلل څکه چې د هغه د راتلونه مخکښي په ملک آباد او په خواو شاکلبو کښي دا خبر خور شوئے وو چې هغه نه د پوليس لوئے افسر جوړ شوئے دے. دلوئے افسر نه د هغوي مقصد دا وو چې د پوليس په محکمه کښي د هغه نه لوئے افسر بل نیشته . چابه وو پوليس کپتان شو او چابه وو پوليس جرنېل شو خو په دے تول متفق وو چې د هغه د پاسه بل افسر نېشتہ بلکه هغه د تولو د پاسه دے . هم دغه وجه چې خوک به د هغه ستري مشي له راتلل نو خپل کشان به یې په دے غرض ئاخان سره راوستل چې هغوي له خه نوکري ورکري . شان به هريوتنه بنه کول څکه چې تول د علاقې خلق وو او خفه کولے یې نشو . او چې کله د علاقې تانپدار د هغه سلام له راغي نویا خود خلقو په نظر کښي د هغه سرورهم لور شو . په اخره کښي د خلقو نه دومره تنګ شو چې د هغوي ستري مشي ته یې پلار کېنو او په خپله کور او په خپله کمره کښي کېناستو . چې کله حالات سازگار شونو بیا به کله کله حجري ته

نور هلته ايساردي او ماله بربکې پر صېب رخصت راکړو... امي تاسو د پشیگي اطلاع نه بغیر ناصافي ولې راغلی .

مېډم مسرت: . داسي او ګنه لوري چې زه هم په اېمر جنسی کال راغلي یم . (تول هغې ته په حیرانتیا ګوري) لوري پلار دے کال کړے وو چې د دو شهزادگانو وادونه دی او دواړو هغه ته بنې په کلکه وېلے دی چې خپله توله کورنۍ له بلنه ورکړي او وادونو له خامخارashi .

نرګس: (د خوشحالۍ نه) oh, what, a good news it? ماريه : امي وادونه کله دی ?

مېډم مسرت: . زموږ په حساب ، د دې روانې میاشتې په شلم تاريخ . ماريه : يعني زموږ په تلو کښي شل ورځي شته .

مېډم مسرت: . هاؤ شل ورځي شته خو په دې کښي تاسو خپل تياري اوکري او د چهتى د پاره به درخواستونه ورکړي . او هن ، خپل پاسپورتونه ماله راکړي چې زه یې سباله سفارت خاني ته یوسم چې وېزې پري اولګي .

نرګس: شان صېب ، ته هم خپل تياري اوکړه چې غونډ لار شو . شان : خبره دې بدنه ده خو مشکله ده .

مېډم مسرت: . زويه که ستا چهتى کښي اضافه کېډېشي نو ته هم دې جينکو سره لار شه . ستا آټینګ به هم اوشي او دوي ته به ستا سهاره هم ملاو شي .

شان: . مېډم په موجوده حالاتو کښي زما په چهتى کښي اضافه کېدل

تلو. هلتہ به یې اخبار هم کتو او نوکرانو او زمبدارو سره به یې ګپ شپ هم لګوو. یوورڅ هغه په حجره کښې اخبارکتو چې دیو اندوهناکي واقعي خبریکښې راغي، خبرداسې وو "خبر پښتونخوا میں خطرناک قیدیوں کی گاؤں پر دهشت گروں کا حملہ۔ تمام قیدی رہا کر دیئے گئے۔ پانچ پولیس الہکار ہلاک، گاؤں بھی مدمکے سے اڑا دی گئی۔ گاؤں پشاور جیل سے قیدیوں کو لے کر ہری پور جیل جارهی تھی، بیا ورپسی روستو پوره بیان هم وو اود دغه قیدیانو نومونه هم وو. په دغه خطرناکو قیدیانو کښې دنورو نه علاوه د تاوانی کا کانوم هم شامل وو. هغه چې په خطرناکو قیدیانو کښې د تاوانی کا کانوم اولیدو نو هغه چې د چې د خان سره خاندلي چې د هغه یونوکردا هغه خواله ورغی او تپوس یې ترینه او کرو، "ولې کشر خان په اخبار کښې خه خبره راغلې د چې خاندے؟"

شان: یه هلکه داراته او وايہ چې ته تاوانی کا کا پېژنے؟
نوکر: هاو خان جي ولې نه، تاوانی کا کا لاخوک نه پېژنی، دا تپوس دے خنگه او کرو خان جي؟

شان: هغه او س کوم ئائے دے؟
نوکر: هغه په جیل کښې دے خان جي، لس کاله قېدپري ختلې دے.
شان: قید؟ ولې هغه خه کړي وو؟

نوکر: هغه خپله لور خرڅه کړے وه خان جي، ولې ستایاد نشي چې هغه پولیس ورپسی ورغلے وو اود هغه په تپس کښې یې سپدا جان او زین خان نیولي وو او بیا ترینه تاخلاص کړل.

شان: او، بنه بنه تېبک ده تېبک ده.

نوکر: ولی خان جي، د هغه په باره کښې په اخبار کښې خه خبره شته دے؟
شان: هاو، هغه نورو قیدیانو سره د پولیس په گاډي کښې د پښتو
جېل نه د هري پور جېل ته تلو. په گاډي حمله او شوہ او تول قیدیان رها شو. هغوي سره هغه هم رها شو.

نوکر: په والله چې تندے یې نه دے بل مشال دے چې د دغه توري بلاد خولي نه او وتو، شان اخبار هغه ته پر بنسودو او هغه کورتہ لارو.
چې لپساعت تپر بد و نو د تاوانی کا کا د واقعی نه تول کلې خبرشو.
نن د شان د چھتی، اخري ورڅ وه. هغه لا ډیو ټی، له د تلو په باره کښې سوچ کوو چې د هغوي د کور خدمت ګاره د هغه په اجازت کمرې ته ورغله او یوه خره لفافه یې هغه له ورکړه. هغه چې په رې ګدې دلو لاسونو لفافه کھلاو کړه او خط یې ترینه را او ویستلو نو هغه د هغه د تبادلی آردر وو. د هغه خدمات د خبر پښتو نخوا محکمه پولیس ته سپارلي شو-ي وو. سبا چې هغه ناشته او کړه نو وردې واچوله او مور پلار ته یې سلونت او کړو هغوي دواړه په واره واره بنکل کړو او په مينه یې رخصت کړو. هغه چې پولیس هېډ کوارتیر ته او رسپدونو متعلقه DIG سره یې لیدل کتل او کړو. د شان په ليدو هغه دېر خوشحاله شو څکه چې ینګ هم وو، سمارت او ذهین هم وو. هغه هغه سره یوه شبې ناست وو او په مختلف موضوعاتو یې ورسه خبرې کولے. د هغه نه پس هغه متعلقه SSP سره ملاو شو هغه

کښې په خپل کور کښې یو. ته چرته یې؟
شان: زما تبادله خېږي پښتونخوا ته او شوه. ما چارج اخستے د مه او
خپل کارم شروع کړئ د. تاخنګه کال او کړو؟
نرګس: شان صېب، نن شپږ بجي زمونږ فلاتې د. ته راشه پليز،
امي او ماريه تاياده وي.
شان: دومره په شارت نو تېس؟ دا زماد عهدې، شخصيت او اناتو هين
د مه... ناممکن.

نرګس: شان صېب، که ته رانغلے نو دابه زماد مينې توهين وي.
شان: په خپل جرم کښې خپله معصومه مينه مه رالره، سمی خبری
کوه او غلط بياني مه کوه ګینې په حوالات کښې به دې بندہ کړم او
څوک به دې رانه تپوس قدرې هم اونکړي.

نرګس: اوه مائي ګاډ دومره غصه په ماؤلي کوئے پليز.
شان: په تاباندي غصه څکه کوم چې داوس نه د مه اوږوم او بيا
راباندي سرپښې نه کوي.

نرګس: که ما درياندي سترګې را اوویستلي نو خپله افسري به درنه
هېړه شي.

شان: واه بهئ واه. ماته پته نه وه چې ته دومره ترخه یې؟
نرګس: چې داوس نه ترخه نشم نو بيا بهم هلوaque تېرې کړئ.
شان: بيا؟ بيا کله؟ د بيانه ستا خه مراد د مه؟

نرګس: ته د بيا په معنۍ نه پوهېږئ؟ یعنې... یعنې... یعنې د

هم لکه د DIG ډېربىسې سېر مه ورکړه او
هدایت یې هم ورکړل. دې نه پس هغه متعلقه SP سره ملاو شو
هغه سره د تېرېنګ او د تېرېنګ د کمانډرانو متعلق خبرې کولے او
چې کله دغه خبرې او بدې شوې نو چايې راغله او هغه سره یې بنې
مکلفه چايې او خکله. د چايې خکلو نه پس SP هغه له د پېښور او
ایف آر پېښور د تېولو تانېو او چوکیو یولوی لست ورکړو او په دغه
تېولو تانېو کښې ورته د ابتدائي عملی زده کړې د پاره او ویلے شو خود
هغه د عملی کار د آغاز د پاره ورته د فقير آباد پېښور تانې ورکړې شو
د فقير آباد تانې د DSP ګلزار ماتخت وه. DSP ګلزار،
Direct, seleetee نه وو بلکه رېنکر وو او د کنسټیبل نه دغه پوست
ته رسېدلې وو. هغه ډېرخوش اخلاقه افسرو. شان چې هغه له
خپل کاغذونه ورکړل او خپل تعارف یې ورسره او کړو نو هغه فوراً
چايې راو غوبنې او د هغه یې ډېر عزت او کړو بيا یې تولي عملی سره
د هغه تعارف او کړو. هغه له یې خپل دفتر هم ورکړو او هغه ته یې
خپل تاسک حواله کړو. هغه چې تر دوو بجو پوري خپله ډیوتی او کړه
نو په ګاډي کښې کېناستو او کورته روان شو چې لړ مخکښې لارو
نو د هغه په موبائیل باندي رېنګ راغنى. هغه چې موبائیل او چت
کړو نو هغه د نرګس موبائیل نمبر وو هغه ګاډ مه یوې غاري ته او درو،
او هغې ته یې اوو مه، هېللو مائي ډېر نرګس، خنګه یې او چرته یې؟
نرګس: زه، امي او بآجې پېښور ته راغلي یو او په ډيفنس كالونې

ډاکټر عنديلیب هم موجودوه. دَعليک سلبک نه پس نرگس او ماریه په شرپکه ډاکټر جمیل او ډاکټر عنديلیب سره د هغه تعارف او کرو. ډودی تياره وه نو هغوي تول ډائنسګ روم ته روان شو د ډودی نه پس ډلهوپی دور شروع شو. هغوي خپلو کښي خبری هم کولي او ډلهوپی یې هم خکلې. نرگس او شان په تنهائي کښي یوم ملاقات کول غوبنتل خودواړو ته موقعه ملاو نشوه. دې نه پس د هغوي د تلو تيارې شروع کرو، دواړو ځان ځان له غت غت سوت کېسونه تيارکړل. دې نه پس هغوي خپلې خپلې کمرې ته ورغلې او د تلو د پاره یې خپلې جورې بدلي کړي او سارهيانې واګوستې. دواړو د بادامي رنګ سارهيانې واګوستې او خپله سرڅنه یې او کړه او چې کله په خپلو خپلو کمرو کښي لويو ائینو ته او درې دې نو خپل حسن ته پس خبدي هغوي په داسې وخت کښي د خپلو خپلو کمرونه به ررا او تې چې ګاډي تiar وو، د هغوي سامان په کښي اېښودې شو سے وو. شان چې هغوي ته او کتل نو مسکے شو، دواړو ته ورنزدے شو او ورته یې او وئيل، ”ماشاء الله، چشم بد دور“ دې سره هغوي دواړه مسکي، شوي او ګاډي کښي کېناستې. چې اېپرپورت ته او رسېدل نو ډاکټر جمیل او عنديلیب ترپنه رخصت واخستو خپل هسپتال ته لارل البته شان هلتہ ترهاغي ايسار وو چې هغوي جهاز ته اوختې او دواړه طرفېن سلامي او شو. چې جهاز والو تو نو هغه هم په ګاډي کښي کېناستو او کور ته روان شو.

واډه نه پس (خاندي). شان (خاندي) او هن، هلتہ ډپره ايسار پېړه مه. چې واډه او شي نوزر راڅه. زمامور پلار ستا واپسي. ته سترګي په لاردي. نرگس: شان صېب، ستامي نه او یادونه بهم هلتہ ايسار پدو ته پرېږدي؟ چې هم نه. چې رشتيا خبره درته او کرم نو هلتہ تلو ته م زړه نه کېږي خودامي او ابو نه مجبوره يم. شان: نه، نه، هلتہ لاره شه خو د هېړه کېږه مه. خپل فرض پوره کړه او راڅه. او هن د رسېدل سره ماته فون او کړه او د واپسي نه م هم خبر کړه چې زه او زما مورپلار ستاسو استقبال له درشو. نرگس: اوه، دومره لو سے اعزاز؟ شان: ته به خپل عزت هله پوهشې چې پلار م د لاس نه نیول سې یې او مورم درباندي ګل افساني کوي.

نرگس (خاندي) بنه داراته او وایه چې راڅي او کنه. شان: زه او س د کور په لاره يم. چې کوروردي بدله کرم نو درڅم. نرگس: نوشان صېب، ته ماته په وردې کښي بنه بشکارمه. شان: چې تاته بنه بشکارم نو د بل چاځه پرواړ کوم. دادې در غلم. دې سره هغه ګاډي ته او ختو او چې لېړه شبې تې را په نو د هغوي د کور مخي ته ولار وو. د رېنګ ورکولو سره هغه د هغه د استقبال د پاره د کوره را او وته او هغه یې ځان سره کور ته بو تلو. د ماریه او مېډيم مسټ نه علاوه ډاکټر جمیل هم په کور کښي وو او د هغه بنځه

﴿دولسم باب﴾

پلوشه چې د قاری صېب د پنجې نه ازاده شوہ نو د سوات په سیمه کښې په یو پرائیوپت کالج کښې لکچرره شوہ . هغه به د ورځې په کالج کښې وہ او شپه به یې په هوتل کښې وہ خوکله چې د هغې یوه ملګري لکچرره بلقيس د هغې د استوګنې نه خبر شوہ نو د هغې په وپنا یې د هوتل نه خپل سامان اوچت کړوا د هغې په کور کښې هغې سره ډهپره شوہ . بیا به دواړه ملګري لکه د دوو خویاندو کالج ته تلي راتلي . ډېر خود او خوشحاله وخت تېرېداو او هغې ته هیڅ قسمه تکلیف نه وو خو وخت او انسان همبشه په یو حال نه وي . خټه موډه پس بلقيس واده شوہ او د سوات نه پېښور ته لاره . د هغې د واده نه پس هغه د پرنسپلې په اجازت د کالج د بالائي منزل په یوه کمره کښې پاتېکېده . اوس هغه مطمئنه هم وه او محفوظه هم وه . د ډیوتی نه پس به په خپله کمره کښې پرته وه او د حسرتونو نه ډک د خپل ژوند پرانستې کتاب به یې لوستلو . د هغې خیالي دنيا اګرچه لامحدوده وه خود هغې طبعي دنيا د کالج د احاطې پوري محدوده وه . هغه د بهر دنيا نه دومره مايوسه وه چې هیڅ دلچسپی یې پکښې پاتې نه وه . هغې ته دنيا توره بلا او تولې رشتې او دوستانې ورته د اوم تار نچې بنکارېدي کچه ، نایابیداري او ناعتباري . د هغې اميدونه او تنکي ارمانونه ، کچه په کچه د حالات او واقعاتو سپېرو و هلې وو او د هغوي خولي داسي تېپې شوي وي لکه د ډیوژنې دونکي ماشوم خوله

چې د چا په لاس تېپه شي . د هغه اوښکې ليدې شي خود هغه فرياد اوږدې نشي . البته کله کله به یې په چېه خوله د خپلې کمرې په کهرکې کښې د غردونو نظاره کوله او خپل مايوسه زړله به یې سهاره ورکوله . دے غردونو سره د هغې د ماضي داستان تړے شوې وو او د دغه داستان تول یادونه د هغې په ذهن کښې پراته وو . د هغې په زړو یادونو کښې د دغه غردونو غوندي لوې ارادې هم وي او د شان د یادونو خوبې لمحې هم وي . هغې به چې کله د حال په ائينه کښې خپل ماضي ته کتل نو دغه تول یادونه به ورته د خپل ماضي خوارډه خوارډه خوبونه بنکارېدل . د هغې لورې ارادې خاورې ايږي او د هغې د ژوند حقيقي واقعات هغه دردناکې افساني شوي چې د هغې د حال سره یې هیڅ تعلق پاتے نه وو . یوه ورڅ هغه په دغه سوچونو کښې ډویه وه چې ملاله یوسف زې ورته راياده شوہ . هغه ملاله چې د ډو معمولې کورنۍ لور ، خوروه خود خپلې کلکې ارادې او د جهد مسلسل په وجهه د نړۍ د تولو پېغلو د پاره یو مثال جوړ شو . هغه چې د کوم کوم ازمايشي مرحلونه تېرہ شوہ او د شهرت دوام کوم ارفع مقام ته او رسپدې . هغه تول حالات او واقعات د هغې مخې ته او درېدل او د هغې په مايوسه زړه کښې یې د ژوند جذبه پېداکړه . دے خیال سره د هغې د سوو ارمانونو په ايړه کښې یوې خرے او خلبدو . دغه خلا سره د هغې په سترګو کښې رناراغله او د هغې په مرو ارمانونو کښې ساه او غړېدې . هغه مسکۍ شوہ ، پاسپدې ، یوه لویه

د جنج او وليمي په باره کښي یې ورته تولي خبرې اوکړي . د جنج او د وليمي د پروگرام متعلق ورته هغې اووې چې ، ”نن مازیګر جنج هم ده او د جنج ډودې هم ده مونږ تول شاهي مېلمانه یو او په جنج کښي د ګډون د پاره مونږ له د بلني کارډونه راکړي شوي دي . اوس مونږ په خپل کور کښي ارام کوو او خلور ګهنتې پس به مونږ شاهي محل ته روانېړو . چې د هغه ئامې نه واپس شونوزه به تاسوته کال اوکړم او بنئه ډېرې خبرې به اوکړو اوس اجازت راکړه چې لږې ستړګې پتې کړم . والسلام . ستانز ګس“ .

شان ترسبا پوري د هغې د کال انتظار کوو خود هغې د طرفه نئه خټه کال ورغۍ ، نه مس کال او نئه خټه مېسج . هغه دوه ورڅي د هغې د کال انتظار اوکړو خو چې د هغې د طرفه نامايده شو نو په درېمه ورځ ورته هغه د کال ورکولو کوشش اوکړو خود هغې موبائېل بند وو او رابطه اونشو . هغه درې ورڅي پرله پسې هغې سره د رابطي کوشش اوکړو خورابطه نه کېده . هغه د نرګس په غفلت او حماقت دېر غصه وو . بهر حال هغه خپله غصه په ده غرض او خندوله چې اوس هیڅ نشي کېډي . چې هغه واپس راشي نو بیابه ورسره خبرې کوي او هله به یې پېړدي چې ترڅو یې ژړولې نه وي . هغه خپله توله توجه خپلې ډپوتي . ته اوکړو له او په هغې کښي مصروف شو . د دهشت ګردې په وجه د تول ملک او بالخصوص د خپر پښتونخوا حالت ډېر خراب وو . ئامې په ئامې ، چوکۍ په چوکۍ او تانه په پولیس

غزوونه یې اوکړه او د څيل ارمان د تكميل د پاره یې دسي ابس ابس تيارې شروع کړه .

هلته د سکندر شاه او قاري صېب ترمینځه جګهړه روانه وه . په روانه روانه کښي د کور کوڅي او محلت نه د کلي جرګي ته اور سېده او چې هلته فېصله نشوه نو خبره عدالت ته لاره . شهناز بېګم او عاصم شاه هم پکښي را اولړلي شو . هغوي د خپلې ورکې لور دعوی په سکندر شاه اوکړه او سکندر شاه دغه مطالبه د قاري صېب نه کوله .

خبره تله تله او په قاري صېب تکي شو . په هغه خو خوریمانونه واختستلي شو . په وهلو وهلو هغه دومره مخبوط الحواس شو چې په ګډو وډوسرو شو . د تسبو په څائي به یې ګوتی شمارلے او څان سره به یې خټه وئيلے خود هغه په خبرو هيڅوک نه پوهېدل . اخدا چې د تانيه نه جېل ته شو او هلته بنئه په پخه پړېو تو .

﴿دويمه برخه﴾

ماریه، نرګس او مېډم مسربت چې د رياض په اېرپورت کوزې شوي نو ډاکټر اشتیاق د هغوي استقبال ته ولاړ وو . هغه تولو سره روغ جور اوکړل او په خپل ګاډي کښي یې کېنولې . په لاره کښي ډاکټر اشتیاق هغوي ته اووے چې ”نن مازیګر د وادونو جنج ده او سباله لویه وليمه ده چې هغې کښي به د ملک لوې لومې امراء اوکبراء نه علاوه ملکي او غېرملکي سفراء او نور مېلمانه شرکت کوي“ . هغوي چې کورته او رسېدل نورنرګس شان ته مېسج اوکړو او

هغه په کمره کښې به جمع کبدی. هم دغه رنګي د هغه د مصروفیاتو په وجہ د اخبار په کتو کښې خو خوناغې راغلې وي. یوه ورڅ د هغه چهتي و د ناشتني نه پس یې تول اخبارونه او مجلې خان ته کېنسودې او د هغې کتل یې شروع کړل. په دغه کتو کښې یوه مجله دasicې راغلې چې د هغې په تائیل پېج د ماریه او نرګس تصویرونه وو. د هغوي د تصویرونو په لیدو هغه حېران شو خو چې د دغه تصویرونو لاندې لیکلې شوے الفاظ یې او لیدل نو مجله ترینه لاندې پرپوته او سريې په بالخت پرپوتو. د مجلې اردو الفاظ داسے وو، ”ان خوب رو د شیراواں کے قاتل کون ہیں؟“ بیا روسټو ورپسې دا الفاظ وو چې، ”ڈاکٹر سجن اشتیاق کی دو بیٹاں ماری اشتیاق او رزگ اشتیاق کا فنا کانہل۔“ د هغوي تصویرونو سره خوا کښې د مېډیم مسرت او ڈاکټر اشتیاق تصویرونه وو او هغوي سره لیکلې شوي وو ”مقتولین کے نوح کنال والدین“ بیا دې پسې د هغوي د قتل ستوري د مېډیم مسرت او ڈاکټر اشتیاق د بیانولو په رنما کښې دasicې وو چې، ”یو پاکستانی ڈاکټر، سرجن اشتیاق چې د ہپری مودی راسې په کنگ فېصل هسپتال ریاض کښې نه صرف یو قابل منظم وو بلکه د شاهی کورنی ذاتي معالج هم وو. د هغه او د هغه د بې بې د بیان مطابق په شاهی کورنی کښې په یوه ورڅ د دوو شہزادگانو وادونه وو. چونکه ڈاکټر اشتیاق د شاهی کورنی په خصوصي افرادو کښې شامل وونو هغه او د هغه نه علاوه د هغه توله کورنی ته په دغه وادونو کښې د گډون بلنه ورکړي شو.

حملې کبدې او پولیس بې درېغه مرءه کبدل، چې په هغې کښې د عام سپاهیانو نه علاوه لوې لوې افسران هم شامل وو. پولیس ته د هائي اتهاوري له خوا هدایات ورکړي شوې وو چې په هرسري نظر ساتي او په وردې کښې بې خایه گرځېدونه اجتناب او کړي. شان هم په دغه هدایاتو عمل او کړو او بیا به د کورنې په سپول کپرو کښې تلو او وردې به یې په دفتر کښې اچوله. دې نه علاوه هغه په پولیس اپړشنونو کښې هم برخه واحسته او ډېر کامياب اپړشنونه یې او کړل. د دغه کاميابو اپړشنونو په بدله کښې هغه ته د آئي جي پي له اړخه، ”پولیس اپواره“ هم ورکړي شو. او اعلۍ حکام ته د هغه د ترقى، ڈپاره سفارشات هم اولېړلې شو. دې نه علاوه هغه د پېښور زون د تولوتانو د خصوصي تیم اپړشنل کمانډر هم مقرر شو. په دومره لږه موده کښې اپواره ګټیل او دومره لوې اعزاز اخستل د هغه ڈپاره د معجزې نه کم نه وو. د هغه دا اعزاز د پولیس د نورو افسرانو د پاره د عنادلويه وجه او گرځیده او د هغوي دا کوشش وو چې په خڅه ناخه طربقه د هغه د پرواز وزړي ماتسے کړي. بهر حال هغه دغه څېزوونو پسې مخه نه او په خپل قومي خدمت کښې مصروف وو. د هغه یونبئه عادت دا وو چې هغه به په دفتر کښې صرف دفتری کارکو او اخبار به یې هله کتو چې د تولو کارونو نه به او زګارشو. که د اخبار په کتو کښې به ناغه راغلې نو بیا به یې د اتوار په ورڅ هغه تول اخبارونه او مجلې کتې کومې به چې د هغوي کورته راتلي او د

سترهکي سپيني شوي. هر خم ورله تيارکړي دي، یو د ګلونو سهري او غنچې پاتي دي. زړه مغوارې چې هغه هم راټرم خو په دي یړبوم چې چرته مړاوي نشي. ته ورته فون اوکړه او تپوس تربنه اوکړه چې کله به راخېي ”د هغه د سترګونه نري نري اوښکي وتي او په مختلفو لارود هغه په مخ بهبدېي. د هغه د خاموشۍ په وجه چې د هغه مور هغه ته اوکتل نو او په یړه یېي د هغه نه تپوس اوکړو، ”زویه، ستا په مخ دا اوښکي؟ ته ژارمے؟ ولی زویه خم چل شوی دے؟ هغه، هغه سره کښي او د هغه د اوښکو اوچولو هڅه کوي خو هغه کښي، خپلې اوښکي په خپله اوچوي او هغې ته وائی، ”امي تا چې چاد پاره د ګلونو سهري او غنچې راټرمي، هغه غنچې مړاوي شوي، اورژې بدېي او د دنیانه ارمانی لاري.“

طاهره بي بي : . خم مطلب زویه؟ زه ستا په خبره پوهن شووم.

شان د خصوصي ايدیشن مجله را خلي او هغې ته وائی، ”امي دا اوګوره، دا نرګس ده، او دا بله د هغې مشره خور مارې ده. دا... دا دواړه مرې شوي امي، قتل شوي“. دي سره د هغه په مخ پاتې اوښکي راما تې شي. طاهره بي بي د هغه سره په خپله غږه کښي اړدي، د هغه اوښکي اوچوي او خپلې بهوي. چې دواړه بنسه اوژاري او زړونه یې تشي شي نوبیا ورته هغه د هغوي د مرګ توله قيصه کوي. د هغه مور چې د هغوي د مرګ دا واقعه وورې ده نو په ژړا ژړا د هغه د کمرې نه او وته او خپلې کمرې ته لاره خو هغه لا

د پاکټر اشتياق په خصوصي بلنه د هغه بي بي مېډم مسرت او د هغه دوه لوئه مارې اشتياق او نرګس اشتياق په مذکوره وادونو کښي د ګډون د پاره د پاکستان نه تلي وي. د مېډم مسرت د بیان مطابق هغوي درې وارو د دواړو وادونو په جنج کښي شرکت اوکړو خو په روستي جنج کښي هغوي بي درکه شوي. د خو خو خله رابطي کولو باوجود هم هغوي سره رابطه اونشوه. د جنج په سبا ولیمه وه، په هغې کښي هم هغوي اونه لیدې شوي. د ولیمه په لسمه ورڅ د هغوي لاشونه د بنارنه بهر په صحراء کښي او موندلې شو. د هغوي د مېډيکل رپورت نه معلومه شو هغه سره جنسی زیاتي هم شوې دے او په هغوي خولې همبشه د پاره بندې کړي شوي. د مېډم مسرت د بیان مطابق نرګس اشتياق اسې اپس پي شان سره منسوب شوې وه او د واپسې نه پس د هغوي واده متوقع وو“.

شان ډېره شبې خاموش پروت وو او د نرګس او مارې د اذیت ناک مرګ په باره کښي یې سوچ کوو. بیا یې مجله را خسته او توله واقعه یې اولوستله. د هغه سترګي د اوښکو نه ډکې شوي. هغه سترګي پټې کړے لکه چې په پټو سترګو هغه ویني او هغې سره خبرې کوي. هغه لا په خپل خیال کښي هغې سره خبرې کولے چې د هغه مور طاهره بي بي د هغه کمرې ته راغله او د راتلو سره یې هغه ته اووی، ”یه زویه، ستا هغه ملګري به کله راخېي. زما خود هغې لاري ته

خو خوب نه ورتلو او ددغه نیاز بینو مېلمنو په صحبت کښي به خوب خنګه ورغلے وسے؟
هغه ته خپل خان کچه او پیکه نېکار پدو او بیا بیا دا احساس ورتلو چې که هغه هغوي سره ملاو شو سے نه وسے نو هغوي به چري هم مرې شوي نه وي. هغه ته په دې ډرافسوس وو چې هغه هغوي سره مراسم ولې شروع کړل. درېغه هغه، هغوي هډولیدلے نه وسے. درېغه هغوي سره د هغه هیڅ تعلق نه وسے جور شو سے.

﴿درېمه برخه﴾

یوه ورڅ چې شان خپل دفتر ته اور سېدو نود هغه په مېز د فائلونو یو ګډه سے پروت وو. هغه په خپله کرسی کېناستو او خپل دفتری کاري شروع کړو. داتول هغه فائلونه وو چې هغه د ترهه ګرو خلاف تیار کړي وو او هائي اتهارتی ته یې د منظوري، د پاره لېږلي وو. دغه تول منظور شوي وو او هغه ته د اپریشن کولو پوره اختیارات ورکړي شوي وو. هغه یو یو فائل کتو او په هغې به یې د اپریشن د پاره بېل بېل تاریخ لیکو. هغه لا په دغه کار کښي مصروف وو چې د متعلقه اېس پې له خوا یو قاصد راغي، هغه ته یې سلوټ او کړو او یوه لفافه یې ورته په مېز کېنسوده. هغه چې خپل دفتری کار ختم کړونو هغه لفافه یې را خسته. هغه یې که لاو کړه او خط یې ترینه را او ویستو هغه چې خط او سپردو او د هغې لوستل یې شروع کړل نو هغه داسے وو، ”مونږ ته د خفيه اطلاعاتونه معلومه شوي ده چې

هغسي په خپله کمره کښي پروت وو، د هغې خبرې یې يادولے او هري خبرې سره به یې اوښکې بهولے. په دغه یادونو کښي رومبي خبره د هغه د همکي وه چې، ”زه به ذرثم خوستالي دوله نه بلکه ستاويشتو له“ بياورته د ماريه هغه خبره هم راياده شوه چې ”که دا ستا په حرکت پوه شوه نوستا پناه به اخلي او ستا په ترڅ کښي به ننوخي“. بيا د هغې دا خبره چې زه چې خوکه و پل غواړم هغه م په خوله نه راخې، دې نه پس د هغې دا مېسج چې Love you dear Shan“ بياورته خپله خبره راياده شوه چې هغې ته یې په موبائل کړے وه چې ”په تا غصه ځکه کوم چې د اوسلو نه دې اوږډ او بیا راباندي سرېښې نه کوي“. او د هغې دا جواب چې، ”که ما درباندي سترګي را او ویستلي نو خپله افسري به درنه هېړه شي“. بیا په اخره کښي دا، ”چې اوسلو نه ترڅه نشم نو بیا به م هلواقه تېره کړے“.

دې سره د هغه د خولي نه او وتل، ”هغه سترګي پېتي شوي او هغه خوله د همېشه همېشه د پاره تېبه شوه“ د هغوي په مرګ هغه ته سخته ذهنې او قلبې صدمه او رسیده. هغه ته داسي محسوسې ده لکه چې هغوي دواړه هغه ته مخامنځ ناستي وي او هغه ته په مُسکا مُسکا ګوري. فطرت د هغوي د وجودونو خمير په شاتو، شودو او وړمو کښي اخلي وو، هغوي یې ترینه جورې کړے وسے او د خوند، رنګ او ذاتې نه یې ډکې کړے وسے. د هغوي د خبرولذت لا هغسي د هغه په خوله کښي وو. هغه توله شپه ډې په ډډې اوختو

انسپکټر عجب خان د هغوي سپرویژن کوو او شان د ګاډي په فرنټ سیت کېښی کېناستو. د ائپرپورت او د مسافرو نظاره یې کوله. تیک یؤلس بجی یوجهاز د لري نه په فضا کېښی رابسکاره شو. چې ائپرپورت ته نزدے شونو د ائپرپورت په احاطه یې یو چکرا او و هو او بیا په مزه مزه په رن و مے باندي کوز شو. چې جهاز او درېدو او پورې ورته او لګېډي نو د مسافرو وتل ترینه شروع شو. شان په هغوي سترګې لګولے وي او ساعت په ساعت به یې عجب خان له هدایات ورکول. د هغه په هدایت هغه مخکښې لاروا او د مېلمنو دليدو کوشش یې کوو. چې مسافر ختم شونو د جهاز نه دوه کالبوتونه را اوویستله شو او هغې پسې یوه زنانه او یو سړے بنګاره شو. زنانه د سړي په سهاره په ادلوب دلو قدمونو رووانه وه. هغه چې دا منظر او لیدونو زړه یې او خوپدو. هغه ته معلومه شو چې زنانه مېډم مسربت ده، سړے د هغې خاوند ډاکټر اشتیاق ده او په کالبوتونو کېښی د ماریه او نرګس لاشونه دي. د مېډیا اهل کارو چې هغوي او لیدل نوتیول ترینه چاپېره شول او د هغوي نه یې د انټرویو اخستو کوشش کوو خو سب انسپکټر هغوي انټرویو اخستو ته نه پرېښو دل نو په دې وجه د مېډیا اهل کارو هغه سره مشت و ګریوان شو. شان چې دا حالت او لیدونو ډېر په تېزی سره د ګاډي نه کوز شو. د سکواډ په ذريعه یې کالبوتونه په خپل تحويل کېښی واخستل او یو خواته یې کېښو دل. بیا یې د مېډیا اهل کارو ته په او چت او اواز اوو سه، ”زه د

د بهر ملک نه یو خو مېلمانة راروان دی او نن یؤلس بجې به په پېښور اپرپورت کوزېږي. د هغوي د انټرویو اخستو د پاره مېډیا متحرکه شوې ده. ته خان سره سکواډ واخله او د هغوي د راتلو نه مخکښې هلتہ اورسہ او کوشش کوه چې د هغوي انټرویو او نشي. د کوشش نه زما مراد دے By , any means هغوي سامان په خپل تحويل کېښی واخله او هغوي له عزت او احترام ورکړه.“ د آرډر کتو نه پس هغه چې په دېوال لګېډلي مخامنځ ګهړیال ته او کتل نو پاؤ کم لس بجې وي. هغه د مېز په ګهنتې ګوته کېښو ده او دارډلي په ذريعه یې سب انسپکټر عجب خان را او غوښتو. هغه ته یې د اېس پې صېب د حکم مطابق د سکواډ تیارولو حکم ورکړو. هغه هغه ته Yes sir اوو سه، سلوټ یې او کړو او په توندی سره بهرا اوو تو. هغه سکواډ تیارو او شان په خپل ذهن کېښی ائپرپورت ته د تلو، مېلمنو او د مېډیا اهل کارو سره د ملاوېدو په باره کېښی سوچ کوو. د هغه په زړه کېښی ډېر شکوک و شباهات پېدا شو چې اخدا خنګه مېلمانة دی چې د هغوي انټرویو بدہ ګنډي شي. بهر حال د هغه دغه خیزونو سره هیڅ کارنه وو. د هغه کار صرف د حکام بالا د اپر تعمیل وو. تیک لس بجې سکواډ تیار شو. هغوي تیول په پولیس وېن کېښی کېناستل او ائپرپورت ته روان شو. چې هلتہ اور سپدلن نو د ائپرپورت د انتظامي په اجازت یې وېن د ائپرپورت په احاطه کېښی او دروو او توله نفری یې په خپل خپل خاۓ سېپنډه تو او دروله. سب

ډاکټر جمیل او ډاکټر عنديب په خپل گاډي کښي کېناستل چې د پولیس ګاه سے روان شونو هغوي هم ورپسې روستوروان شو.
هغه چې لاشونه ڈاکټر اشتياق په کور کښي کوز کړل نو په دهه غرض خپل دفترته واپس راغي چې وردي بدله کري او د هغوي په جنازه کښي شرکت او کري . هغه لا خپل دفترته نه وورسپدلي چې د هغه دسلامي خبر آئي جي پي ته رسپدلي وو هغه چې خپل دفتر کښي وردي بدله کړه نويو چت یې اوليکلو په مېز یې کېنسودو او په خپل ذاتي ګاډي کښي کېناستو او د هغوي په جنازه کښي ڈشکت کولو په غرض روان شو . چې لږ مخکښي لارونو د هغه په موبائیل رینګ راغي . هغه چې د موبائیل نمبرته اوکتل نو هغه د متعلقه اپس پي صېب له خواکال وو. هغه چې موبائیل اوچت کړونو هغه نه تپوس اوشو ، ”شان صېب، تا مرده ګانو له سلامي د چاپه حکم ورکړه؟“
شان: سرتاسو پلے وو چې د هغوي سامان په خپل تحويل کښي واخله او هغوي له عزت او احترام ورکړه . هغوي سره نورسامان نه وو صرف دغه دوه کالبوتونه وو. هغه ترینه ماخپل تحويل کښي واختسل او ستاسو د وينا مطابق م د عزت په توګه سلامي ورکړه .
اپس پي صېب: زه تانه دا تپوس کوم چې تامرده ګانو له سلامي د چاپه حکم ورکړه ؟
شان: سر، دازما خپله پېرزوونه وه ځکه چې دې نه لو مے اعزاز بل هېڅ نشوکېدے .

مېډیا حضرات ته خواست کوم چې د مېلمنو نه ډانټرويو اخستو کوشش او نکري . دا حضرات سرکاري مېلمانه دي او مونږ ډسرکار له خواددوي ڈحافظت ڈپاره رالپېرس شوي یواو که خوک زبردستي کول غواړي نو د هغوي دا ګستاخي به، ډخل درکار سرکار، ګنډلي شي او هغوي سره به ڈقانون مطابق کارروائي کېږي ”. ڈهغه په دهه انسکاف ټول خاموش شي او هغه ته په ځير ځير ګوري . شان د کالبوتو خواکښي او درېږي او سکواه ته په اوچت او اواز وائي، ”سکواه فال ان“ دي او اواز سره ټوله نفرۍ راغله او د هغه شاته ڈپېل په شکل کښي او درېدله . هغه سکواه ته مخ کړو، هوشیار شو او په اوچت او اواز یې اووسي ”سکواه هوشیار“ چې سکواه هوشیار شو نو هغه ابؤټ ترن اوکړو، هغوي ته یې شاکره او کالبوتونو ته یې مخ کړو او په اوچت او اواز بې اووسي ، ”سکواه د قوم دي شهیدو پېغلو ته سلام پېش کوي، سکواه پریزنت آرمز (Present arms) دي سره سکواه مړو ته پریزنتي اوکړه او هغه سلوټ اوکړو، بیا یې په اوچت او اواز اووسي ، ”سکواه د قوم دي شهیدو پېغلو ته دعا پېش کوي“. دي سره سکواه ډېر په تېزی سره خپل زور پوزیشن ته راغي او هغه هم د سلوټ لاس خکته کړو او زړي چوړه لاسونه دعاته او نیوں . هغه په ډکو ستړګو په ډډ او اواز کښي دعا کوله او تیولو پېږي امين ویله . چې دعا ختمه شو هغه د سکواه په ذريعه کالبوتونه په وېن کښي کېنسودل . مېډم مسټ او ډاکټر اشتياق هم ورسه کېناستل البتہ

ذهن کښې پراتئه دی، هغه تول ژوندي دی، زهنه غواړم چې هغوي له دېيانو د مرګ پېغام ورکړم. دادواره بیيانې زما په خیال کښې ژوندي دی او تل به ژوندي وي“.

ډاکټر جمیل: شان صېب، دابو په خواهش مونږ دوي خپل ابائي کلې تور خپل ته اوړل غواړو. هلتہ د قبرونو بندویست شوې ده او د جنازې د پاره د مابنام شپږ بجې وخت تاکله شوې ده. اېمبولنس تیار ده او زمونږ تیاري مکمل شوې ده. مونږ به درنه هلتہ لار شو او تاسو دلتہ مېلمنو ته ایسارتسي.“ د هغه په دې خبره د شان ستړکي یو خل بیا ډکي شي او دغه ډکې ستړکې د هغه په مخ راماتي شي. هغه د اوښکو په څلا کښې ډاکټر جمیل ته گورې او وائی، ”ډاکټر صېب، ستا مېلمانه ستا مېلمانه دی او زما مېلمانه زما مېلمانه دی. ستا مېلمانه که لار شي نو بیا به راشي خو چې زما مېلمانه لار شي نو بیا چري هم نشي راتلي. ما پېړده چې خپلو مېلمنو سره جلب کښې لار شم“ ډاکټر جمیل هغه له خه جواب ورنکړي. په ټوندي بهراوخي، د بهرنه خه کسان راولي او دواره کالبوتونه او چتوي. د کالبوتونو په اوړو کښې هغه هم اوږده ورکړي او په اېمبولنس کښې یې کېږدي. شان هغوي سره په اېمبولنس کښې کېني. ډاکټر اشتیاق ډاکټر جمیل سره په ګاهې کښې کښې او نور مېلمانه خپلو خپلو ګاهو ته او خېژري. چې اېمبولنس روان شي نو هغوي هم وریسې روان شي. تور خپل ډپښور نه ډېر لري په قبائلي

ابس پي صېب: شان صېب، ته چې هر چرته یې نو په لس منته کښې دنه دنه د آئي جي پي صېب دفتر ته خان او رسوه ستاد غېر ذمه داری شکایت هغوي ته رسیدلے ده او هغوي ته ستا پېشی ده. شان: سر، مادَ درې ورڅو د چهتى درخواست لیکلے ده. چې چهتى ختمه شي او آن ډیوټي شم نو وریه شم.

ابس پي صېب: شان صېب، ستانه پېش کېدل، ستا حکم عدولی ګنلي ګېډېشې او تاته سزا هم ملاوې ډېشې“ د هغه په دې وارننګ هغه موبائیل بند کړي او هغه له هیڅ جواب ورنکړي. هغه چې د اشتیاق صېب کورتہ او رسیدو نو هلتہ ډېر ګنه ګونه وه. د کور په بهرنې حصه کښې ډاکټر اشتیاق سره لوې لوې ستې ناستې وسے او دعاګانې کېډې. د کور دنه برخه کښې زنانه د کالبوتونو نه چاپېره ناستې وي او ژراګانې کېډې. هغه هم یو خواته کېناستو او د هر چا دعا سره به یې لاسونه او چتول. لړه شبې پس ډاکټر جمیل د کور نه بهرتہ او وتو، شان له ورغۍ او هغه ته یې په غوب کښې خه او وسے او بیا یې خان سره کورتہ روان کړو. چې کورتہ ورغۍ نو هلتہ مېډم مسرت او ډاکټر عنديلېب د هغه په انتظار کښې یو خواته ولارې وي. مېډم مسرت هغه ته په ژرا ژرا کښې او وي، ”زویه، مونږ مرې کلې ته او رو که ته د دوي اخري دیدار کول غواړې نو ورشه دیدار یې او کړه، ګېډېشې تاته بیا د دوي ډلیدو موقعه ملاوې نشي“ . شان هغې ته په ډکو ستړکو ګوري او وائی، ”مېډم، د دوي کوم تصویرونه چې زما په

بیانې شهیدانې دی او د سزا نه بلکه د جنت حقداری دی، دوي ته دې د جنت کهرکۍ لري کري شي او د دوي د مشغولا د پاره دې د جنت حوري را او لپېلې شي . په دې غرض به هغه کله په يو قبر غوره اپنسودو او کله په بل قبر .

چې خومره خومره د ژمي توره شپه پخېدہ نو د سوکړي ترخه یخني زیاتېدہ . په تول چاپېریال کښې چې چپیا او مکمله خاموشی وه . د توري شپې د تورو زلفو تور غلاف په دنيا او مافي فيها خور شو سه وو . په دغه تور بخ ملي غلاف کښې يو خواستوري لکه د مقىشي ګلونو خلبېدل او خندېدل ، بل خوا اسماني مخلوق شېطاني مخلوق سره جنگېدل او د سرو سکرو تو او شنو تو غندو ګوزارونه یې پري کول . توله دنيا لکه د غتې توري بلا په دروند خوب او ده وه او د خپل حاله او د چاپېریال د احواله خبر نه وه . د هغې د تنفس نه داسي معلوم بدہ لکه چې د راخکلي چاري لاندي لتي تکوي ، خنېږي او وينې ترېنې بهېږي . دغه درني ساه تول ماحول یرونکے او روح بوګنونکے جوړ کړئ وو . خنگلي خناور خپلو غارونو او سورو کښې ننوتی وو او مرغو په جالو کښې په خپلو وزرونو کښې سرونه ورکړي وو . تول مېدان شېطانانو او پېړيانو ته خوشے وو او په مختلفو طريقو او مختلفو شکلونو یې د هغه د ډیرولو کوشش کوو . یو ئحل د خواکښې یو کړپ او شو، هغه چې منځ واره وو او هغه خوايې او کتل نو هیڅ یې اونه ليدل . یوساعت پس هغه ته

سیمه کښې وو . هغوي دوه بجي د پېښور نه روان شو او پنځة نیمي بجي هلتہ اور سېدل . هدیره د کلې نه ډېره بهره شاره کښې وه . تېک شپې بجي د جنازې نمونځ او شو او د هغوي په دفن کښې پوره یوه ګهنته او لګېدہ . د مابنام تيارة خوره شوی وه او هغوي تول په دغه تيارة کښې او وتل . ډاکټر اشتياق لارو... ډاکټر جمیل لارو... مېلمانه لارل ... د کلې خلق هم لارل خوشان خپلو نیاز بینو مېلمانو سره پاتے شو . هغه د دوارو قبرونو په مینځ کښې ناست وو او په خپل خیال کښې یې هغوي سره خبری کولے .

﴿ خلودمه بړه ﴾

دا هدیره د انسانانو د ابادی نه لري وه البتہ د خنگلي خناورو او ز هرژنو حشراتو د غارونو ، کورونو او سورو سره نه صرف جخته وه بلکه دغه هرڅه د هغې په مینځ کښې وو . د هدېږي په مینځ کښې او غارو کښې سپینې بکيانې چرته د ډلو په شکل کښې او چرته خان له ولاړي وي . دې نه علاوه د خنگلي بېرو جهارې ، کرواري او از غني په دغه شاره کښې چرته په ډاګه او چرته په قبرونو ولاړي وي . په دغه جهارو او زړو قبرونو کښې د ګیدرانو ، پیشوګانو ، نوليانو ، مارانو ، مربو او نورو خناورو او حشراتو سورې او کورونه وو او د ډېرو په اونو کښې د مرغو جالي وي . هغه توله شپه هغوي ته په دې غرض په وینې تېره کړه چې که چري منکرنکير د ټپوس په غرض هغوي له راشي نو د هغوي په خاۓ به ورته هغه خواست او کړي چې ”دا دواړه

شکریې اوویستلو او د نمانځه تیاري یې شروع کړو. د نمونځ نه پس هغه یو قبرته ډډه اووهله او ذکریې شروع کړو او په دغه ذکرووا ذکار او تسبیحات کښي د هغه سترګي اول ګېدې. هغه په داسې حالت کښي په ډډه پروت وو چې بنسے لاس یې د سرلاندي وو او ګس لاس یې د نرګس په قبر اینښے ولوکه چې هغه خپلې نرګس سره غږ په غږ او خوله په خوله پروت وي. واره او غت مېږي په هغه ګرڅېدل او مچان پرې بنګېدل خوهغه په هیڅ نه پوهېدو. نمرزووال ته نزدے شوئه وو چې هغه په خوب کښي ګښي خبرې وورېدے. هغه چې سترګي او غړولے نو مېډم مسربت، ډاکټر اشتیاق، ډاکټر جمیل او ډاکټر عنديلې د هغه مخې ته ولاړه وه، خپلو کښي یې خبرې کولي او هغه ته یې په حېراتنيا کتل. د هغوي په ليدو هغه مُسکے او د هغوي ستري مشي ته پاسېدو. د ستري په دوران کښي مېډم مسربت هغه ته اووې، ”زویه، تئه بېگاه دلتنه پاتے شوئه وسے؟“

شان: هاؤ مېډم، زئه بېگاه ببیانو سره پاتے شوئه ووم.

ډاکټر عنديلې: په دې شاره او په دې بیدیا کښي؟

شان: بې بې. د انسان اخري کور هم په داسې شارو کښي وي.

ډاکټر جمیل: ستادے حرکت ته لپوښتوب وېلے شم؟

شان: مئينتوب او لیونتوب کښي دومره فرق نیشته... ډاکټر صېب مونږ په ژوند وعدې کوو... یوغر او چتو واو په بل غږې اولو... اسمان زمکي ته کوزه وو او زمکه اسمان ته خېڙو، دوغا

داسي محسوسه شوه لکه چې د هغه شاته خوک ولاړ دے او د هغه په اوړه یې لاس اینښے دے، هغه چې شاته او کتل نو هیڅ نه وو. دې سره د هغه بدن زیګ زیګ شو او تول وېښتې یې نېټ او درېدل. هغه چې په ېړه مخ واره وو او مخکښي یې او کتل نو هغه سره نزدي د جهارې په یو بوتي کښي ورته دوه واره بلبونه بنکاره شو. دا بلبونه د هغه سترګو ته نیولی شوي وو او هغه دومره مفلوج شوئه وو چې مخ یې ترینه اړولے نشو. د هغه په زړه کښي راغله چې دا خه څنګلې څناور دے او درنګ ساعت له په هغه حمله کونکے دے. د دے خیال په راتلو سره په یخه یخنی کښي په هغه خوله راغله، خو هغه حوصله او نه بائېلله او د خپلې دفاع د پاره یې یو کانے رواختو او چې ګوزارته یې څان جوره وونو دواړه بلبونه مرډه شوه، هغه ته معلومه شوه چې دشمن په شاشو خود هغه یره لاختمه نه وه او کانے لا هغسي د هغه په لاس کښي وو. یوه شبې پس د هغه شاته یوه بنکالو او شوه. هغه چې شاته او کتل نو د هغه مخې ته تو خے او شو او بیاتو خې پسې تو خې شروع شول. داسي معلوم مده چې د هدیرې تول مرې ډقبرونو نه راوتي دي او تول په غونډه تو خېږي. تو خې کېدل، غارې تازه کېدې، شپیلې و هلې کېدل خوهغه هیڅ خوک نه لیدل. دغه شېطاني حرکات لاشروع وو چې دلري نه د سحر د بانګونو او ازاونه شروع شول. بانګونو سره دغه هنګامه داسي ختمه شوه لکه چې هیڅ نه وو. هغه یوه لویه ساه واختسه، د الله

کولے شو اونه یې کول غوبنسل څکه چې د پولیس ډیوتي هغه د چېلنځ په توګه قبوله کړے وه. خټه موده مخکښي په دغه حلقة کښي د خو خو پولیس افسرانو سرونه قلم شوي وواود هغوي د سرپرېکړي لاشونه په وجه یو خوا په پولیس کښي تاؤ ترینې والي راغلې ووبل خوا هريبو سره د خپل څان یره ملګري وه. کله چې هغه چارج واختستو او خپله ډیوتي یې شروع کړه، نو د ډیوتي په درېمه ورڅ د ترنه ګرود طرفه هغه ته د مبارکۍ خط او د تحفې په طور یې ورله د مرحوم اېس پې اکرم سره ہم او لېبرو. هغه چې د مرحوم SP اکرم بقو ستრګو ته اوکتل نو هغه ته داسي محسوسه شوه چې مرحوم دنو سے کھول دے زلمي افسر ته په مُسکا مُسکا گوري او هغه له په افسرانه موده د هغه د عهدي مبارکي ورکوي. هغه په مزه مزه تیت شو. د هغه سريې په رېگدېللو لاسونو کښي او چت کړو، د هغه منځ ته یې په خير خير کتل او په رېبدلي شوندوي یې څان سره خټه وئيل. داسي معلوم بده چې هغه د سوره تین تلاوت کوي او د انسان د احسن تقويم او عظمت و تعظيم ورد کوي. دا هغه اېس پې وو چې په والتن کښي د هغوي تریننګ کمانپرو او هغوي له یې د هغوي د ذمه داري، فرض شناسې، د خپلې خاوري د تقدس او د حاکم وقت د فرمانبرداري، درس ورکوو. او د تریننګ په دوران کښي په هنګامي بنیاد دلته رالېبلې شو سے وو. بیا یې هغه خو خو څله بنسکل کړو او د سپاهيانو په مرسته یې په خپل لاس غسل ورکرو. په سپین ټوکي کښي یې اونځښتو، یوه درنه

قسمونه او سوګندونه خورو او په موتي ګښي شرشم زرغونه وو خو چې د ستړګونه پناه شي نو د زړه نه هم پناه شي. چې تېرشي نو هېړشي، ”هغوي تپول یوبل ته په ډکو ستړګو ګوري، ”زمما مور وېلې چې، ”زءه به ستاد ملګري استقبال له ائېرپورت ته څم... د تازه ګلونو سهرې به ورته اچوم او د تازه ګلونو پانې به پري شيندم.“... هغه هرڅه پاتې شو. هیڅ اونشو، هیڅ... اف الله، خټه بنسکلي بنسکلي خلق د زمکې تل ته او رسپدل او خاټرو سره خاټر سه شول.“ داکتر جمیل د هغه سرپه خپله سینه ابدی، په شایې تپوي او ورته وائی، ”ریلېکس پلیز ریلېکس.“

﴿بنځمه برخه﴾

بله ورڅ چې هغه دفتر ته لارو او په خپله کرسې کېناستونو هغه چته هې یې رواخسته کومه چې د هغه په غېر موجود ګې کښي راغلې وه او د هغه په مېز پرته وه. هغه چې لفافه او سپړه او خط یې ترینه را او ويستونو هغه د هغه د بدلى، آردر وو. په آردر کښي هغه ته ليکلې شوي وو چې زر ترزره چارج واخله او د هغې نقل د متعلقه اېس پې دفتر ته او لېبره. د آردر لوستلونه پس هغه په لو سه سوچ کښي پريوتو څکه چې کومې حلقي ته د هغه بدلى شوي وه هغه ډېره خطرناکه وه او د مودو مودوراسي د ترنه ګرو په نښه وه. د ترنه ګرو او پولیس ترمینځه خو خو مقابلې شوي وي او په هره مقابله کښي خو خو پولیس او خو خو ترنه ګر مرءه شوي وو. بهر حال هغه انکار نه

وو. یو کالم د هغه دریویشت ایف سی اهلِ کارو په باره کښی وو چې د درې کالو راسې د ترهه گرو په قېد کښې پراته وو او ڈېر په بې دردي سره ذبح کړي شو. دا ټول مقتولېن هم سوچه پښتائه او سوچه مسلمانان وو او چاچې قتل کړل هغه هم سوچه پښتائه او سوچه مسلمانان وو. یوه ډله د عوامو او سرکاري املاک په دفاع کښې مصروف عمل وه او بله ډله د خپلې نظرې په ترويج کښې برسر پېکارو. هغه چېران په دې وو چې دریویشت کسان یعنی یو مسلح پلاتیون د ترهه گرو په ګرفت کښې خنګه راغي. د ګرفتاری نه مخکښې هغوي شهیدان ولې نشول. هغه لا په دغه سوچ کښې ډوب وو چې یوسب انسپکټر ڈېر په توندي سره، ساه نیولے د هغه دفترته ورغۍ، هغه ته یې سلوټ او کرو او ورته یې اووې، ”سر، په چوکې نمبر 2 باندې د ترهه گرو حمله او شو او ڈزي لاروانې دي، د دے خبر په اوري د سره هغه اخبار یو طرف ته کېښدو، پاسې د او وسے وئيل، ”خه مرګ ژوبله؟“

سب انسپکټر: هاؤ سر، شوی ده خو لاصحي معلومات نېشته.

شان: فائتنګ سکواډ تیار کړي چې خورپسي.

سب انسپکټر: سر، سکواډ تیار دے، صرف ستاسو انتظار دے.

شان: O.k، دې سره هغه ڈېر په تبزې سره د کمرې نه او تو. دفترته ورغۍ، خان یې مسلح ګرو، ټول په ګاډي کښې کېناستل او روان شول. هغه نه غونبستل چې د ترهه گرو مخې له ورشي او په هغوي د

سلامي یې ورکړه او د ګارډ په ذريعه یې د هغه وارثانو له او لېږو. دې نه پس یې خط او سپردو او د هغې لوستل یې شروع کړل. خط ډېر مختصر وو خو ډېر معنی خېز او سنسي خېز وو. د خط الفاظ دا وو. اے اېس پې شان ته.

هيله لرم چې تابه د خط لوستلونه مخکښې څيله ډالي. ليدلے او قبوله کړے وي. دا ډالې سپکه مه ګنه، داد قوم هغه سرمایه او هغه فرض شناس پولیس افسرو وو چې د ده د ایمانداری چر چې ترلري لري پوري خوري وي، او په یوه طریقه هم زمونږ دوستي. ته تیارنه وو. انجام یې خه شو؟ ورته بنې او ګوره هم دغه. مونږ او زمونږ ملګري ستا په راتلو ډېر خوشحاله شو. تاله ستاد عهدې مبارکي درکوو او هيله لرو چې ته به زمونږ د دوستي نه انکارنه کوئے او که بالفرض تاهم لکه د ده انکار او کړونو ستا سرپېړکړې لاش به ستا مورپلار له لېږلے شي او ستاسيه ستا په خامې راغلے بل پولیس افسر ته د ډالې په شکل کښې پېش کېږي.“

هغه یوه شبې خاموش ولاړ وو، بیا یې غلي غوندي خان سره اووې، ”په سرم پروانیشه خو چې خپل قرض راباندې قرض نشي“ دې سره هغه خپل دفترته لاړو او خپل دفتری کاريې شروع کړو چې خپل کاريې ختم کړونو خپلې کمرې ته ورغۍ او اخبار یې کتو. د اخبار په هر منځ او هرې پانه د ترهه ګرۍ، چودنو، اغواه براسې تاوان او د خودکش حملو خبرې وي او تول کالمونه د دغه قسمه واقعاتونه ډک

هغة ته اوویلے شو چې کوم کمک تاسوله در روان وو، په هغه گاډي کښې چودنه اوشه. گاډي مه والوتو او نفری هم والوته. ته زمونږد کمک انتظار مه کوه اوود ډرال (with drawl) اوکړه ... هېلو... اوس اوس خبر راغۍ چې په قېصه خوانې کښې دوه چودنې او شوې او حالات ډېر خراب دي. ته سره د خپلو ملګرو واپس شه“. دي سره موبائیل بند شو. هغه خو خوئله هغه سره د رابطه کوشش اوکړو، خورابطه او نشوه. بیا هغه خپلو ملګرو ته اووسي، ”زما ملګرو، مونږ د هر طرف نه د دشمن په ګېړه کښې يو. تاسو ته اجازت دی، تاسو تلے شي“. يو سینیر سپاهي هغه ته اووسي، ”سر په داسې حال کښې چې مونږ د دشمن په ګېړه کښې يو، تاسو یواځې نشو پرېښوده، چې څونو غونډ به څو او چې مرو نو غونډ به مرو“. د هغه د خولي نه ايله دغه الفاظ او وتل چې په هغوي د مخي او شانه حمله او شوه او چې هغوي په څان پوهېدل نو د هغوي نه وسله اخستلي شوې وه او لاسونه او سترګي يې تړلې شوې وي.

★★★

★★

★

★

مخې نه ډزې شروع کړي. هغه خپله لاره بدله کړه او په هغوي يې د شانه کاؤنټر اټپک اوکړو. دا حمله دومره ناګهانه وه چې د هغوي پښې او خوبیدي او ماتې يې او خوره خو په تلو تلو کښې يې خپل مرې هم یورل، زخميان يې هم یورل او دوه سپاهيان يې هم اغا کړل. چې ډزي قلاري شوي نو درې کسان مرډ او خلور زخميان وو. په مرو کښې یواسته اېس آئي. يو حوالدار او یو سپاهي وو، په زخميانو کښې یوسې انسپکټر او درې سپاهيان وو. د چوکې په نفرې کښې صرف یوسپاهي په ډیوتۍ ولاړ پاتې شو نور تول مرډ او ژوبل چغنډه شو. هغه چې دا حال اولیدونو خپل سینیر افسرسره يې رابطه اوکړه او هغه ته يې تول صورت حال اووسي. د هغه د طرفه ورته حکم او شو چې ”فوری طور د اغواه کارو تعاقب اوکړه او د مرو او زخميانو د پاره نفرې در روانه ده“. هغه چې د خپل افسر حکم وورې دونو د خپل موبائیل تیم نه يې دوه کسان په څوکې پرېښو دل، دوه کسان يې څان سرو اخستل او د ترهه ګرو تعاقب پسې روان شو. په دغه تعاقب کښې هغوي ډېر لري او رسپدل. ترهه ګرو ته چې کله پته اول ګېډه نو هغوي پرې فائز شروع کړو. په دغه ډزو کښې هغوي سره د کارت سو کمي راغې. د ترهه ګرو له خوا فائز کېډو خو هغوي خاموش وو. هغه خپل سینیر سره رابطه اوکړه او هغه يې د تول صورت حال نه خبر کړو. هغه ته اوویلے شو چې، ”وارختان کړے نفرې هم در روانه ده او کارتوس هم درې خي. یوه شبې پس چې هغه بیا رابطه اوکړه نو

هغه له به په ورڅ کېښې یو خل یوه ډودۍ او د پیاز یوه غوته یاد ګړي یوه چکۍ ورکړي کېډه او په شواروز کېښې به یو خل ورته بیت الخلا ته په تړلو سترګو ڈتلو موقعه ملاو پده . په کوته کېښې به د هغه سترګو ټولې کېډي او په بیت الخلاء کېښې به پرانسته کېډي . د دغه تړلو پرانستلو په وخت کېښې هغه یو خل بیا هغه سړے می او لیدو . د دواړو سترګو یوبيل سره اول ګېډي خو هغه تربنې منځ واروو او په خوکۍ ولارې یو ګارډ له یې خه هدايات ورکول . د هغه ملګري او د هغه نه مخکېښې روستو تول قیدیان واره په واره ذبح شول خو هغه د بارګنینګ ڈپاره ساتلي شو سے وو . چې که چری ڈتنظيم او حکومت ترمینځه خبره جوره شي نو د خپل قيدي ڈازادي په بدله کېښې به ورسره د هغه تبادله او کړي خو چې ڈ حکومت له خوا خه سفارتی کوشش اونشو نو د هغوي نه هم نور صبر اونشو او د هغه په حقله یې خپله اراده بدله کړه . ڈ کماندرانو یوه هنګامې ګونډه را او ګونښتلي شوه او هغه په داسې حال کېښې جیوري ته پېش کړے شو چې د هغه سترګو او لاسونه ټولې شوي وو . په جیوري کېښې دوہ کماندران او یو امير صیب وو . دادرې واره په تورو جامو کېښې ملبوس وو او تور پېکي یې ټولې وو . ڈ جیوري مشر، امير صیب چې هغه ته او کتل نو ګارډز ته یې اوو سه ، ”د ده سترګو پرانیزې“ د هغه سترګو چې پرانستې شوي نو امير صیب هغه ته داسي په څیر څير کتل لکه چې ڈ خپلو سترګو په کېمرو د هغه تصویر او باسي . بیا

شان مقتل سره نزدي په یوه داسي زړه کوته کېښې په زولنو کېښې بندپروت وو چې نه پکېښې کهر کې وه ، نه پکېښې روشنдан وو او نه پکېښې ڈرنیا ڈپاره مګ وو . ڈ کوته مخي ته به ګارډز واره په واره وسله په لاس خوکۍ کوله او چې په ڇډه اوختورا اوختو کېښې به د هغه د لاس پنسو زنڅير شرنګ او کړونو په خوکۍ ولار ګاډ به ورته د ور په چودو کېښې کتل او د هغه د حرکات وسکنات اندازه به یې اخسته . هغه به هم کله کله ڈور په چودو کېښې بهر ته کتل او په زړه کېښې به یې کرل رېبل چې هغه به خنګه او په خه طریقه د دغه کوته نه اوئې . په دې دې کېښې د هغه دواړه ملګري پرله پسې ذبح شول او د هغوي سرپرېکړي لاشونه په سړک او غور خولے شو . هغه د هغوي د ژرافیاد چغې اورېدے ، د هغوي لتي تکول یې ڈور په چودو کېښې لیدل ، د هغوي بیناري یې او رېدل خو هیڅ یې نشوکوله ، البته خپل پاتې ساه گانې او د ژوند اخري لمحي یې شمېرلے . په دغه کتو کتو کېښې هغه یو خل یو داسې سړے او لیدو چې په خپلو سترګو یې د هغه د لیدو ګمان نه کېدو . دا سړے هغه مخکېښې خو خوڅله لیدلے هم وو او هغه سره یې خبرې هم شوې وي خو اوس یې د خیال نه او تے وو . هغه د هغه په باره کېښې سوچ کوو او په سوچ سوچ کېښې دومره لرې لارو چې هغه یې بېخې د خیال نه او تو . دې نه پس هغه خو خو ورځې ڈور په چودو کېښې د هغه لټون کوو خو بیا یې او نه لیدو .

توبم او په تابه یې خورم. دا سزادے خوبنځه ده؟ شان: امیر صبب، زئه ستاقیدي یم. زما خوبنځه ناخوبنځه پر پړد، خپله خوبنځه کوه.

امیر صبب هغه ته په قهرپردازی سترګو گوري او ګارډز ته وائی، ”د ماما د سترګونه لرمے کړی،“ ګارډز د هغه سترګې تړي او هغه د امیر صبب د دفترنه او بایسي. د هغوي د تلونه پس امیر صبب دواړه کمانډرانو ته واره په واره گوري او وائی، ”د ملک حالات خنګه دي؟“ رومبے کمانډران: حالات بئنه نه دي امیر صبب. د حکومت او تې تې پی ترمینځه د روغې جوړي خبرې روانې دي. داسې معلومېږي چې د هغوي روغه جوړه او شی.“

امیر صبب: هاؤ، ماته هم داسې را خکلے را خلے بنکاري. دویم کمانډران: مخکنې به کار مونږ کوواونوم به موډتې تې پی اخستو. اوس چې هغوي د جنګ بندی، اعلان او کونو مونږ به خټه کوو؟ امیر صبب: وَه سادیه سریه، زمونږ هغوي سره خټه کاردے؟ هغوي به خپل غونډاره زغروي او مونږ به خپل غونډاره زغروو. مونږ له پکاردي چې د نوکوزور اولګو او د هغوي ترمینځه جوړه اونشي. رومبے کمانډران: بالکل زما تاسره اتفاق دے. هم داسې کول پکاردي. دویم کمانډران: هم داسې به کوو. هغوي زمونږ نه خلاص او مونږ د هغوي نه.

امیر صبب: بنه او س دے اے اپس پی سره خټه او کړو.

مسکے شو او هغه ته یې او وو مه، ”زمیه خنګه یې؟ هغه په څنپردازی سترګو هغه ته او کتل او وو مه وئیل،“ ”بنه... یم صبب.“ امیر صبب یو څل بیا مسکے شو او هغه ته او وو مه، ”یرپړه مه زلمیه، ته خو ډېر بهادر زلمے یې. په د ماما د عمر کښې او په ډېر لې، موډه کښې د مجاہدینو خلاف د خصوصی تیم کمانډران جوړ شو مه، ته د قوم او ملک لویه سرمایه یې، داسې د کنه اے ایس پی صبب؟“ شان هغه ته په او چتو سترګو گوري او وائی، ”نه صبب، داسې نه ده. زئه د قوم سرمایه نه بلکه خادم او یو ادنۍ خدمتگاریم.“ د هغه په خبره د امیر صبب سترګې د قهره تکې سرې شي. هغه ته په قهرپردازی سترګو گوري او وائی، ”تئه د قوم خدمتگار نه بلکه غدار یې... تئه د امریکې خدمتگار او د اسلام دشمن یې. ته د مجاہدینو قاتل یې او تاسره به هغه سلوک کېږي چې د موجوده او ائنده نسل د پاره د عبرت یو ه نمونه او ګرځے.“

شان: امیر صبب، هغه کومه سزاده چې تاسونه پاتې شوې ده او ماد پاره مخصوص شوی ده؟ هغه کوم ظلم او جبر د مه چې تاسو په خپل قوم نه د مه کړے. سرې خولي ماشومان، دعاګویه بوداګان، ننګیالي زلمی، درني حیاداري پېغله او د قوم خوبې میاندې خویاندې مو په بمونې والو خولي، د سرپرېکري لاشونو ډالې، مو ورله او لېږلي. زه چې ران په د مه چې ماد پاره به کومه سزا تجویز کوي؟

امیر صبب: زئه به په ولاره ولاره تانه خرمن او بایسم، ستاغونې خنځې به

یا فوج په معرکو کښی مرئه شوي وواو هغوي بي سهاره پاتې شوي وي. د هغوي مقصد د معاشرې نه د خپلو خاوندانو انتقام اخستل وو. دي نه علاوه په دېکښی هغه بنسخي هم شاملې وي د چاچي په معاشره کښي خاۓ نه وواو په خپل ژوند تنگي شوي وي.

﴿دويجه برهه﴾

د چودھري رحمت او د اکبر خان د قتل نه پس د خاله او کرشمۍ د ژوند مز مه لنه او د ګرځيدو دائړه يې تنګه شوه او هغوي ته د ملک په بندوبستي علاقو کښي او سېدل ګران شو. هم دغه وجهه وو چې هغوي علاقه غېرته لاري نو د هغه کډوالو په یو کور کښي بې تپوسه او بې اجازتہ پرپوتي کوم چې د فوجي اپرېشن په وجه خالي شوئه وو او د مودو مودوراسي خوشے تشے پروت وو. هغوي په دغه کور کښي لکه مور او لور او سېدل خو خه موده پس چې د Black widows تنظيم جور شونو هغوي دواړه په دغه تنظيم کښي شاملې شوي. کله چې د هغوي تربیت مکمل شونو دواړه په خپله خوبنځه خپلې زړي اوې يعني د لاہور هيرا منډي ته روانې شوي. د منصوبې مطابق خاله چې د شاهد کورته ورغله نو د هغه د کور په خائست او د هغه په بسخو کښي هیڅ کمه بېشے نه ووراغلې. هغه کمره چې هغې پکښي چودھري رحمت قتل کړي او سوزولې شوئه وو هغه هم په هغه بن خټ دوباره جوره شوي او بنې خائسته کړي شوي وه. په سکنۍ مانبام کښي، د بجلې په رنځي مائی د

رومې کماندې: انصاف... مساوات.

اميرصبې: خټه مطلب؟

دوبم کماندې: خټه چې نورو سره شوي دي، هغه ده سره هم پکاردي.

امېرصبې: دیره بنه ده. خوبنځه م ده.

داد رسه واره کماندېران د بلېک واټر، راء، خاد او موساد ايجنتان وو او د هغوي په اېجنډا به يې کار کوو. د ده تنظيمونو هېډ آفس په اميرکه کښي وو، زونل آفس يې په افغانستان کښي دانديا په سفارت خانه کښي وو او واره دفترونه يې په افغانستان کښي دانديا په مختلفو کونسل خانوکښي وو. دغه کونسل خانونه به ورته ګوله بارود او خودکش جېكتې هم ملاوېدې او لوېې لوېې تنخواګانې او مراعات به هم ورته ملاوېدې. د دغه تولو مقصد په پاکستان کښي عدم استحکام او انتشار پېدا کول وو او پاکستان په عالمي سطح بدنامول وو. د هغوي کار د اسلام په جامه کښي اسلام بدنامول او د پاکستان اېتمي طاقت ختمول وو. د ده تنظيم د پېژندو ظاهري نښخي دا وي چې د یو عام کارکن نه واخله تر کماندې پوري د هغوي جامه پېزار او پېکي تورو وو او اندروني نښخي يې دا وي چې د هرنارينه کارکن او کماندې په ګس مت به د W.B. یعنی د بلېک واټر نښخه وه. دا الفاظ به د تېټمو (Tattoo) په شکل کښي لیکلې شوي وو. دغه شان، دغه نښخي د بسخو د تنظيم Black widows، د زنانه کارکنانو هم وي. په ده تنظيم کښي هغه بنسخي شاملې وي د چا خاوندان چې د پوليس

هغوي اوډ حکومت تر مینځه دروغې جوري ختمولو یو مذموم حرکت اوګنهو. بهر حال هغوي د هغوي مخ نیوې څکه نشو کولے چې د هغوي لاري د مخکښي نه جُدا شوي وي. دې نه پس حکومت له دیوې نوې ډالۍ، لېږلود پاره د شان د قتل احکامات ورکړي شو. دا پېغام هغه ته هم اور سبدو اوډ تیاري، د پاره ورته اووبلي شو. د مرګ پېغام هغه د پاره د طبعي مرګ نه کم نه وو. د پېغام اور پيدو سره د هغه رنګ تک زېر شو او تپول وجوديې لکه د خزان زېلې رېبدلې پاني ړچېدو. د هغه شوندي او مرۍ او چه شوه، د هغه حلق ازغې ازغې او خوله یې داسې تر خه شوه لکه چې په خوله کښي یې دژې په څایه د زهرو او چ غوندار سې پروت وي. هغه او بهه خکلو ته هڅه او کړه خو چې کندول ته یې او کتل نو هغه لکه د هغه دا او چې خولې او چ پروت وو. د هغه د خولې ترینن والې وارت واره زیاتې دو او چې کله دېرنګ شونو په خپل لاس یې داسې چک او لګوو چې بوتې بوتې وينه ترینه را او وته. بیا یې په بې صبرې سره خپله وينه خټله او خپله ژبه او خوله یې پري لوندوله. په دغه خټلهو خټلهو کښي د هغه ژبه او خوله تر حلقه پوري لونده شو. هغه تر هغې پوري په خوله کښي ژبه و هله چې په خوله کښي یې مالې ینې او بهه پېدا شوي. دغه او بهه تر هاغې پوري هغه په خوله کښي شاريلے چې یو غت گوت تری جور شو. بیا یې هغه تولې او بهه په یو غړې تیر سے کړے او مرۍ یې لونده شوهد دې سره د هغه په ساه کښي ساه راغله، حوصله یې په څائے

شاهد بیانو سره ناسته وه، په خپلو کښي یې خنداخوشحالی هم کولې اوډ میلمنو دراتلو انتظار یې هم کوو. د هغې په لیدو باندي مائي او نوري بیانې د هغې نه چاپېره او درېدې. مائي چې هغه او پېژنده نو مخ یې ترینه واروو او روانېدہ خو خاله ورته په مُسکا اووې، مطهرې، زه د سه او نه پېژندم؟ زه ستا ملګري نفیسه یم. هغه، هغسي پسې یو قدم دوه ور مخکښي شوه او هغې ته ورتې غاره وته. چې کله دواړه غېړې په غېړ شوې نو یوه لویه د هماکه او شوه او ولاړې بیانې تولې والو تې. د چودنې او از چې بهر خلقو وورپدونو تول نر بنځۍ په یوه چغه او په یوه پښه را اور سبدي. په سرو کښي د نورو نه علاوه شاهد هم وو او په بنځو کښي د نورو نه علاوه کرشمه هم وه. تولو بنځو ژيل او په ژړا ژړا کښي یې شاهد له تسلی ورکوله. کرشمه هم شاهد ته ورنزدې شوه. د دواړو سترګي چې او لګېدې نو شاهد هغه او پېژنده اوډ هغې نیولو پسې یې هڅه او کړه. هغې هم د هغه د ګرفت نه د بچ کېدو کوشش اونکړو. کله چې هغه د هغه په قابو کښي راغله نو یوه لویه چودنې او شو. چودنې سره ګن شمېره بنځۍ او سړي مړه او تپیان شو. د کرشمي او شاهد د لاشونو هډو هیڅ پته اونه لګېدې. په سباد دواړو چودنو ذمه واري د Black widows تنظيم په بدل نوم قبوله کړه او ائنده د پاره یې د نورو چودنو د همکي ورکړه. تې تې پې په دې چودنې نه صرف د خپل خفګان اظهار او کړو بلکه په سختو تکو کښي یې د دې چوندي غندنه او کړه او دايې د

هغه کوټي ته یې اوکتل نو ورلرے ووازولنۍ په زمکه پرتې وي. ګارډ کمانډر فوري طور کمانډر ته رینګ اوکړو او هغه یې د تول صورت حال نه خبر کړو. کمانډر فوري طور تولو کارکنانو او فدائينو ته کالونه اوکړل او د هغه د نیولو حکم یې ورکړو. نمر خیره وهلے وه چې شان او تاوانی کاکا د یوې غوندی، نه بلې غوندی ته ووختل. د تنظيم سړي ورپسې وو او په هغوي یې ڈز مسے شروع کړے. هغوي د ڈز جواب په ڈز کوو او په مخه روان وو. په دغه ڈزو کښې تاوانی کاکا په لاس او لګېدوا او کلاشن کوف ترینه لاندې پرپوتو او هغه زانګېدلے لاس پاتے شو. شان هغه له راستون شو، د هغه کلاشن کوف یې او چت کړو په غاره کښې واچوو او چې هغه یې او چت وو خو هغه ورته اووسي، ”زمافکر مه کوه خان جي، په ماتېره ده. تئه پښې او بساه او زر ترزره د دے ځائے نه او خه“. شان د هغه د نصیحت هدو خه پرواه اونکړه، هغه یې په اوږد راواړو او منډه یې کړه. په دغه منډه منډه کښې هغه د فوجيانو یو کیمپ ته او رسپدو. په ډیوټي ولار فوجي سپاهي چې هغه او لیدونو توپک یې ورته او نیوو او ورته یې اووئي، ”دېخوا د راتلو کوشش اونکړے، د غلتنه او درېږه“، هغه په خپل ځائے تې او درېډو، تاوانی کاکا یې د اوږدې نه کوز کړو او په زمکه یې واچوؤ. بیا یې دواره وسلے په زمکه کېښودې، لاسونه یې او چت کړل او په ولاره ولاره یې هغه ته توله قیصه او کړه. په دېکښې ګارډ کمانډر هم راغي. هغه د هغوي تلاش واخسته، د هغوي وسله

شو او یې ختمه شو. چې کله سُرکښې شو نوبیا په تکوري سملاستو او ذکرو اذکار او تسبیحات یې شروع کړل. غوتې نیمه شپه وه. توله دنیا په دروند خوب اوده وه. هغه هم اوده وو خود هغه زېه راویښه وه او د الله په ذکر کښې مصروفه وه. په دغه چې چپیا کښې د هغه د کوټي ورلرے شو او یو سړے غلي غوندی کوټي ته دننه شو. هغه چې د هغه د زولنو جرنده که لاو کړه نو یوالاس یې د هغه په خوله کېښودو او په بل لاس یې د هغه د ویښولو کوشش کوو. هغه چې ویښ شونو او برېداو او چغې ته یې خوله جو رو له خو هغه په خپل لاس د هغه خوله تېه کړه او پس پسو کښې ورته اووسي، ”برېډه مه خان جي زه یم. راپاسه چې خو“.

شان: چر... چر... چرته خو. تئه... خو... خوک یې؟ هغه د هغه غور ته خوله نزدي کړه او ورته ګنګوسي کښې اووسي، ”خان جي، زه تاوانی یم راپاسه چې خو، وخت کوتاه د مه او مزل بلها ده“. د تاوانی د نوم په او رسپدو سره هغه دومره خوشحاله شو چې توله یره یې ختمه شو او هغه ته دا احساس او شولکه چې د رحمت فرشته راغلي وي او هغه د مرګ د خولي نه او بساي. هغه د هغه په خبره کښې هدو لم لېت او نکړو او پاسپدو. تاوانی کاکا یو کلاشن کوف هغه له ورکړو او بل یې لاس کښې او نیوو. هغه یې د لاس نه او نیوو، خان پسې یې بهر ته راخکو او دې په تېزی سره د کوټي نه او وتل. سحر په خړه چې د تاوانی کاکا په ځائے نو مه ګارډ کمانډر راغي، او د

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

بروېز شېخ

یې خپله قبضه کښې واحسته او د دنه تلواجازت یې ورکړو . ګاره کماندې هغوي گېټ سره نزدي په بینچ کېنول او یو سپاهي یې لنگرته چای پسی اولېرو . لبه شبې پس هغه دوه مګه چایي او په یو پلېټ کښې دوه پورې راؤړے او هغوي ته یې کېنسودے هغوي لا چایي خکله چې صوبه دار مېجر راغي او د هغه نه یې تپوسونه شروع کړل . شان لا هغه ته خپله قیصه کوله چې په دېکښې د کېمپ 2ic صېب (سېکنډ ان کمانډ) راغي . هغه P.cap په سرکړے وو ، یو وړوکے سټک (Stick) یې په لاس کښې نېولې وو اوبل لاس له به یې په مزه مزه راچوو . د هغه په راتلو باندي شان د هغه په احترام کښې پاسېد او په هوشیار پوزیشن کښې او درېدو . 2ic صېب چې هغه ته اوکتل نومسکے شو او ورته یې اووسي ، ”شانه ته؟“ شان چې هغه ته په څير څير اوکتل نومسکے شو اووسي وئيل ، ”اوه عارف بهائي ته“ دې سره دواړه یوبل ته ورترغارو څي . شان هغه ته وائی ، ”ته مېجر کله نه جوړ شوسي یې؟“

مېجر عارف : د عابد د زېگون په درېمه ورځ .
شان (په حیرانتیا) عابد؟ عابد خوک دے .

مېجر عارف (په خندا) واه بهئی واه . ته خپل خوري یه هم نه پېژنے . ستاد خوري یه نوم عابد دے .

شان (مسکے شي) اوه ، زماخوري یه . زماخوري یه چاته تلے دے .
مېجر عارف (خاندي) په رنګ جُشه کښې تاته تلے دے او په مرانه

بروېز شېخ

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

کښې ماته تلے دے (دواړه خاندي)
شان : عاليه خنګه ده ؟
مېجر عارف : بنه ده خوتاپسي ډپره خفه ده راځه چې لږارام اوکړے ،
نوړي خبری به یا اوکړو .
شان : زمادارام فکرمه کوه خوزما دملګري د علاج خه بندویست
اوکړه ، مېجر عارف صوبه دار مېجر صېب ته ګوري او وائی ، ”صوبه
دار مېجر صېب ، دا کاكا مېډیکل کېمپ ته اورسوه او د ده دنګهبانی
د پاره ده سره د یو سپاهي ډیوتي اولګوو . صوبه دار مېجر صېب هغه
ته Yes sir اووسي ، تاوانې کاكا یې مېډیکل کېمپ ته روان کړو او
شان مېجر عارف سره د هغه خېمي ته روان شو . شان تر مازی ګر پوري
د مېجر عارف په خېمه کښې اودهه وو . کله چې د هغه خوب پوره شو .
نو واش روم ته ورغی . د لامبلونه پس یې د مېجر عارف په خواست د
هغه سوت واحستو او خپله سرخنه یې کوله چې د کېمپ کماندې
کرنل عبادله خواړور راغي . د راتلو سره هغه مېجر عارف ته
سلوټ اوکړو او ورته یې اووسي ، ”سر ، کرنل صېب تاسو او مېلمه سره
په خپل دفتر کښې ملاقات کول غواړي .“

مېجر عارف : O.k ، ته ئه ، مونږ درخو ، د هغه د تلونه پس هغوي
دواړه د کرنل صېب ملاقات له د هغه دفتر ته ورغلل . کرنل صېب ، د
شان د بېک ګرؤند او د هغه د عهدې نه مېجر عارف خبر کړے وو . هغه
شان سره ډپر په بنه طريقيه ملاو شو . دروغ جوړ نه پس هغه هغه خان

﴿خوارلسم باب﴾

شان د خپلې اغوا، قېد او فرار اطلاع آئي جي پي له ورکړے
وه او هغه یې د تولې قيصي نه خبر کړے وو. آئي جي پي د هغه په
ازادې دو ډېر خوشحاله شو. هغه له یې د نو سه ژوند مبارکي هم ورکړه
او د هغه د ترقۍ زېږي یې هم ورکړو. هغه درې ورځې په فوجي
کېمپ کښي سرکاري ميلمه وو. په خلورمه ورڅه هغه او تاوانني کاكا
په فوجي هيلې کاپټر کښي کېنولي شو او ملك آبادته او رسولي شو
. شان خپل پلار سره خبرې کړے وسے او په خپله باره کښي یې ورته
هرڅه وپلے وو او مېجر عارف هم هغه او عاليه خبر کړے وه. چې کله
هغوي په هيلې کاپټر کښي کېناستل نو د هغوي د ورتلوا اطلاع یې
هم ورکړه د هغه په رسپدو د ملك آباد تول خلق د هغه استقبال ته ولاړ
وو. د هرسري دا کوشش وو چې شان ته ورترغارو څخي او هغه له د
نو سه ژوند مبارکي ورکړي خو تاوانني کاكا ته چا ستري مشي هم نه
وسه. کله چې اعظم خان هغه ته ورترغاره وتو او هغه یې خوش خله
بنکل کړونو خلق پوهشول چې تاوانني کاكا کښي چل شته. بيا د هر
سرې دا کوشش وو چې هغه ته خان او رسوي او هغه سره په مينه
مينه ستري مشي او کړي. د خلقو د روغ جور نه پس شان کورته لاړو
او اعظم خان په تاوانني کاكا لاس واچوو، هغه یې خان سره حجري ته
بوتلوا او خان ته یې په کټ کښي مخامنځ کېنوا.
شان چې کورته ورغۍ نو د هغه رونه، خوياندي، مور، ترور

سره کېنوا او د هغه د اغوا، قيد او د هغه د فرار په باره کښي یې د
هغه نه مختلف تپوسونه کول. هغه بنې په سره سینه هغه ته د تره
ګرو په باره کښي تول احوال تېر کړو. کرنل عباد د هغه د شخصيت او
د هغه د بهادرۍ نه ډېر متاثر شو. د هغه د حب الوطنۍ او نېکو ارادو
یې ډېرستاینه او کړه او مېجر عارف ته یې اووسي، ”زمونې په پوليس
کښي دغه شان زلمي پکار دي“، په دې دوران کښي چايې هم راغله.
هغوي چايې هم خکله او خپلو کښي یې خبرې هم کولے د چايې
څکلونه پس هغوي درې واره پاسېدل او د تاوانني کاكا پښتنې د
پاره مېډیکل کېمپ ته لاړل. د تاوانني کاكا لاس ته پلستراچولے
شو سه وو او په بیله کښي او ده پروت وو. هغوي د هغه وینسول مناسب
اونه ګنيل البته د عقیدت په توګه ورته یوه شبې خاموش ولاړ وو او
هغه ته یې کتل. بيا کرنل صېب مېډیکل عملې ته د هغه د علاج،
خوراک او ارام په باره کښي هدایات ورکړل او په مُسکا مُسکادرے
واړه روان شو.

★★★★★

★★★★

★★★

★★

★

او هغه ته یې خپل تول سرگذشت اووسي . هغه هغه له دنویے ژوند مبارکي هم ورکره او د ډي اپس پي (DSP) دارپنک درمے درمے ګلونه یې ورته په اوړو هم اولګول . هغه له یې لس ورځي چهتي هم ورکره او په خپله خوبنځه یې هغه د سوات قدری محفوظه سیمي ته بدل کړو او د دغه سیمي د خصوصي تیم یې کماندې کړو . هغه لس ورځي چهتي توله په خپل کلې کښي او د پلار او تاوانی کاکا په صحبت کښي تېره کړه . په دمې دوران کښي یې ډاکټراشتیاق ، مېلام مسرت ، ډاکټر جمیل او ډاکټر عنديلیب سره یې ملاقات هم او کړو او هغوي سره یې د نرګس او ماريه په حقله یوڅل بیا غم رازی هم او کړه . چې کله د هغه چهتي ختمه شوه نو هغه مازیگر خپل سامان په ګاډي کښي کېښودو او د ډي اپس پي په حېټ سوات ته روان شو . هغه چې مینګوري ته اورسېدو نو ماسخوتن وو . هغه نه غونښتل چې هغه شپه په شپه خپل دفتر ته لاړ شي او د هغه په وجه توله عمله ډسترب شي . هغه په زړه کښي فيصله او کړه چې هغه به شپه په کالام کښي په خپله بنګله کښي او کړي او سحر به خپلې ډیوتی له مینګوري ته واپس راشي . په دمې غرض چې هغه د کالام په روډ روان شونو د فوجيانو په ړومبې چوکۍ هغه ته اوویلے شو چې د هغه تګ د خطری نه خالي نه دمې . په دې وجه هغه ګاډے مینګوري ته واپس کړو او د شپې تېرولو د پاره یو هوتيل ته لاړو . هغه د هوتيل په کار پارک کښي ګاډے او دروو او استقباليي ته ورغني . هغه ته د انتخاب د

اونوري خپلې خپلواني د هغه نه چاپېره شوي ، چاپې د ګلنو پانې شيندلې او چا بنګللو . دغه خندا خوشحالی روانې وي چې د ډيوی کمرې نه د ماشوم د ژرا او از راغي . هغه چې د ماشوم ژرا وورپدنه نو په مُسکایې د مورنه تپوس او کړو ، ”امي د ماشوم خوک دمے“ .

هغې لا خه جواب نه وو ورکړي چې عمر او سعديې ، عاليې ته په خندا خندا ګوتې او نيوی . د هغوي په خندا د عاليې رنګ زېر شو ، او شرمیده او سترګي یې خکته کړي . طاهري بي بي په مُسکا او وي ، ”دا ستاخوري او د عاليې زوی دمے“ .

شان مُسکے شو او عاليې ته یې اووسي ، ”بنه ليونې ، دادمې زمانه پت ساتلي وو“ . هغه په تېټو سترګو پاسپدہ او د ماشوم ژرا پسې کمره ته روانه شوه خوشناد هغې نه مخکښي شو . ماشوم یې په غېر کښي او چت کړو ، بهره ته یې بوتلو او بنګللو ويې ، عاليې چې خپل زوي سره د هغه دومره مينه او ليده نو په سترګو کښي د شکريې غټې غټې اوښکي راغلي . شان چې د هغې اوښکو ته اوکتل نومور ته یې په خندا خندا کښي اووسي ، ”امي ، مور واقعي مورو وي . تئه دې لپونې ته او ګوره چې د زوي ژرا سره دا هم ژاري“ . د هغه په خبره عاليه هم په خندا شوه او نوري زنانه هم په خندا شوي .

په سبا هغه د آئي جي پي ملاقات د پاره د هغه دفتر ته ورغني . هغه د هغه په ليدو ډېر خوشحاله شو او هغه یې څان سره په خپل دفتر کښي کېښو . د هغه په تپوس هغه د پوندانې قيصى بیا شروع کړه .

نیمکھی ادمانونه (پښتو ناول)

پروپریتی

وو. هغه درې ورځي پرله پسې په دغه فائلونو کښي بوخت وو او پر فائلونه یې فارورد کړل . په خلورمه ورڅ به دغه فائلونو کښي یو داسې فائل را اوتو چې هغه دېږي مودې نه پنډنګ وو . هغه چې هغه فائل کهلاو کړو او هغه یې په غور سره اوکتو نو د هغه دزره نه یوه سړیکه اووته او د هغه په مغزو کښي سره شو . هغه خپل سرپه دواړه لاسونو کښي اونیوو او کلک زوريې ورکړو خو کوم زخمونه چې دغه سړیکې د هغه زړه او د ماغله ورکړي وونو د هغې دردونه لا هغسي موجود وو . هغه یوه شبېه فائل ته کتل بیا د دفتر د قاصد په ذريعه یې د متعلقه تاني SHO را اوغونبتو او د هغه نه یې دغه واقعيوضاحت اوغونبتو . SHO لا وضاحت ته خوله جوړوله چې یوه بودی بشخه د بلې بودی بشخې په سهاره د هغه دفتر ته راغله ، هغه ته یې سلام او کړو او د کاغذونو یو فائل یې هغه ته په مېز کېښدو . هغه چې هغوي ته اوکتل نو د کرسی نه پاسېدا او په حبرانتیا یې یوې بودی ته اوو سه ، ”مېډم شهناز بېگم ته“؟ هغې هغه ته په خير خير اوکتل او چې کله یې او پېژندو نو سترګي یې د اوښکونه ڈکې شوې او په ڈکو سترګو یې هغه ته اووې ، ”شانه زوې ته؟ ته کله راغلے یې“؟

شان: نن خلورمه ورڅ ده مېډم . تاسو کښي پليز ، SHO شان ته گوري او وائي ، ”ماته خه حکم دے سر“.

شان: ته اوس لارشه ، بیابه لیدل او کړو ، دې سره SHO هغه ته

پاره ډېږي کمرې اوښولې شوي . هغه پکښي یوه کمره خوبنځه کړه او د هوټل د ملازم په ذريعه یې په هغې کښي خپل سامان کېښدو . په دې کمره کښي د هغه زړه داسي او لګډول که د مودوستړے مسافر ته چې داوري په سره غرمه کښي د دمي د پاره د ګوري اونې يخ سپوري ملاو شي . د هغه تبول تفکرات ختم او هغه د سکون او اطمینان یوه لویه ساه واختسه . او ولې نه ، په دغه کمره او دغه بېډ کښي د هغه چا خوشبوې و چې هغه هېړه کړي وه . دا هغه کمره و چې قاري صېب د پلوشي د پاره خوبنځه کړي وه . خود هغه پکښي د شپې تېرولو نصيب نه وو . او دا هغه بېډ وو چې پلوشي پکښي خو خو شپې تېرې کړي وي . هغه چې ډودۍ او خوره نو خپلې کمرې ته ورغۍ ، جامي یې بدلې کړے او په بېډ کښي سملاستو . هغه یوه شبېه پروت وو ، بیا یې کمبل په خان خوره کړه او سترګي یې پټې کړے . هغه ته داسي محسوسه شو له که چې هغه د وړمو په خزانه کښي پروت وي . هغه د دغه وړمو په چپو کښي مدھوش پروت وو او لړه شبېه پس په دروند خوب او ده شو . سحر چې هغه پاسېدو نو د نمانځه نه پس یې خپله ناشته او کړه او خپل دفتر ته روان شو . هغه چې خپل دفتر ته او رسېدو او په خپله کرسی کېناستونو د کار شروع کولونه مخکښي یې توله عمله را اوغونبته او هغوي ته یې د خپلې ډيوتي او فرض شناسې هدایات ورکړل او دي نه پس یې خپل کار شروع کړو . هغه ته په مېز باندي د پنډنګ فائلونو ګډي پراته

شان: ”امین، سره د ستاسو“ . مېډم شهناز خپلی اوښکي اوچوي او وائي، ”زویه پلوشه د خو میاشتونه عدم پته ده . ما په دی حقله آئي جي پي ته هم درخواست کړي وو خود هغې هيڅ پته اونه لګدنه . بيا م هائي کورت ته اپیل اوکړو چيف جستپس خپله فېصله اوروله او آئي جي پي ته یې اوليکل چې دا کېس دے زرترزره حل شي . آيې جي پي پري د سوات DiG ته لیکل اوکړل DIG ، SSP ، SSP ته DSP ، SP ته او DSP ، SP ته ، اوس تاله راغلي یم زويه .

شان (مسکے شي) زه به د متعلقه تاني SHO ته، هغه به بیت افسرته اوليکي او خوړئخي پس به دا کېس هم دغه رنګي درجه په درجه آئي جي پي ته واپس لارشي ... ته ماته خپله مسله اووايې چې خه ده ؟
شهناز بېگم : زويه که ته دافائل اوکور سه نو ... شان د هغې د خولي
نه خبره اخلي او وائي، ”مافائل کتلے ده . تاپه درخواست کښي دا
ليکلې دې چې ستالور پلوشه د خو میاشتونه د سوات په سيمه
کښي عدم پته ده او ته د پوليس په ذريعه د هغې بازيابي غواړي خو
تاددي وضاحت نه دې کړي چې ستالور اغواشوي ده او که چا سره
په خپله مرضي تلي ده“ . د هغې په تپوس هغه په ژراژرا کښي وائي
”نه زويه هغه نه اغواشوي ده او نه چا سره تلي ده بلکه هغه خپل
خاوندقاري صېب سره د هني مون د پاره سوات ته راغلي وه . قاري
صېب ترینه واپس لارو او هغه عدم پته شوه .“

شان : قاري صېب سره د هغې واده د هغې په خونسخه شو سه وو؟

سلوت اوکړي او روان شي . د هغه نه پس هغوي کښي . شهناز بېگم خپلی اوښکي اوچوي او هغه ته وائي ، ”زویه ، نه پوهېرم چې تاله په کومه خوله مبارکي درکرم . په کومه خوله درنې معافي او غواړم او په کومه خوله درته خپله زړه ستري اووايم“ ؟

شان : داسي هيڅ خبره نيشته مېډم . ستاهره خبره ماته په سر، ستړګو قبوله ده . بنې وايې مېډم څنګه موتشريف راؤړې ده . زه ستاسو خه خدمت کولے شم“ ؟

شهناز بېگم : زويه چې خه مقصد د پاره راغلي یم د هغې د وبلو نه مخکښي زه دا اعتراف کوم چې ما په تالو سه کبر کړي دي ... زويه زه تانه د هغې معافي غواړم ، هغه پاسي او د هغه پښو ته د خکته کېدو هڅه کوي . شان چې د هغې په نيت پوهشي نو پاسي هغه به کرسی کښي کينوي ، د هغې لاسونه بېکلوي او وائي ، ”مېډم تا اوس هم ماته زو سه اووې او د دې نه مخکښي هم تاماته خو خو خله زو سه وېلي ده ته ماته د خپلې مور غوندي پاکه ، مقدسه او خوره بېکاري . دا د پښتو دستور نه ده چې مور پاسي او د زويه نه معافي او غواړي البته که زو سه دغسي اوکړي نو د هغه د پاره د فخر خبره ده . زه مخکښي هم ستازو سه ووم او اوس هم ستازو سه یم . او ستا خدمت کول خپله خوش قسمتی ګنیم .

شهناز بېگم : زويه خدا سه ده ډېر خوشحاله کړه او خُدا سه ده ده زوند په هر ډګر کښي کامياب لره .

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شېخ

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

کښې سوچ کوي. د هغې د ژوند تول تاریخ هغة ته مخکنې شي. د یونیورستېي زمانه او امنګونه، د نیومري په مطالعاتي دوره کښې روماني منظرونه، په باغ ډهیری کښې د هغوي ملاقات او اميدونه، د اسلام اباد په الشفا هسپتال کښې روماني خوندونه، د پښور یونیورستېي په ستاف هاستيل کښې د مینې نوبتونه. بیاخان سره غلې غوندي وائي، د هغې رومبي خاوند سکندر شاه او دويم خاوند قاري صېب؟ ... د لوبو، لوبي پري او شوي... مېډم ستاد لاسه هغه په شرمونو او شرمبده. او چې لا او س به په خه حال کښې وي. بیاد جېب نه موبائیل را او بایسي او هغې ته کال کوي. د هغې موبائیل له رېنگ ورځي خو هغه موبائیل نه او چتوي. هغه خو خو خله کوشش او کړي خو چې کامیاب نشي نوبیا هغې ته مېسج ورکوي.

چې I want to see you my dear
شېبې پس د هغه په موبائیل جواباً مېسج راشي
But i don't want to see you.
اخلي. هغه یوه شېبې پروت وو، بیا پاسېدو او دفتر ته روان شو. هغه چې دفتر ته او رسېدو نو د هغه په مېز یوه چتېهی پرته وه. هغه چې په کرسۍ کېناستونو چتېهی یې او سېرده او د هغې لوستل یې شروع کړل. چتېهی دasicي وه، ”مونږته د خفیه ذرائع نه معلومه شوئه ده چې په 23 مارچ د یوم جمهوریه پاکستان په ورځ په څینې سرکاري او غیر سرکاري ادارو او په اهم شخصیات باندې په لویه

شهناز بېگم:.. نه زويه نه د هغې په خوبنځه شوئه دے او نه زمونې په خوبنځه شوئه دے بلکه د خپل سابقه خاوند او سابقه خوابنځي په طبعه شوئه دے.

شان (په ھېراتنيا) سابقه خاوند او سابقه خوابنځي؟ زه ستا په خبره پوه نشوم مېډم.

مېډم شهناز هغه ته د پلوشې د رومبې او دويم واده توله قيصه کوي. شان چې د هغې خبره ووري نوي سور اسوبلې او کړي او اسوبلې پسې بره چهت ته گوري. هغه ڈېرہ شېبې په سوچ کښې ڈوب وي، بیا وائي، د هغې د رومبې خاوند د محترم سکندر شاه صېب تعلق د مقدسې کورنۍ سره وو؟ ”هغه سترګي تېټې کړي او وائي“ هاؤ زويه.

شان: دقاري صېب تعلق هم مقدسې کورنۍ سره وو؟
شهناز بېگم:.. نه، د هغه تعلق عامې کورنۍ سره وو.

شان: اوس ستاسو د برادری د دود دستور او روایاتو خه حال دے؟
شهناز بېگم چې پاتې شي. چې هغه خه جواب ورنکړي نو هغه ورته وائي، ”تېک ده مېډم، ستافائل ماسره پروت دے زه به خپل کوشش کوم، چې خه معلومات او شي نو تاسوله به اطلاع درکړم. تاسو تلې شي.“.

شان د هغې نه دومره متنفره شوئه وو چې بله خبره یې ورسه اونکړي. هغه پاسي او خپل کوارتير ته روان شي. هغه چې خپل کوارتير ته اورسي نو په خپل بېډ کښې پرپوځي او د پلوشې په باره

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپر شېخ

پېمانه خودکش حملې کبدونکي دی. ددغه حملومخ نيوی ته ستاسو پام راګرخولے شي چې دا هم سرکاري او غېرسرکاري ادارو تحفظ ده يقيني کړي شي "هغه چې چهتۍ او لوستله نو د خپل زون تول SHOS یې راوغونبېتل. هغوي سره یې یوه هنگامي غونډه اوکړه او هغوي ته یې د SP صېب حکم وورولو. دې نه علاوه هغه په هنگامي بنیاد د خپل ماتخت عملی چهتیانې کېنسل کړے او هريو SHO ته یې خپله خپله ذمه واري حواله کړه. هغه چې د اجلاس نه اوزګار شونو د مابنام تيارة لکېدلې وه. هغه خپل کوارتر ته لارو، وردې یې بدله کړه او پلوشي ته یې بیارېنګ اوکړو. د خو خو رېنګونو نه پس هغې اووې، "تئه ماته خه وېل غواړے؟"

شان: پلوشي، زه ستاشان خبرې کوم پليز.
پلوشه (طنزيه) زماشان؟ تئه هغه شان یې چې ماسره یې دوفا وعده کړے وه؟ تئه هغه شان یې چاد پاره چې زه فنا في الذات ووم... آياته هغه شان یې چاچې خپله مينه سربلاکره او د نظره یې پناه کړه. تاسو تولو په شريکه، زه رسوا او د خلقو د خندا کرم. اف الله.
شان: پلوشي، ماچې خه کړي دي. ستاد عزت د پاره م کړي دي.

پلوشه: زما د عزت د پاره نه بلکه د خپل عزت او خان خلاصي د پاره دے کړي دي. ماسره چې خه او شو داسي هيچا سره نه دي شوي او دا هر خه ماستا په مشوره برداشت کړل، اوس ماته ستاد مشوري هېڅ ضرورت نیشتہ او نه ستا مشوره منم.

شان: ستاګيله په خپل خائے ده پلوشي. ماته دې رافسوس ده چې زمام مشوره ستاد پاره صحې ثابتنه نشوه او زما په وجه تاته کړمي
پلوشه: کومه وینه او کومه مينه؟ ماته ستاد مشوري او ستاد نصیحت ضرورت نیشتہ. زما د زړه په زخمونو مالېه مهه دوره وه پليز.
شان: پلوشي، منت درته کوم. تئه خپل خائې په اوبنایه پليز.

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپر شېخ

زه تاله ننواتے درحُم او تانه معافي غواړم پليز.
پلوشه: معافي...؟ ستاد لاسه خوزما تول ژوند تباہ شو... ستاد لاسه زما تول ارمانونه او سوزې دل ايره شول... ستاد لاسه زما تول اميدونه اسویلي شو. ستا په مشوره زمازېه ګونګه شو، ستړکې م رندي او غوبرونه م کانه شو او ستاد خاطره م د مورپلار خبره او منله. تا ماله په ګړه کښې زهر راکړل... تمام اسره په دوستي کښې د هوکه اوکړه. اوس تئه نور خه وېل غواړے؟ یعنی دا چې I am sorry, really sorry.

شان: پلوشي، زه ستاشان خبرې کوم پليز.
پلوشه (طنزيه) زماشان؟ تئه هغه شان یې چې ماسره یې دوفا وعده کړے وه؟ تئه هغه شان یې چاد پاره چې زه فنا في الذات ووم... آياته هغه شان یې چاچې خپله مينه سربلاکره او د نظره یې پناه کړه. تاسو تولو په شريکه، زه رسوا او د خلقو د خندا کرم. اف الله.

شان: پلوشي، ماچې خه کړي دي. ستاد عزت د پاره م کړي دي.
پلوشه: زما د عزت د پاره نه بلکه د خپل عزت او خان خلاصي د پاره دے کړي دي. ماسره چې خه او شو داسي هيچا سره نه دي شوي او دا هر خه ماستا په مشوره برداشت کړل، اوس ماته ستاد مشوري هېڅ ضرورت نیشتہ او نه ستا مشوره منم.

شان: ستاګيله په خپل خائے ده پلوشي. ماته دې رافسوس ده چې زمام مشوره ستاد پاره صحې ثابتنه نشوه او زما په وجه تاته کړمي

پلوشه د هغه په جواب کښي وائي:

ـ ماته د ماضي يادونه مه ستایه ماد ارمانونو خولي ګندلي دي

ستایادونه تول د اسویلو سره یو په یوم تاله درلېږلي دي

شان: پلوشي کېډېشي تاد خپلو ارمانونو خولي ګندلي وي خوزما

ارمانونو ماته وازې خولي نیولي دي او مانه تانه غواړي، تاواصرف تا.

دا هم کېډېشي چې تازما ارمانونه د خپل زړه نه ويستلي وي خوستا

د یادونو مېخونه زما په زړه کښي زنګ و هلې دي او داسي بنځ دي

چې د هغې وتوسره زمازړه اوخي، د هغه په دي خبره د پلوشي

موبائېل بند شي. هغه خوڅو څله هېلوا اووائی خو چې چه

جواب رانشي نو هغه مُسکے شي او دېره شېبهه موبائېل ته گوري.

شان دوه ورځې پرله پسې په خپلو مصروفیاتو کښي بوخت وو. بله

ورځ ماسخوتن تيارة چې هغه خپل کوارتره راغي. نوردي یې بدله

کړه او ډوهي یې او خوره. د ډوهي نه پس یې تي وي اولګوو او

خبرنامه یې کتله چې د هغه په موبائېل رېنګ راغي. هغه چې

موبائېل نمبر ته اوکتل نومُسکے شو، موبائېل ته یې په مُسکا

اوکتل خود اوچتولو هڅه یې اونکړه موبائېل کړنګېدو کړنګېدو او

اخربند شو. درې څله چې دغسي اوشنو په خلورم څل هغه

موبائېل اوچت کړو اووې وئبل، ”هېلومائي ډيرپلوشي، چرته یې

او خه رنګه یې؟“

پلوشه: موبائېل دے ولے نه اوچتو؟ زمانه خفه یې؟

پښبي شوي. پلوشي که ماتاله دغه مشوره نه وسے درکړے او ته م

ستاد مورپلار د اجازت نه بغېر قبوله کړے وسے نو دابه مونږ او

زمونږ دواړو کورنو د پاره د تول عمر پېغور جوړ شو سه وو. چاچي ته

په خپله سینه لویه کړي یې او ستاد بهتر مستقبل د پاره یې خائسته

خائسته خوبونه ليدل، ما هغوي خنګه خفه کولے شو او د هغوي

دعاګویه خولي م په خېرو خه رنګه بدلو لے شو سه. بعضے خلق په

مینه کښي هرڅه جائز ګنې خوزه دغه هرڅه جائز نه ګنډ بلکه ذاتي

لالچ، خود غرضي، نفساني خواهش او شهوت پرستي ګنډ. د

جذباتو په دغه بهېر کښي چې خوک لاہوشوي دي هغوي تول عمر

ډغري خورلي دي. پلوشي ماخپل فرض اداکړو، په خپل زړه م لاس

کېښودو او د پښتنې معاشرې او د حالات و واقعاتو په پس منظر کښي

م تاله دغه مشوره درکړه خو قسمت ته منظوره نه وه اونشوه. پلوشي،

قسمت اګر چه طبی طور مونږ دواړه د یو بل نه جُدا کړي یو خوکه ته

غواړي نو دا فاصلې ختمې دېشي او دواړه د یو نو سه ژوند او نو سه

مستقبل آغاز کولے شو. پلوشي، ته زما د ژوند د تیرو د پاره او س هم

هغه پلوشه یې لکه چې وي. ته او س هم زما د ژوند هغه توشه یې لکه

چې وي. زمونږ د مینې داستانونه د هوا په چېو کښي ګنګوسي کوي

او دغه ګنګوسي نه د مینې نغمې جوړېږي، پلوشي...

هغه زما اوستاد مینې قیصی. نه م هېږېږي نه هېرولے شمه

تانه بغېر د زهړو ګوت د سه ژوندون نه یې تُوكلے نه تېرولے شمه

ډېر افسوس دے او تاته د صبر جمیل تلقین کوم.

شان: پلوشې، د نرګس مرگ واقعی دردناک دے. د هغې د مرگ نه پس ماته خان بېخې یواخې بسکاري. ستاد غم رازی او همدردی، ډېرہ ډېرہ مننه خود صبر جمیل د تلقین په خامې ماته د هغې د نعم البدل دعا هم کولي شي.

پلوشې: سوري شان، که زما دعا قبلې دی نوولې به دومره کړیدم او شرمېدم ... شانه، که نرګس سره ستا واده شو سے وسے نو ستاد فنا في الذات د فلسفې به خئه حال وو او زما حیثیت به خئه وو.

شان: نرګس ډېرہ بنته جیني. وه. ستاد پرله پسی دوه وادونونه پس ما هغې سره واده کول غوبنټل څکه چې مانه د مېلېم مسرت خواست غورخولے شو اونه ډېرې مورپلار نور په از ماش کښې لېدے شو تانه پس هغې واقعی زما دوېمه مینه وه خو قسمت ته منظوره نه وه او واده اونشو. د هغې په راتلو زما د فنا في الذات په فلسفه اثر څکه نه پربوتو چې ستا حبیت د کورینې وو او د هغې حبیت به د مېلمنې وو. میلمنه، میلمنه وي د کورمالکه نشي جوړېدي”.

پلوشې: د بلې مېلمنې د راتلو امکان شته؟

شان: خبرې روانې دی خولا هیڅ پته نئه لګي. کېډېشی او شې. کېډېشی پاتې شي.

پلوشې: ولې خئه ګرانه درېښې ده.

شان: دا پتې خبرې دي. آن اپرنشم پلے. البته که ته خئه وخت

شان: نه پلوشې، تانه به خنګه خفه شم، ته خوزمادژوند سرمایه یې. البته ستا په کړمو خفه یم. او س که درته سوري او وپري سوري او وپم نو معافي ملاوې دېشی؟

پلوشې: د سوري وپلونه بغير هم ته معاف یې خويوه ګيله ډرنه کېږي او هغې دا چې په دې دومره موده کښې تاته زه او س هغه بله ورځ یاده شوم. زما خو تانه ډېرې مېد وو او چې کله به زه ډېرې مايو سه شوم نو ستا په خیال به تروتازه شوم خو خوت تېرېدو سره ستا خیالونو هم رانه لکه ستا مخ واره وو اوزه بېخې یواخې پاتې شوم. شانه، ماتاسره د رابطي کولو کوشش څکه اونکړو چې زه تا د رابطي کولو نه منعې کړے ووم. تاهدو دا تپوس قدرې اونکړو چې ما سره خئه کېږي او په ماخه تېرېږي خو سره د ده دومره تکلیفونو ماد وعدي مطابق ستاد امانت پوره پوره تحفظ او کړو او کومه.

شان: ماته ډېر افسوس دے پلوشې خو ...

پلوشې: ماته پته ده شانه چې ته به او س انې بهانې جوړه وسے او د څېلې لاتعلقې منطقې جواز به پېش کو سه خوماته واقعې ډېر افسوس دے ... ستا په رویه او لاتعلقې نه بلکه ستاد چنګلې مس نرګس په دردناک انجام باندي. ماتاسره غم رازی کول غوبنټل خو په دې یرېدم چې زما په همدردی بد اونه ګنې. شانه نرګس ډېرې بنته جیني. وه. موښ د CSS امتحان په یو هال کښې ورکو و او د پرچې نه مخکښې روستو به مو اکثر تبادله خیال کوو. ماته د هغې په مرگ

پلوشهه :: دیفسنس منستره سره .

شان :: دیفسنس منستره سره ؟ زئه پوه نشوم .

پلوشهه :: شانه ، زما CSS کلیرشو دے او ما په وزارت دفاع کښي سروس جائن کړي دي .

شان :: اوه مائي ګاډ ! دومره لویه خبره تاپته ساتلي ده . Congratulation .

پلوشهه (خاندي) داسي نه بلکه هغسي لکه ماچي درکړي وه . دې سره هغه یوڅل بیاخاندي او په خندا خندا کښي موبائل بند کړي .

﴿دوبمه برخه﴾

تاوانی کاکا سره داعظم خان طبعته داسي لګېدلې وه چې یوه لمحه یې د هغه جُدائی برداشت کولے نشوه . هغه نه صرف داعظم خان خاص ملګرے شوبلكه دشان د خاطره د طاهري بي بې په سترګو هم ډېر خوب لګېدواو د خپل مشرور مینه به یې پري ماتپدہ . هم دغه وجه وه چې خورخي پس تربنه داعظم خان د کورستر مات شو او د هغوي دلویو ورو دومره اعتباري شو چې غم، بنادي له به د هغوي د کورزنانه و سره تلو راتلو . دې نه علاوه هغه د هغوي د کور او حجري د خرچي انچارج شو . تپولونو کرانو او پرائیورانو له به تنخواګاني هغه ورکولے ، تردې چې داعظم خان بال بچ له به د سکول او کالج خرچه هم هغه ورکوله . د تاوانی کاکا د قسمت ستوره د ګرداش نه هله اووتو چې دغه ګرداش کښي تربنه بشخه هم لاره او لوئنه تربنه هم لاري . هغه تاوانی کاکا چې د پردي قرض د پاره

راغلې نو د هغې متعلق تولې خبرې به درته اوکرم . تانه به مشوره هم واخلم او په دغه هلو خلو کښي به ستا خدمات هم حاصل کرم .

پلوشهه :: سوری شان ، زئه نه تاله مشوره درکولې شم او نه ستاسو په خبرو کښي ګډون کولې شم . دغه پتې خبرې دواړه پت په پتې فېصله کړي او منطقې انجام ته یې اورسوی . زئه درتلې نشم ځکه چې زما خبره هم چاسره روانه ده او زئه هغه مس کول نه غواړم .

شان :: ستاخبره چاسره روانه ده ؟ د هغه خانه نوم ، نېسخه پته وغیره ؟ پلوشهه :: سوری شان ، دا پته خبره ده آن اپرنسمش وپلے . که چرې دواړه ملاو شو نو یېا به درته توله خبره اوکرم .

شان :: آيا داسي نشي کېډې چې مونږ دواړه یو خائے کېنوواو د خپلو خپلو مسلو په باره کښي خبرې اوکړو .

پلوشهه :: خبره دې بدنه ده بلکه ډېرې بنئه ده خوفي الحال دا ممکن نه ده . شان :: په دنيا کښي هيچ ناممکن نیشته . تئه سبا مازی ګر باغ دهېږي او هغه خائے ته راشه چرته چې مونږ لیدل کتل او ناسته کړي وه .

پلوشهه :: نه شان ، سباله نه ، یېا به شي . شان :: سباله ولې نه او یېا به کله شي .

پلوشهه :: سباله زمونږيو اهم میتنګ دے او په هغې کښي زما ګډون ډېر ضروري دے . د میتنګ نه پس به زئه تاته کال اوکرم او د درتلو یانه درتلو په باره کښي به اطلاع درکرم .

شان :: میتنګ ؟ خئه میتنګ او چاسره ؟

شان د نیمکړي ژوند پېرا احساس وو. هغې غوبنتل چې د نرګس کمے د ډاکټر تبسم په ذريعه پوره کړي او شان د همېشه همېشه د پاره د هغوي د کوريو فرد او ګرځي. هغې خوشو خله طاهري بي بي ته دغه او رونه کړي وه او هغې دغه او رونه هغه ته بالمشافه او د فون په ذريعه خوشو خله کړي وه خو هغه به هرڅل د هغې خبره د معمول مطابق په خندا کښي واروله او په خندا خندا کښي به یې د هغې خبره د چرته نه چرته او رسوله. دغه رنګي ورځي شپې تېرېدې او د هغوي وسوسې زیاتېدې.

د حج داخلې شروع وي، اعظم خان او د هغه نېټۍ د حج پروګرام جوړه وو خو حج له د تلو نه مخکښي هغوي غوبنتل چې شان له واده او کړي او د دغه فرض نه د هغوي اوږي سپکي شي. د هغه سورپلار د هغه په وجه ډېر پېشان وو. یوئل د تاوانی کاكا په تپوس باندي هغه، هغه ته توله خبره د مايوسي په انداز کښي او کړه. تاوانی کاكا چې د هغه خبره وورپدہ نومُسکے شو او وسے وئېل. ”دا خه دومره لویه مسله نه ده خان جي، زه خود هغه سترګو ته د لته ناست یم. زماخبره به مني او چې اونه مني نوزه بیا د لته خه کوم. خپله غريبې او ملنگي به کوم.“. دې سره هغه پاسپدو، د هغه نه یې رخصت واختستو او هم وخت په تېبدلې سینه سوات ته روان شو.

★★★

★

یې څيله خوبه لور خرڅه کړي وه او په جمات کښي چانمانځة ته هم نه پرېښدو، او س داعظم خان د کورني نه صرف مشرشو بلکه د ملک آباد د جامع مسجد د چندې د کمېتې چېرمهن هم شو او په رومبي صف کښي به اقامتي سره اوږه په اوږه او درېدو. دې نه علاوه داعظم خان په اجازت به هغه د هري مياشتې په اخري جمعه د نمانځه نه پس کونډورندو او خوارانو غربانانو له د زکوات او خبرات د پنګي نه خېر، خبرات او زکوات هم ورکوو. او س هغه د تاوانی کاكا نه د لويو رو باجې شو.

د نرګس او ماريه د مرګ نه پس شان د مېډم مسربت، ډاکټر اشتیاق، ډاکټر جمیل او ډاکټر عندلیب په سترګو ډېر خوبه لګډو او هغه یې د خپل کوريو فرد ګنلو. هغوي ته د نرګس او ماريه په بې خوکه مرګ هم ډېر افسوس وو خود شان په نیمکړي ارمان هم ډېر غمژن وو. هغوي ته د شان په مړو سترګو کښي مړه نرګس بنکارېده هم دغه وجهه و چې هغوي به خو په خویمه هغوي کره تلل او زارة یادونه به یې تازه کول. چې کله به دغه دواړه کورني یوځائے شوې نو په کورکښي به د بنسخو رونق وو او په حجره کښي به د سپورونق وو. هغوي سره به اکثر د ډاکټر عندلیب کشره خور، ډاکټر تبسم هم وه. تبسم او س او س اېم بې بې اېس پاس کړي وو، په اېل آر اېچ کښي یې هاؤس جاب هم کوو او د ډیوتې نه پس به یې ډاکټر عندلیب سره د هغوي په پرائیوپتی هسپیتال کښي کار هم کوو. مېډم مسربت ته د

﴿دریمه پره﴾

پلوشه دشان په خواست باغ ډهبری ته رسپدلي وه او هم په هغه خائے يې د هغه دراتلوا انتظار کوو چرته چي هغوي ناسته ولاړه کړي وه . هغې د خپلوراتلوا اطلاع هغه له ورکړے وه خودڅه مصروفیاتو په وجهه هغه د خپل مجوزه وخت نه لپ لپت شو مه وو . زیر مازیگروو، د نمرز پې پستې پلوشي، د پلوشي په سپین بدن په انتظار انتظار لکه لشي لګبدې . موسم د پرسخو شکوار وو او په تول چاپېریال د شین شینکي اوسره ګلونو، شین سوریهاروو . خو هغه د موسم د خائست نه بې نباذه وه او د خپل مستقبل فکر اوپي وه . هغه په خپل خیال کښې دېره لري تله وه، د هغه دراتلوا قدمونه يې شمبرل او خان سره يې په رپېدلوا شوندو خه وئېل . په دغه شمبرل هغې د خیالونو دنیا ګډه وده شوه او هغه تردده او اوتره شوه خو چې هغه ته يې اوکتل نو په شوندو يې مُسکا خوره شوه او د هغه په احترام کښې پاسپده څکه چې هغه د هغې دارمانونو ارمان شان وو . شان په وردی کښې وو . هغه خپله توپې، په سر سمه کړه، یوه پښه يې زمکې له راواچوله هوشیار شواو هغې ته يې سلوټ اوکرو هغه هم هوشیاره شوه او د هغه د سلوټ په جواب کښې يې هغه ته سلوټ اوکرو . د هغې لاس لاهغسي د هغې په تندی پروت وو چې هغه ورتر غاره وتو . دواړو د یو بل نه لاسونه تاؤ کړل او دېره شې به په

مد هوشه حالت کښې دم بخود ولار وو چې کله د هغوي د مينې تنده ماته شوه نوشان په مُسکا مُسکا هغې له مبارکي ورکړه او د تحفي په طوري د شوندو بوسه ورکړه . د دواړو په ستړګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې . هغوي په مُسکا مُسکا د یو بل اوښکې اوچولې خود خوشحالۍ دغه اوښکې نه او درېدلې . بیا ډېره شې به ناست وو، یو بل ته یې د خپلوكړ موقيصې هم کولي او د یو بل نه يې ګيلې هم کولي . په دغه قيسو او ګيلو کښې پلوشه خوشخله په ژرا شوه او خوشخله په ژرا ژرا کښې په خندا شوه . هغې د هغه نه هیڅ خبره پته او نه ساتله او د خپلې ماضي تول واقعات او تولې خبرې يې ورته او کړې . هغې سره دا یره هم وو چې که چري سکندر شاه او قاري صبب د هغې د موجودګې نه خبر شي او هغې پسې راشي نو دشان په مخکښې به د هغې رسوانې او شي او د هغه په نظر کښې به هغه سپکه شي . هغې غوبنېتل چې هغه سره زر ترزره، پت په پته نکاح او کړې او د هغوي د خبرې دونه مخکښې مخکښې په هغوي يخې او یه توې شي . دغسې به هغې ته د خاوند په روپ کښې د هغه تحفظ هم ملاو شي او د بنځې خاوند په توګه به د هغوي په خپلوكښې مکمل انډرسټېنډنګ هم او شي . کومې خبرې چې د هغې په زړه کښې تېږدي خو په خولې يې نه راتلې، هغه خبرې د هغه په زړه کښې هم راتلې خود پلوا جرأت یې نشوکولے . اخريې ستړګې ګلکې کړے او هغې ته يې غلې

هغه سلامی و اخلي او پلوشی سره په کور دنه شي . د هغه په ورتلو د کور دنوكره خوا هغه ته اووئيلے شو چې د هغه یومېلمه راغلے دے او په بېټک کښي ناست دے . هغه پلوشه خپلی کمری ته بوتله او د مېلمه د لیدو د پاره بېټک ته ورغی . دا مېلمه توانی کاكا وو . هغه په کت کښي ډډه وهلے وه ، د چایو پیالی ورته په مېز پرته وه او هغه به ترینه په خپله طبعه په خوند خوند گوت کړو . د شان په ليدو هغه پاسپدو او هغه سره یې په مُسکا مُسکاروغ جور او کړل . بیا یې هغه ته په خندا خندا کښي اووسي ، ”یره کاکاجي داسي معلومېږي چې زمونږ په سینو کښي یوزړه دے او هغه نيم ستا اونیم زمادے نن سم د مازیګره م په زړه کښي ګرڅبدے راګرڅبدے خواوس راته معلومه شوه چې دا څکه چې ته راتلے . بنه اووس راته اووايه چې کلی کښي خه حال دے . ابو امي ، سعدیه فاروق او عمر خنګه دے . توانی کاكا : تول بنئه دی خان جي ، هرڅه تیک تاک دي ... ته کښه ، زه درسره يو خوشخبرې کوم نوزه هم درنه خم .

شان : په دې شپه کاکاجي ؟

تowanی کاكا : هاؤ په دې شپه . خان جي ، زه مشرخان تاپسي په يو خاص مشن رالېږلے يم . او ما هغه ته بنئه په ذمه واري سينه تپولے ده چې زما خبره به مني او خامخابه یې مني ” . د هغه په خبره دشان رنګ زېړشي ، هغه ته په یره یره گوري او وائي ، ”خه خبره ده کاکاجي ، زما خود ده ساه ګډه وده کړه ” .

غوندے اووسي ، ”پلوشی ، ته زما اخري ارمان یې ، زه په یو حالت کښي هم تامس کول نه غواړم . د حالاتو او واقعاتو هیڅ پته نه لګي چې اوسي به خه کېږي او درنګ ساعت له به خه کېږي . زه نه غواړم چې زمونږ مينه او ارمانونه نیمکھری سے نيمه خوا پاتې شي . زه غواړم چې د ميني دې رشتې له شرعی او قانوني شکل ورکړم او د بنېځي او خاوند په توګه د همبېشه همبېشه د پاره په یوه مضبوطه او منظمه رشتہ کښي منسلک شو . ستا خه خیال دے ؟ پلوشه هغه ته په ډکو ستړګو ګورې او وائي ، ”شانه ، زما په خپل ځان کښي هیڅ اختيار نیسته . زه ستا په اختيار کښي يم . ما په خپل زړه کښي ته خپل خاوند تسلیم کړي . اوسي ستا خوبنځه ده چې ته ماسره خه کول غواړي ؟ چې ته د خپلی غاري هار جوروں غواړي او که ته د ګندګي . انبارته غورڅول غواړي ” . د هغې په خبره شان مُسکے شي ، د هغې شوندي یو خل بیا بنکلوي او وائي ، ”پلوشی ، ته زما ارمان یې او زه زر ترزره د خپل ارمان تکمیل غواړم . هغه ارمان چې د هغې په تکمیل فرشتې امين وائي ، هغه تکمیل چې هغه مينه هم ده او عبادت هم دے ” . دې سره هغه په دواړه لاسه هغه پاسوي ، ځان سره یې لاس تراسه روانه کړي او په ګاډي کښي کېنوې .

نمر په غرغره وو چې هغه د خپل دفتر مخي ته ګاډے او دروو ، هغوي دواړه ترینه کوز شو او خپل کورته روان شو . چې کورته نزدي شونو په ډټوئي ، ولار ګاره هغه ته سلامي پیش کوي . هغه د

نیشتہ . د هغوی اعتراض ستا په تال مټول او ډوګ بوج دے . تئے چې هر خائے او هر چاسره واده کول غواړے ماته او س په دے ساعت او وايہ چې په هغوي زېږے او کرم او ستاد واده نیته کېږدو .

شان (مسکے شي) کاکاجي ، د سوچ ګنجائش پکښي شته ؟

تاوانی کاکا : د سوچ ګنجائش شته خو صرف دو منته .

شان (خاندی) دوہ منته خو ډېرلې وخت دے کاکاجي ... دا خو ډېر

زياتې دې ... او واده به کله وي ؟

تاوانی کاکا : ته او س جيني خوبسخه کړه ، نواوس شپه په شپه څم او

شپه په شپه درله نکاح ترم .

شان : که داسي دے او کړل خو ډېر بهتره ده خويقين م نشي .

تاوانی کاکا : مادرته اوو سے چې او س شپه په شپه درنه څم او نکاح درله ترم .

شان : ستاد تلو ضرورت نیشتہ کاکاجي ، جيني راغلي ده او د نکاح په انتظار کښي ناسته ده .

تاوانی کاکا : خان جي ، که ستا توقي ته زړه کېږي نو بیا به شي خو في الحال زهه د توقي په موډ کښي نه يم .

شان : اوه کاکاجي ، ته جو پر خفه شو مه ؟ زهه توقي نه کوم کاکاجي .

که ستازما په خوله باور نشي نوراپا سه چې په خپله يې اووينے او

تسلي دے اوشي . هغه تاوانی کاکا د لاس نه نيسی او د پلوشي

کمری ته يې بوئخي . پلوشي د هغوي تولي خبرې او پېدلې وي او د

تاوانی کاکا : ساه په ځایے کړه او بنې په سړه سینه ز مخبره ووره . خان جي ، مشرخان او مشره بي بي ستا په وجهه ډېر پريشان دي .

شان (په چې رانیا) زما په وجهه ؟ ولې ؟

تاوانی کاکا : ولې ؟ ته لا خبرهم نه يې ؟ تول دے پريشان کړي دي او تئه واسه چې ولې ؟ ما ستاذمه واري اخسته وه چې دا کار به زه کوم . آيا تئه زما خبره منے او که نه ؟

شان : کاکاجي ، ته خبره خواوکړه چې ته خهه وېل غواړے ؟ چه پته خواول ګکي کنه .

تاوانی کاکا : خان جي ، لنډه خبره دا ده چې ستاد واده نه کولو په وجهه تول پريشان دي . ته واده ولې نه کوے ، ماته صفا خبره او کړه .

شان : اوه مائي ګاډ ! دا خبره ده هن . ز ماخوده بې خې ساه بنده کړے وه .

تاوانی کاکا : ساه واخله ، بنې لویه ساه واخله او بنې معقول جواب را کړه .

شان : کاکاجي ، واده ولې نه کوم خو چاسره او کرم ؟ ستاخه خیال دے ؟

تاوانی کاکا : ز مخيال پر پېډه . هغوي ستاد پاره جيني خوبسخه کړي ده خو صرف ستا ها ، ته خبره بنده ده .

شان : خوک ده کاکاجي ؟

تاوانی کاکا : هغه داکټره ... تبسم . هغه ډېره بنې جيني ده او د هغوي خوبسخه ده .

شان : نه کاکاجي نه ، زهه به واده په خپله طبعه کوم .

تاوانی کاکا : خان جي ، ستا په خوبسخه ناخوبسخه د هغوي اعتراض

نیمکھری ادمانونه (پښتو ناول)

پروپری شخ

ته ورشي ، هغې له مبارکي هم ورکوي اوډ مېټهائی دانه هم ورله په خوله کښې اړدي . د الله اکبر په دغه اوازونو کښې دشان دکور مخي ته هم د الله اکبر اوازونه اوشي اویوزلمے د الله اکبر په دغه چغوکښې ډېر په تېزی سره کورته راخې . تاواني کاکا د هغه اواز اوپېژني ، هغه د مېټهائی دانه په ډبلي کښې واپس اړدي ، ډېر په تېزی سره د ډلي نه اوڅي ، د هغه لاره بنده وي او هغه له غاره ورکوي . د غاري ورکولو سره یوه زبردسته چودنه اوشي . په تول کورکښې لوګي خواره شي او دشپې د پاسه شپه شي . چې لوګي ختم شي نو په غولي کښې د غونښې دوه ډهپري او دوه سرونې پراته وي ، یوډ خودکش حمله اوروي او بل د تاواني کاکاوي . شان د تاواني کاکا سرڅلې سېنې پوري نيسې او په ډکو سترګو ورته گوري ، پلوشه د هغه سرد هغه نه اخلي او په ژرا يې څلې سینې پوري نيسې . تاواني کاکا د څل سره په قرباني د تولو سرونې بچ کړل اوډ وفا او بهادرۍ هغه مثال يې قائم کړو چې د مرګ نه پس هم د هغه نوم ډېر په احترام سره اخستلے کېدو .

د الله په امان

★★★★★

★★★

★★

★

هغوي د راتلو په انتظار کښې ناسته وي . چې هغوي کمرې ته ورشي نوشان هغې ته په مُسکا وائي ، ”پلوشې زماکا کاجي او ستاد نکاح پلار راغي“ . هغه چې تاواني کاکا اوونني نوپاسي اوډ هغه سلام له ورځي . هغه چې هغه ته سلام اوکړي نو هغه ورله په سر لاس اړدي او شان ته په مُسکا وائي ، ”ستا انتخاب لاجواب ده خدا ده تاسو دواړه تل ترتلې بناد ، آباد او خوشحاله لري“ . بيا پلوشې ته وائي ، ”بنه بچې ته کېنه“ دې سره هغوي دواړه بېټک ته واپس لارشي . شان تاواني کاکا ته د پلوشې متعلق توله خبره اوکړي . تاواني کاکا هغه سره متفق شو او هغه هم د نکاح تړلو مشوره ورکړي . شان د نکاح تړلو د پاره څل نوکر د نکاح رجسټرار پسې او لپږي او د ګاډز د سپاهيانو نه یو سپاهي د مېټهائی راټرلو د پاره بازار ته او لپږي . لړه شبې پس د نکاح رجسټرار هم راشي اوډ مېټهائی ډبلے هم راشي . هغوي تول د بېټک د کمرې نه پاسي اوډ پلوشې د کمرې سره نزدې په بله کمره کښې کېني . په نکاح فارم کښې تول کوائف اولیکلې شي . تاواني کاکا د پلوشې د پلار په چې د هغې د طرف نه دستخط اوکړي او شان د څل طرفه دستخط اوکړي . دشان نوکر او د ګاډز سپاهيان د ډيوتي نه را او غونښې شي او د ګواه په طور د نکاح په فارم دستخط اوکړي . د نکاح تړلو نه پس یو خوا مبارکي شروع شي ، بل خوا د ماسخوتن اذانونه او د الله اکبر او ازاونه شروع شي . شان د مېټهائی دانه او چته کړي ، د پلوشې کمرې